Aloisiae Sigeae

Satira sotadica

ALOISIAE SIGEAE,

TOLETANAE,

SATIRA SOTADICA

De arcanis Amoris et Veneris

Aloisia hispanice scripsit
Latinitate donavit Ioannes Meursius

—

Cura et studio
Mark Reynolds et Francisco Gracia

—

Apud Franciscum Gratianum
MADRITI
MMXX

Copyright © 2020 Mark Reynolds
Copyright © 2020 Francisco Gracia

Permission is granted to copy, distribute, and/or modify this document under the terms of the Creative Commons Attribution-NonCommercial 3.0 Unported License, which is available at `http://creativecommons.org/licenses/by-nc/3.0/`.

Monitum lectori

VIVEBAT *ante annos centum et triginta Aloisia Sigea, hispana, Toleti nata. Ingenio, eruditione, forma praestitit et omnibus virtutum dotibus quae laudari solent plurimum et ingenuas maxime decent excelluit.*

Sed non in abiecta et stupida animi demissione, non in sordida rei familiaris cura, non in vili nugarum studio virtutem sibi positam habebat. Liberalibus navare operam disciplinis, scriptis aeternam sibi parere famam, ad summam sapientiam niti, non ad summas contendere opes, id demum optimum putabat et praedicabat; quod tamen pleraeque feminae omnes per ignaviam neglegunt, homines multi per socordiam stultam et furentem contemnunt.

Quamobrem veri amans libere malas insectabatur; quae sentiret ultro faciebat palam et velut quandam morum e curuli sella censuram exercebat, quam suspicerent omnes et cuius ob os ora obverterent sua.

Se imprimis nobilium mulierum flagitiosis foedisque voluptatibus infensam ostendebat et quo, iniecto saltem pudore, ad meliorem revocaret frugem nihil non agebat. Pati non poterat, ut dicebat, specie praelucentes, nobilitate commendabiles, brevis gaudii aut spe aut gustu, velut emotas mente, in ludibria ipsas se vertere. Addebat, ut Virtuti honestum et gloriosum est nudam sisti ob oculos mortalium, sic vitiis esse ignominiosum. Quae meretricie viverent, ideo voluit e fornicibus suis, in quibus latebant, in scenam humanae vitae nudas educere, quae essent documento impune non peccari mulieres quasdam superbi nominis et oris et alto cretas sanguine.

Nam quas Tulliam, Octaviam, Semproniam, Victoriam vocat, eae fuerunt ducum, marchionum, comitum aut uxores aut natae. Nihil de his enarrat quod vere factum non sit et, ut erat a mendacio et ab omni dissimulationis specie alienissima, liberiori omnia sermone exsecuta est, qui solus conveniebat.

Satiram sotadicam *inscripsit opus, quod colloquiis septem complexa est, ac Eleonorae Marguaridae, Roderici marchionis uxori, sodali suae, dedicavit, qua iu-*

bente susceperat, qua urgente, ut in quadam epistula ad illam data loquitur, intra mensem absolverat.

De Sotade nihil est quod dicam; rerum amatoriarum scriptorem fuisse liberrimum fugit neminem. Sed feminam ad scribendum his de rebus animum appulisse non mirum videri debet, nam Elephantis puella et aliae quaedam hoc fuere scriptionis genere celebres.

Praeterea aptiores sunt feminae his rebus depingendis, si quae sint cordatae et non fatuae procacitatis; si quidem libidinum ipsae sunt campus in quo nascuntur omnes, in quo efflorescunt, in quo vigent et, ut verbo dicam, in quo oriuntur et occidunt gaudia illecebrosa et amoeniores ioci. Forte nec tam dura fuit ut ullo nollet voluptatis sensu emolliri sibi mentem ad carpenda vitae dulcia; et pars etiam, puto, fabularum ipsa suarum fuit non paenitenda.

Hispanice scripsit; vir doctus Iohannes Meursius lugdunensis, apud batavos Academiae lumen clarissimum, adulescens et vix ex ephebo egressus, latinitate donavit; etiam de suo adiecit quaedam quae Aloisiae vix persuaserim mihi venisse in mentem. Sed periit liber

Aloisiae; manuscripta Meursii haec tantum lucubratio aut, si mavis, commentatio pervenit ad me; nihil ausim pro certo affirmare.

Quidquid id est, non infelicis ingenii, non proletariae eruditionis partus sunt haec colloquia, quae nec fastidium legenti creent nec stomachum vere sapienti moveant. Quinque priora, quae faustis avibus in manus nostras delata sunt, luci damus, quibus utique carere huic aetati bonis litteris amicae turpe esset et studiosis arduae sapientiae durum.

Duo, quae supersunt, haec aiunt longe et arte et procacitate ingeniosa antecellere. Sextum figuras obicit ob oculos, non tantum describit; septimum fabellis et narratiunculis, quae ad hanc rem pertinent, mirabiliter recreat et hoc velut cibo attico sale condito pascit animos, cuius nulla unquam capiat satietas. Et propediem iuris publici fient meo itidem munere.

Nam invideri tam salsa, tam lepida, tam etiam utilia bene vivendi praecepta, quis aegre molesteque non ferat saxeus et veternosus? Bonos utique mores orator laudet Tullius, philosophus doceat Plato; melius sane suadebunt Publius Syrus Laberiusque mimi. Ferit mentem et

movet qui miscet utile dulci; *a qua plerumque aberrat laude verbosus orator, strigosus philosophus. Medicamentis vires addit dum horrorem et odium adimit, qui in bellaria format sollers medicus*. *Haec Aloisiae fuit cogitatio et omne sibi punctum videbatur tulisse, quae tam ingeniose, tam facete utile dulci miscuisset. Vale*.

ALOISIAE SIGEAE,

TOLETANAE,

SATIRA SOTADICA

de arcanis Amoris et Veneris.

COLLOQUIUM PRIMUM

Velitatio

Tullia, Octavia.

Tullia. Dulce est, cognata mihi luce dulcior, tuas tandem cum Caviceo pactas esse nuptias. Eius enim in amplexibus, crede mihi, quae te nox mulierem faciet, omnium longe maximam voluptatem tibi allatura est; te modo, ut digna est haec forma tua caelestis, fortunet Venus.

Octavia. Dixit hodie mane mihi mater postridie huius diei nupturam me Caviceo. Et domi video, quae ad eius rei pompam pertinent, magna apparari cura lectum, cubiculum et cetera alia. Haec vero plane in mentem meam gaudii minus quam timoris iniciunt; nam quae tandem illa de qua loqueris possit esse voluptas, cognata omni mihi voluptate gratior, nec scio nec etiam opinione concipio.

Tullia. Te eius aetatis et tam teneram, nam annum vix decimum quintum attigisti, mirum minime videri debet id nescire quod ego, aetate provectior cum nupsi, penitus ignorabam quid esset quod pollicebatur Pomponia delicii, iam per tres annos experta, ac tantopere praedicabat.

Octavia. Sed te de ea re prorsus scivisse nihil (patere me liberius loqui in hoc plenae libertatis confinio in quo nunc sum) id profecto vehementer miror. Nam si non usus, quem certe nullum habebas, tamen multa tua eruditio adyta haec tibi aperuisse debuit. Te saepe audio summis laudibus tolli in caelum, quod litteris latinis graecisque ac liberalibus fere omnibus disciplinis ingenium ita imbueris ut superesse nihil videatur quod nescias.

Tullia. Multus in hoc fuit pater meus, ut, quo studio formosarum et venustarum aliae pleraeque omnes famam ambiunt, ego eruditae virginis laudem persuasum haberem esse mihi comparandam. Et aiunt, qui adulari quam vera dicere satius habent, non omnino operam lusisse.

Octavia. Aiunt etiam qui nolunt adulari vix pudicitiae laudem, vix honestos mores retinuisse, quae ex nostris eruditiores habitae sunt, cum id decus ceperunt.

Tullia. Pudicam negarent me quam fatentur eruditam?

Octavia. Nec ullam potius ob rem admirationem omnium es consecuta, quam quod bonis castisque moribus tuis eruditio non obfuerit, magnam autem contra lucem attulerit.

Qui vero fieri potuit ut, quae virgines ducuntur, Musae virginum laudi infestae crederentur? Ut, quae animorum sunt velut quaedam faces, quibus ad magna et laudabilia omnes similiter feminae hominesque accendimur, eaedem contaminare animos dicerentur? Sane dum nobis homines, per malignitatem quandam arrogantem et stultam, eas opes invident quibus ipsi superbiunt, maledicta invidiae miscuere. Aconita ac venena omnia non minus homines fugiunt quam nos fugimus, quas vocant sequiorem sexum, quia quae nobis adimere pestis animam potest et illis etiam potest. Si nobis eruditio est pro veneno et pro peste, ut obtrectant, quomodo rem tam malam ut hominibus prosit, nam sibi

prodesse non negant, naturam continget momento mutare? Suo si ingenio nobis est eruditio velut fons quidam omnium malorum et flagitiorum, quomodo ex eodem fonte bibent illi nectareos latices ad immortalem gloriam, nos vero infelices et miserae stygia quasi fluenta, quae pectori sulphurea sint incentiva eas ad libidines, ad quas ipsi nos rapiunt imperio aut ducunt exemplo?

Nam te sic loqui memini cum de ea re sermonem ante hos dies cum Caviceo meo haberes. Decorum sane tibi est hanc ad usque diem servasse illaesam honestatis famam, cum ea pulchritudine qua accendis etiam frigidiores, cum ea eruditione qua etiam capis quos pulchritudo non tangeret.

Tullia. Quae sic loqueris, quae scis amore inflammari hominum corda, non ita profecto rudis es ut putabam.

Octavia. Nesciam ego penitus quod Cavicei oculi, frons, vultus denique totus toties dixere mihi, ut etiam ipse taceret? Enimvero, dum ante octo dies liberius mecum agit, ad oscula mea ferri insueto impetu certe mirata sum; nec quid sibi vellet hic impetus, hic aestus satis noveram.

Tullia. Aberat mater? Sola eras? Ab eo tibi timebatur nihil?

Octavia. Aberat mater; quid autem ab eo timeretur? Ego certe nihil timebam.

Tullia. Nihil ultra basia rogavit?

Octavia. Et ea quidem ab invita sumpsit, linguam micantem intra labia mea primora vibrans vesanus.

Tullia. Quis tibi tunc sensus erat?

Octavia. Fatebor: me nescio quis aestus invasit hactenus inexpertus; totis artubus concepi ignem. Credidit mihi vultum esse pudore suffusum; sustinuit aliquantisper amentiam et petulantem manum.

Tullia. Perge.

Octavia. Manus eas furaces oderim semper, ita me demum excruciatam fatigatamque incendio impleverunt.

Tullia. Rem bellam!

Octavia. Quid hoc est? Alteram alteramve papillam demissa in sinum manu prehendit et, cum duriusculam alteram alteramve attrectaret impressis digitis, reluctantem ecce me prostravit resupinam.

Tullia. Erubescis? Res peracta est.

Octavia. Admota ad pectus laeva manu (ut gesta res est refero) conatus facile meos omnes frangebat; dextram vero sub stolam misit. Pudet, pudet dicere.

Tullia. Excute pudorem illum deridiculum. Cogita tibi dicere quae mihi loqueris.

Octavia. Mox evoluta supra genua stola, attrectavit femora. O vidisses oculos scintillantes!

Tullia. Te hoc temporis momento utcumque beatam!

Octavia. Inducta altius manu locum eum invasit qui nos, ut loquuntur, ab altero sexu distinguit et e quo equidem mihi, uno abhinc anno, copia sanguinis, unoquoque mense, manare solet per dies aliquot.

Tullia. Euge Cavici, ah, ah, ah!

Octavia. O scelus hominis! «Haec pars» inquit «me mox summo beabit gaudio. Patere, Octavia mea». Ego ad eos sermones parum a deliquio afui.

Tullia. Tum, quid ille?

Octavia. Illa mihi pars, vix crederes, minima rima patet …

Tullia. … sed ignea, sed micanti.

Octavia. In eam digitum immittit, quem cum locus ille aegerrime caperet, non carui aliquo sensu urentis doloris. Ille vero «Habeo virginem» inquit et dicto citius apertis mihi per vim femoribus, quae ut poteram obstringebam enixissime, in me resupinam se proicit.

Tullia. Siles? Nihil praeter digitum in eam partem induxit?

Octavia. Sensi … sed quae mea est impudentia, quae dicere pergo?

Tullia. Et eadem ego, quam tanti facis, passa sum quae tu. Nihil audentius sponso, quem mora omnis lacerat mirum in modum donec sponsae eum florem discerpserit.

Octavia. Sensi mea mox inter femora pondus aliquod obdurum et fervidum. Ille me vi petere; vehementi impulsu eam rem in corpus meum et in eam rimam adigere. Sed ego, collectis viribus, in alterum me latus conieci et, laeva inter utrumque corpus insinuata, eam appuli illum in locum in quo pugna tam saeva pugnabatur.

Tullia. Potuisti una manu tam validam catapultam evertere?

Octavia. Potui. «O nequam hominem!» dicebam. «Quid me tam dire vexas? Ignosce, si me amas. Quo delicto id supplicii merui?» Et lacrimae manabant ex oculis. Sed enim ea erat mens mea in perturbatione ut ne quidem hiscere auderem aut opem clamore misso obtestari.

Tullia. Nec ideo tamen sua te hasta transfixit Caviceus vallumque tuum istud subiit?

Octavia. Inieci manum arreptamque averti; sed, rem miseram! sensi protinus me velut imbre ad ignem temperato perflui nudamque, ut eram ad usque umbilicum, irrigari. Admovi iterum manum; sed cum in eum liquorem, quo ille me furor insperserat, incidissem, quasi viscatum, refugit manus metu et horrore.

Tullia. Igitur nec ille victor nec tu victrix, cum parum afuerit quin vera sit potitus victoria.

Octavia. Ab eo die multo acceptior Caviceus et cupidine impotenti nescio qua furit animus. Quid cupiam nescio nec dicere possim. Illud tantum scio mihi omnium mortalium Caviceum esse longe gratissimum. Ab

eo uno exspecto voluptatem summam, quam non intellego, quae qualisve futura sit nescio. Cupio nihil et cupio tamen.

Tullia. Nacta me es quae in his cogitationum tuarum ambagibus tibi sim pro Oedipo. De Byblide quae scripsit Amoris magister et interpres, Naso, belle tibi utique conveniunt:

Illa quidem primo nullos intellegit ignes,
Nec peccare putat, quod saepius oscula iungat …
Sed nondum manifesta sibi, nullumque sub illo
Igne facit votum, veruntamen aestuat intus …
Spes tamen obscenas animo demittere non est
Ausa suo vigilans: placida resoluta quiete
Saepe videt quod amat; visa est quoque iungere fratri
Corpus et erubuit, quamvis sopita iacebat.
Somnus abit; silet illa diu repetitque quietis
Ipsa suae speciem dubiaque ita mente profatur:
«Me miseram! tacitae quid vult sibi noctis imago?
Quam nolim rata sit! Cur haec ego somnia vidi?»

Pudet somni, amatur tamen; et dum in imagine voluptatis ludit animus, gaudio colliquescunt summo sensus. Erubescis? Habeo confitentem viderisque mihi dicere:

Dummodo tale nihil vigilans committere temptem,
Saepe licet simili redeat sub imagine somnus!
Testis abest somno, nec abest imitata voluptas.
Pro Venus et tenera volucer cum matre Cupido,
Gaudia quanta tuli! Quam me manifesta libido
Contigit! Ut iacui totis resoluta medullis!
Ut meminisse iuvat! Quamvis brevis illa voluptas,
Noxque fuit praeceps et coeptis invida nostris.

Octavia. Haud infitias ibo: obversatur mihi ob oculos diu noctuque Caviceus mentemque totam spes occupat incredibilis voluptatis. Et sane similem optavi saepe Caviceo opportunitatem ab ea die quam rudis et imprudens misere perdidi.

Tullia. Quid tum factura esses?

Octavia. Ipsa tibi potes dicere. Iam ego doctior essem et ille beatior.

Nondum me composueram, vestem vix deduxeram ad pedes; ille indusium condiderat quod de femoralibus excesserat; ecce intervenit mater.

Tullia. Vae tibi! Nam novi mulieris mores et severitatem.

Octavia. Nihil tamen molestius locuta est vel Caviceo vel mihi. Petiit subridens quos inter nos sereremus sermones, uter amantior esset.

> «Nam amari quis sit dignior, id non quaero» inquit. «Tu es, Cavici; nec tu, Octavia, puto, contra contenderis. Velim tamen, quandoquidem vos brevi iunget Hymenaeus, quod precor faustis avibus fiat, tu, Cavici, Octaviam meam et tuam non pro merito, quod in ea est permediocre, ames, sed pro generosa tua indole. Annos uterque felicissimos in ea coniunctione animorum agitabitis».

Tullia. Sed postquam Caviceus abiit?

Octavia. Coepit interrogare quid id esset quod suis ipsa oculis de utroque viderat. Ego excusare culpam; urgere mater verum faterer. Queror ab eo me fere oppres-

sam; quid vellet, quid quaereret me nescire; me quidem non peccasse, quod scirem. Pergit quaerere et sciscitari an corporis mei integritatem violarit; nego. Monet in posterum ab eo caveam, minas addit ni fecero.

> «Nam» inquit «ante multos dies illi iungenda es, nata; sed pro certo habe, si de te ante id tempus solidam voluptatem ceperit, aut penitus discessurum aut, si constantiae laudem maluerit, te tamen contemptui habiturum. Quarum rerum infelicior utraque plane est quam ut puella generosa aequo animo ferat; mortem ipsam aequiori ferat».

Ab eoque die sollerti cura mater invigilavit me ut Caviceus numquam inveniret solam. Nec cum sola est collocutus.

Tullia. Sane, cui in prima adulescentia, at adulescens valde est Caviceus, frui contigit usura amati corporis, re patrata, quod Stagiritem non fugit, eam plerumque odio habet quam insano antehac amore deperibat.

At vero, Octavia, ingenuitatem tuam admodum laudo et, quam ego tecum etiam ingenue agam, faciam ne dubites. Petiit a me ipsa mater tua ut arcana haec

reconditiora nuptiarum ostendam tibi omnia doceamque qualis esse debeas marito tuo, qualis maritus circa res huiusmodi, ob quas homines inflammantur, futurus sit. Hac nocte, quo liberiori omnia condoceam sermone, una meo in lecto decumbemus, quem dulcissimum mihi Veneris stadium vocare apte possim. Postera concubinum experieris iucundiorem quam ego fuerim concubina.

OCTAVIA. Rides, Tullia. Apage ab his dictis, quae amori in te meo iniuriam faciunt, quam tuus non ferat, si ex animo me amas.

COLLOQUIUM SECUNDUM

Tribadicon

Octavia, Tullia.

OCTAVIA. Habet nunc idem nos lectus tuus, in quo voluisti me saepe, non solummodo tecum, sed etiam in amplexibus tuis noctes ducere, cum Callias afuit maritus tuus.

TULLIA. Duxi interdum insomnes, quod, tuo amore per omnes venas misso, quo me macerabam, velut incendio urerer.

OCTAVIA. Me amabas? Nec etiam amas?

TULLIA. Amo, cognata, et misere pereo.

OCTAVIA. Peris tu vero, quam vita mea servari malim incolumem? Quae haec est aegritudo animi? Nam te corpore bene quidem valere, omnia faciunt ne dubitem.

TULLIA. Ut tu Caviceum, sic te ego.

Octavia. Aperte loquere. Quae est ista verborum caligo?

Tullia. Sed primum a te tam venusta, tam formosa, tam tenera, abige etiam procul a te quidquid id est pudoris.

Octavia. Cum nudam me voluisti ingredi lectum tuum (et obsecuta sum) ut ingressuram me dixisti cum dabor Caviceo fruenda, numquid satis pudorem procul a me omnem abegi?

Tullia. Nam lydorum dixit olim regina *exui tunicam simul et deponi pudorem.*

Octavia. Te hortante vici timiditatem meam, te duce vici me.

Tullia. Da mihi suavium, suavissima virgo.

Octavia. Quidni? Quot voles et quod voles.

Tullia. O speciem oris divinam! O luce lucidiores oculos! O formam veneream!

Octavia. Et operimenta deicis? Iam nescio quid timerem quod tibi imprecor, si Tullia non esses. Ecce me nudam habes. Quid praeterea?

Tullia. O dii! Personam agere Cavicei dedissetis, ut vellem, posse!

Octavia. Quid istud est? Ambas papillas meas, ut tu nunc, prehendet Caviceus? Oscula osculis tam frequentia miscebit? Labia, collum, mammas morsibus his petet?

Tullia. Istaec, corculum, praeludia erunt ad pugnam et promulsidaria ad plenas dionaeas epulas.

Octavia. Apage, corpus totum manu pererras; inferius demittis manum. Quid femora attrectas mea? Ah, ah, ah, Tullia! Quid eam, amabo, partem vellicas nec oculorum ab eo loco dimoves aciem?

Tullia. Cum voluptate conspicio curiosa istum Veneris campum, non latum, non spatiosum quidem, sed amoenissimis deliciis plenum, in quo Martis tui vires hauriet inexhausta Venus.

Octavia. Sana non es, Tullia. O, si Caviceus esses, iam ego in tuto non essem; nam sedens quid iacentem per omnia membra adversam aversamque oculis lustras? Est nihil in me quod pulchritudinem tuam superet. Ipsa

te tuere, si quid tueri velis quod et possis amare et debeas laudare.

Tullia. Fatua sim, non modesta, si me negem pulchritudine aliqua praeditam. Nam et floret aetas, sextum supra vicesimum vix complevi annum. Partu uno a me Callias pater est. Si quae in tuos sensus ex me voluptas dilabi potest, fruere, Octavia, nihil moror.

Octavia. Nec etiam ego. De me gaudii, quidquid capere poteris, id capias, per me licet. Sed scio tibi a virgine, ut sum, nullam venire posse voluptatem nec etiam a te mihi, quamquam vere sis velut leporum et venustatum omnium mirabilis hortus.

Tullia. Hortum quidem habes in quo Caviceus suavissimis fructibus libidinem suam libidinosam pascet.

Octavia. Hortum non habeo quem etiam non habeas iisdem fructibus uberem. *Hortum* vero quid vocas? Ubi situs? Qui sunt hi fructus?

Tullia. Percipio nequitias tuas. Hortum certe tuum, quae de meo obicis, tam nosti quam ego meum.

Octavia. Eo forte vocas vocabulo partem eam quam dextra tua expansa occludis, quam digitis vexas, quam summis unguiculis sollicitas mihi ad pruritum?

Tullia. Ista est, cognata, cuius usum inepta nescis; sed faxo scias.

Octavia. Si scirem extra nuptias nec proba essem nec amore tuo digna, tam dissimilis tibi. Verum, quis futurus sit usus ille, edoce. At enim repone te in lectum; nam sedendo, ut facis, et tibi et mihi creas molestiam.

Tullia. Faciam tibi satis. Nunc arrige aures. Tam sane arrexerit Caviceus facile et frequenter, ut tu aures ad hunc sermonem arriges! Faxit Venus! Omen cape, Octavia.

Octavia. Capio omen. Cachinnos edis? Quid latet sub his verbis nequitiae sane non video.

Tullia. At senties quid hoc sub omine deliciarum optetur horto tuo.

Octavia. Surdae loqueris.

Tullia. Faxit Venus audias atque intellegas.

Hortus ille tuus, quem nec verna nec hiberna tempestate flores fructusque venerei deficiant velim, locus

is est, cognata, quem sub inferioris ventris tumore lanugo obnubit, tibi quidem mollior. *Pubem* vocant. Haec documento est esse viro aptam et Veneri maturam virginitatem in ea puella in qua exorta primum efflorescit. *Cumbam*, *navem*, *concham*, *saltum*, *clitorium*, *portam*, *ostium*, *porcum*, *interfemineum*, *lanuvium*, *virginal*, *vaginam*, *sacandrum*, *agrum*, *sulcum*, *larvam*, *anulum* latini dixere; graecis vero est αἰδοῖον et δέλτα et χοῖρος et ἐσχάρα. Iulia Augusti filia dicebat ideo se Agrippae marito parere quam simillimos liberos, quod numquam nisi plena navi vectores tolleret. Ἐσχάρα *focus* et *caminus* est; χοῖρος *porcus*, δέλτα littera apud graecos est hoc nomine; sed eius litterae figura ab horti nostri forma oppido differt. Volo te, cognata, evadere ex amplexibus meis hac nocte doctiorem quam si somniaveris in Parnasso, ut etiam possis graece concumbere. Audivisti de Iuvenale.

Octavia. Malim esse docta, ut tu es, cognata, quam satiari voluptatibus. Cum te video tam iuvenem et tam doctam opto te fieri Caviceum. Quam laeto tibi animo omnes corporis dotes prosternerem!

Tullia. Amplexare me, cara virgo, amore tuo furentem. Qua licet, oculis et amplexibus, meas patere nequitias. Nihil inde Caviceo deperibit nec tibi. O vanos conatus meos! Quidquid aggrediar, misera! Quam efflictim te depereo!

Octavia. Solare amorem tuum et illam mentis impotentiam sequere. Quae voles maxime volo.

Tullia. Ergo hortum tuum istum dono da mihi, ut eius sim domina, non utilis tamen, quae nec clavem habeo qua fores aperiam, nec malleum quo pulsem, nec pedem quo subintrem.

Octavia. Dono do profecto quae tota sum tua. Habeam aliquid quod iuris tui non sit? Obvertis te in me. Quid hoc est rei?

Tullia. Nec refuge, amabo; aperi femora.

Octavia. En! Totam me iam occupas. Os ore premis, pectus pectore, uterum utero. Amplectar etiam te cum me amplecteris.

Tullia. Tolle altius crura, superinice femoribus meis femora. Artifex tibi sum ego Veneris novae, quae nova

es. Quam excellenter pares! Non ita egregie possim imperare ut tu obsequeris.

Octavia. Ah, ah, Tullia mea, era mea, domina mea, ut me pulsas, ut te agitas! Velim exstinctos cereos illos; pudet lucem testem habere patientiae meae!

Tullia. Age intente quod agis. Ut ego assilio, tu subsili. Exagita crissantes nates, ut agito, et in aera mitte ut poteris altius. Times ne te anima deficiat?

Octavia. Sane me rapidis his fatigas concussionibus; opprimis me! Vim tam efferatam ab alia paterer?

Tullia. Tene, amplectere, Octavia, excipe! En, en, fluit! Furit pectus, ah, ah, ah!

Octavia. Hortus mihi tuus hortum meum incendit; abscede.

Tullia. Agedum, dea mea. Tibi ego vir fui, mea sponsa, mea coniunx.

Octavia. O utinam mihi vir esses! Quam amantem haberes uxorem! Quam amatum haberem virum! Enimvero, etiam tu hortum meum imbre proluisti, quo me sentio perfusam. Quam ignominiam depluisti in me, Tullia?

Tullia. Nempe perfeci opus et venereum virus ex caeca navis meae sentina proiecit in cumbam virgineam tuam Amor caeco impetu. An in imis praecordiis maior unquam permovit sensus tuos voluptas?

Octavia. Nullam fere, ita me Venus amet, ex ea re quam fecisti animadverti me percepisse voluptatem. Commotior paululum fui cum te commotissimam sensi et ex ardore tuo scintillae aliquot in eam partem, quam obruebas tuis crebris subsultibus, inciderunt. Sed de incendio potius monuerunt quam incenderunt. Verum, dic mihi, Tullia, iste etiam morbus tuus aliarum feminarum mentem invadit ut puellas ament et petant?

Tullia. Amant et petunt, nisi quae sunt stolidae et saxeae; nam quid gratius puella nitida et polita, ut tu nitida et polita es? Sic Iphim nondum puerum Ianthe urebat:

Iphis amat, qua posse frui desperat, et auget
Hoc ipsum flammas, ardetque in virgine virgo.
Vixque tenens lacrimas: «Quis me manet exitus?» inquit
«Cognita quam nulli, quam prodigiosa, novaeque
Cura tenet Veneris. Si di mihi parcere vellent,

Perdere debuerant; si non, et perdere vellent,
Naturale malum saltem de more dedissent.
Non patris asperitas, non se negat ipsa roganti;
Nec tamen est potiunda tibi, nec, ut omnia fiant,
Esse potes felix, ut dique hominesque laborent.
Nunc quoque votorum pars nulla est vana meorum,
Dique mihi faciles, quidquid valuere, dederunt,
Quodque ego, vult genitor, vult ipsa, socerque futurus;
At non vult natura potentior omnibus istis,
Quae mihi sola nocet. Venit ecce optabile tempus,
Luxque iugalis adest; et iam mea fiet Ianthe,
Nec mihi continget; mediis sitiemus in undis.
Pronuba quid Iuno, quid ad haec, Hymenaee, venitis
Sacra, quibus qui ducat abest, ubi nubimus ambae?»

Fatendum utique est, Octavia mea, libidinosissimae sumus pleraeque omnes. Audis Quartillam petronianam?

> «Iunonem meam iratam habeam, si unquam meminerim virginem fuisse. Nam et infans cum paribus inquinata sum et subinde prodeuntibus annis maioribus me pueris applicui, donec ad hanc aetatem pervenerim».

Octavia. Hactenus, Tullia, et probe nosti, non corporis tantum sed et purae mentis agito. Stolidam voces et fatuam. Sentio tamen iam iam me libidine tangi et Veneris cupiditate. Nuptiarum prope adesse mihi diem, etiam ultro aestui meo gratulor venereo. Nam opinor equidem, si cubent nobiscum viri, solidam nos et veram tantum in eorum amplexibus nancisci posse voluptatem.

Tullia. Recte iudicas et senties postera nocte, fortunet te lampsacenum ferculum. Sed tumor ventris, impraegnatio, partus consequi solent hominum liberiores nobiscum lusus et *turgentis verbera caudae*. Extra nuptias periculis et infortuniis infesta, quae puellas ad plenum coitum vocat et impellit Venus. Sub Hymenaeo libera et laeta e contrario omnia. Quo flammeo obnubunt novae nuptae caput, obnubunt et omnia libidinis suae facinora. Hoc velo perspicaces legum et vulgi oculos feliciter fallunt. Igitur, Octavia, alia via virginibus et caelibem ducentibus vitam eundum fuit ad voluptatem, ad quam vides *omnia animantum saecula*, ut Lucretius loquitur, impetu ferri, quem nulla vis frangat, nulla nisi ipsa vis Veneris emolliat. Itaque virginem amari a

virgine nihil mirum: quandoquidem et maximi heroum invenerunt olim suo in sexu incentiva libidinis suae.

Octavia. Etenim virgo non es, quae virum experta es; plena tibi liberum est voluptate potiri. Qui fieri potest ut me ames, ut ea via Venerem quaeras qua Venus aberrat semper a Venere?

Tullia. Primum Pomponia mea (nihil enim ex rebus meis volo te lateat), cum familiariores altera alteri a crepundiis essemus, ante hos annos sic coepit mecum colluctari ingeniosa, sed procax; libidinosa, ut nulla magis, sed cauta, ut etiam nulla magis. Abhorrebat a principio ab ea re animus meus; paulatim assuevi huic, ut loquebar, molestiae; et exemplo praeibat Pomponia, usuram corporis sui non modo accommodans petulantiae meae sed et ipsa iubens, dulcissima mihi paelex et sibi lena. Demum factum est longo huius voluptatis usu ut ab ea me vix queam abstinere. Sed ubi fulgetris tuis innumeris cor meum perculisti, Octavia mea, amore tuo ita exarsi, ita exardeo ut omnia, immo Calliam meum, prae te habeam despectui et in amplexibus tuis mihi credam repositam voluptatem omnem.

Noli praeterea me putare proterviorem. Nam hic mos ubique fere terrarum inolevit. Italae, hispanae, gallae feminae invicem amant altera alteram; et, si pudor absit, omnes confestim altera in alteram ruant prurientes. Lesbiis praesertim olim id sceleris familiare, quod Sapphus nomen commendavit atque adeo nobilitavit. Illius lumbos Andromeda, Atthis, Anactorie, Mnais et Gyrinno amasiae quam saepe fatigarunt! Eius generis heroidas graeci *tribadas* vocant, latini *frictrices* et *subagitatrices*. Philaenis vero, quod huic voluptati indulgeret perditissime, invenisse credita est, et usu suo, quae scilicet magni nominis erat, inauditae ad suam aetatem voluptatis usum feminis puellisque apud suos suasisse. Tribadas dixerunt quod tererent ac tererentur; frictrices a corporum frictione; subagitatrices a motu concitatiori. Quid plura? Octavia mea, *agere et pati* mulieris est non infacetae ac cui cor salit sub pectore.

Octavia. Hercle, mira narras, sed iucunda aeque ac ridicula. Tu igitur iam audies et tribas et frictrix et subagitatrix. Quam me vero dices?

Tullia. Cypridem meam mollem, mellitam, auream. At enim nihil admovi quo fieres minus integra, quo perfringerem ostiolum istud tuum, quo delibarem virginitatem istam tuam florentem.

Octavia. Quo potuisses, scilicet?

Tullia. Milesiacae compingebant sibi e corio veretra octo digitos longa et pro modo crassa. Aristophanes auctor est his uti solitas feminas sui aevi. Ac hodie quoque italis hispanisve maxime, sicut et asiaticis mulieribus, id instrumentum mundi muliebris et pretiosioris supellectilis praecipua pars est. Magno in pretio habetur.

Octavia. Non intellego id quid sit, cuive usui.

Tullia. Olim intelleges. Sed ad alia nostra deflectat confabulatio.

COLLOQUIUM TERTIUM

Fabrica

Octavia, Tullia.

OCTAVIA. Ah, ah, ah, Tullia, ut tu in me prosiliisti! O si te hominem fecissent dii!

TULLIA. Eodem omnino modo prosiliet in te, divaricatis femoribus iacentem, vir tuus; os occupabit osculis, papillas illas sororiantes exsuget, pectus premet pectore, totam opprimet, concutiet, sed multo validius quam ego potui, qui et validior multo et vegetior. Motus ciebit quibus lectus in quo cubabis contremiscet ipsiusque adeo cubiculi contignatio. Nam qua prima nocte vim intulit pudicitiae meae Callias, eo impetu et corporis viriumque nisu in me surgebat ruebatque, ut contremere lectus meus audiretur ab iis qui in proximo cubiculo pervigilium Veneris meae celebrabant. Vide,

amabo, quid de me in hoc certamine sit factum, a quo tamen victoriae laudem retuli.

Octavia. Quid de me fiet si tam asperum durumque nacta fuero athletam? Nam tu annis maior et corpore habitior quam nunc sum eras cum tradita es Calliae fruenda. Profecto video multam mihi crucem paratam.

Tullia. Haud negem, Octavia, multum tibi laboris ferendum et, si negem, illuserim profecto inscitiae tuae. Sic se res habebit.

Octavia. Doce diligenter omnia quae me scire convenit. Quis hic dolor futurus est? Quam acer et quam diuturnus? Malim certe ego momento acriorem quam mediocriorem et diuturniorem.

Tullia.

Nec tu non aliquid, sed prima nocte dolebis.
Omne in amore malum, si patiare, leve est.

Octavia. Patiar certe et spero forti constantique animo; nam quid facerem? Verum age, quid patiar?

Tullia. Eam corporis nostri partem, de qua iam collocutae sumus, vulgo etiam *vulvam*, *cunnum*, *fregnam*,

ficum, *potam* latini et nostri homines appellant. *Vulvam* quasi *valvam* dicere voluissent; *cunnum* a *cuneo*, quod vi multa enitendum sit in eam primis in congressibus; aut a graeco verbo κυνός, quasi, qui foetor in ore canis esse solet, idem etiam plerumque in hoc infimo corporis nostri ore esse soleat; aut a graeco κόννος, quae vox *barbam* sonat, quia hac in parte nos barbatas inepti iocantur, lanuginem quae pubem nobis circumvestit *barbam* vocitantes; aut potius ἀπὸ τοῦ κοννεῖν, quod intellegere significat. Sicut enim a mente mentulam dixerunt, sic etiam cunnum ab intellegentia. Nimirum ut mentula suis se ipsa regit consiliis, ut mente praedita esse videatur, mentis quae in capite sedet imperiis parum obsequens, ita hic et per se agit et per se intellegit, in rationis leges rebellionem movens, quae solo possit non mentis, sed mentulae beneficio componi. Nos honestiori appellatione *pudendum* appellamus, cuius labra, quibus occluditur, *cadurda* dici apud veterem grammaticum legi. In hanc primum partem totis viribus torquebit immanem hastam suam Caviceus. Hoc momento magnos tibi cruciatus dabit, mox et maiora gaudia.

Octavia. Cito citius doloris oblivionem gaudia afferent.

Tullia. Vides mirabilem eius fabricam. Primo quodam tumore, quem lanugo tibi mollis tegit, protuberat; nec credas intra femina ob turpitudinem, quae sane illi nulla est, conditam, sed ad usum repositam. Tumorem illum *monticulum Veneris* vocitant, quem qui semel inscenderit, Octavia mea, Parnasso et Olympo montibus sacris anteponat semper.

Octavia. Inscensorem habeam, aeque ac es, iucundum. Non erit quod Parnasso Apollinem suum, Olympo Iovem invideam.

Tullia. Duae sunt rimae, altera sub altera, quibus monticulus hic ad plenum dehiscit coitum. Priorem *magnam* vocant; altera interior est. Illa partui opportuna; nos enim, Octavia, velut quaedam officinae sumus generi humano excudendo. Si angustior esset, dum fetus in vitales auras editur, distendi non posset absque horribili cruciatu; et distendi et dilatari necesse est. Adulescentiores, cum primum attingendi huius loci potestas datur, aeque intus patere puellas feminasque putant

ac exteriori hoc patent ostio, et vidi qui horrerent ridiculosi. Interior autem minor est.

Labra vero quae latera tegunt maioris rimae *cadurda* dixi vocitari. Alae sunt intra reconditiorem illam rimam, mihi quidem prominentiores; *nymphis* his nomen est. Sed sub alis in virginibus, qualis tu es, exsurgunt quattuor velut valvulae. Occludunt eae ad uterum iter, quod primis in congressibus sine vi et conatu multo vir non aperiat libidini suae.

Octavia. Praesentisco: in eo conatu omnis erit doloris, de quo narrasti, acerbitas.

Tullia. Sine institutam absolvam descriptionem.

Ut sunt simul iunctae hae membranulae quattuor, in caliculum desinunt, quasi caryophilli est. At non transversam, quasi obductae, tenent uteri viam; versus exterius horti ostium obiciunt se erectae; interdum vero aliquantisper sursum versus dehiscunt; hac scilicet demittuntur via quae a corpore nostro excreta expellit foras vis naturae.

Sed de *clitoride* me fugit dicere. Speciem penis refert membranosum corpus in extrema fere pube. Ac si penis esset, obdurescit tentigine. Improba adeo titillatione fe-

minas inflammat vividioris paulo naturae ut, adhibita manu si irritentur ad Venerem, plerumque non exspectato conscensore ipsae sponte colliquescant.

Profecto dum me Callias nequitiis suis conscelerat, dum demulcet, dum attrectat, id ipsum saepe saepius experta sum. Intra ipsius manus in his locis liberius ludentis copiosus decidit ex horto meo roscidus umor. Hinc illi in me iocorum larga seges et facetiarum campus. Sed quid facerem? In cachinnos erumpit, rideo ego. Petulantiam eius increpo; increpat libidinem meam; ludus sumus alter alteri. Et dum ludimus verbis, re prosilit in me, sternit volentem nolentemque, init iacentem et, quod umoris hortum meum amisisse iocatur, vi magna refundit e suo, nihil ut querar per eius culpam mihi periisse.

Octavia. Beatam vivitis ambo vitam et deliciis plenam; alter alteri estis oppido satis ampla felicitas.

Tullia. Demum, quod ab horti ingressu ad summum hortum interiacet itineris, *vaginam* appellant, in quam se penis, dum concutitur mulier, induit. *Uteri* modo *collum*, modo *cervicem*, modo *sinum pudoris* medici vocant. Amplexatur vero, constringit exsugitque virile

membrum, quod in eam vaginam impellitur et inseritur. Hic est, Octavia, velut tubus per quem genus humanum ab alta nihili caligine transit in vitae lucem.

Octavia. Rem ita depingis ut videar mihi videre ea etiam omnia quae indita latent in imis meis visceribus quasi ob oculos posita.

Tullia. Tibi quidem, cognata, haec interior rima, quique eam consequitur sinus, minus patent quam mihi. Age, haec omnia defixo obtutu introspicere libido est; aperi crura quam maxime quod tibi commodum fuerit.

Octavia. Aperta habes. Quid mihi tunc cum his oculis tuis emissiciis? Diducis digitis haec utrinque labra. Quid intro vides?

Tullia. Dulcis virgo! Video florem tuum, quem qui viderit floribus praeferat odoribusque cunctis.

Octavia. Ah Tullia, contine, amabo, lascivam manum; retrahe hunc maleficum digitum quem intromittis. Mihi vere dolorem, dum altius agis, inflixisti.

Tullia. Misereor tui. O concham pretiosam, Veneri concipiendae meliorem quam haec fuit concha e qua

aiunt ortam Venerem! Bonis avibus natum Caviceum, cui hic nova nascetur in hac concha Venus!

Octavia. Enimvero dicis miserere mei te.

Tullia. Scilicet te video excarnificandam miseris modis.

Octavia. Qui fiet? Quid minaris?

Tullia. Ut parvo tuus ostio hortus apertus est, ut difficilem ostendit ingressum, timeo ne Caviceo etiam labor incumbat, quem molestiorem habeat quam gratiorem, ut sit etiam gratissimus. Vidisti eius catapultam qua est castrum istud tuum diverberaturus?

Octavia. Non vidi, sed ecastor sensi! Qualem fingunt Herculis clavam: crassam, rigidam et bene longam.

Tullia. Dixit probe mater mutoniatum esse; vehementer gaudet. Mentulatiorem in hac urbe nostra hominem esse putat neminem. Respondi haec iactanti, Calliae viro meo machaeram esse latos octo digitos longam. Nihili eum esse hominem ad Caviceum reposuit; se quidem dolere sortem tuam et invidere; eam gratulari tibi multum. Caviceo penem esse ait longum digitos undecim, crassum vero ut bracchium habes, qua cum manu committitur.

Octavia. O monstrum! Et hanc omnem molem in corpus meum vi trudet? Pati potero? Iam cor dolet cum venit in mentem quantae me miseram aerumnae maneant.

Tullia. Ne tamen desponde animum. Longitudine cedit Callias Caviceo, Caviceus profecto crassitudine Calliam non vincit. Nam bracchium hoc meum vides?

Octavia. Video edepol. Caeca sim ni videam.

Tullia. In hunc modum illi mentula turgescit, cum irascitur ea in me; nunc tamen haec machaera bene convenit in vaginam meam.

Octavia. Quae tandem illa est vagina tua victrix, fulminatrix? Velim scire.

Tullia. Non tam discrepant pulices a pullis quam a mea haec tua. En inspice, intuere, explora.

Octavia. Proice te in lectum et statue supinam; nam videre probe nequeo cum sedes.

Tullia. Iaceo. Obtuere omnia diligenter. Utile id tibi et mihi dulce.

Octavia. Chasma video; quale Curtium mersit et absorpsit armis onustum, equo vectum, video. Admovebo manum, diducam latera; manum etiam totam libere mittere intro possim, si velim. Digitum meum, quippe qui venereus est, indere libet, qui campum hunc omnem quantus est pererret, de eoque nuntiet mihi quam latus, quam altus, quam mentulae commodus. Euge, ipsi immo Priapo conveniat, ah, ah, ah, vel si quis Priapo mentulatior. Verum et nares afflat meas spiritus taeter.

… Talis sese halitus atris
Faucibus effundens nares contingit odore.

Quam male olentes hic tuus hortus fert flores! Ex his pigeat Venerem sertum fieri sibi aut coronam.

Tullia. Faceta es, cara virgo, et salse loqueris. Tu autem, qualis nunc sum, et intra paucos menses eris postquam pepereris; et patebis immensum, ut patere me vides; et hiabit tibi infima haec uteri sedes, ut hiat mihi; et quae nunc hac parte tam pura es spiritu quam es ore, nocenti perflabis nares meas odore, manumque, si

te contigerit, inficies. Haec sunt nuptiarum incommoda, haec sunt voluptatum nostrarum accessiones. Sic, ne dubites, fiet.

Octavia. Id quomodo fiet? Cupio scire.

Tullia. Postquam hominis membrum illud in suam excrevit magnitudinem, penetrat se eo furore in corpus nostrum ut omnem locum conspurcet, contaminet, polluat.

Octavia. Sed promissorum te non capiat oblivio.

Tullia. Intellego quid quaeras; adsum.

Partem eam tamen virilem, tam efferam, tam impotentem, variis laudibus praedicant quae amant, quae expertae sunt; ulla nec est experta quin amet.

Octavia. Amabo igitur vehementer cum experta fuero.

Tullia. Praeclare. *Veretrum*, *mentulam*, *penem*, *phallum*, *taurum*, *machaeram*, *pessulum*, *peculium*, *vasa*, *vasculum*, *pomum*, *nervum*, *hastam*, *trabem*, *palum*, *mutonem*, *verpam*, *vomerem*, *coleos*, *scapum*, *caulem*, *virgam*, *pilum*, *fascinum*, *caudam*, *mutinum*, *noctuinum*, *columnam*, appellatione partim propria partim translata, vocant latini. Graeci varia etiam vocabula,

nam φλέψ, καυλός, γονίμη οὐρά, κριθή, πέος, σάθη, ἔμβολον, στῆμα, σῦριγξ, κάπρος, τύλος, κωλῆ, ῥάφη, ἀναγκαῖον dicitur et ἀφίδος. Extra rei venereae usum iners et pendulus iacet homini nervus; ad eam vero rem arrigitur, intumescit, furit, in eam crescit magnitudinem quae nobis primum incutiat vehementem metum, mox quidem acrem virginibus dolorem ferat, ac post devirginatis summam voluptatem, quae et metum et dolorem longe superet.

Octavia. De voluptate nescio nec de dolore scire velim; utique de metu sentio.

Tullia. Subtus et ad radicem eius vasculum cohaeret, *scrotum* vocant, pilis multis crispis, duriusculis obnuptum et opertum. In eo virilitatis testes iidemque nobis amoris erga nos hominum benefici testes.

Octavia. Non vidi, non audivi de his testibus; expedi quid rei sit.

Tullia. Globuli sunt duo non adeo parvi, non exacte rotundi, admodum duri, et quo duriores eo aptiores ad libidinem. Quod duo numero sint, *didymos* ob eam rem graeci appellant et id nomen magni viri tulerunt multi.

Fuerunt quibus unum praeterea naturae adiecit munificentia, ut tres haberent. Hoc in numero Agathocles fuit, syracusanorum tyrannus, quem idcirco τρίορχιν nominarunt. Nota est eo nomine apud nos Coleonum gens nobilis, quae Bartholomaeum illum Coleonem, imperatorem summum in italicis bellis, tulit. Omnes in ea viri fere tribus testibus ad Veneris duella, ut praestantibus animis ad Martis certamina, vigent. Fortunatae quas uxores habent!

Nam in testium anfractibus ambrosii illius roris velut officina est, qui nos tam amicabiliter demulcet, et vulnera, quae penetrando in corpus nostrum mutinus fecit, mirabiliter curat diu ne doleant; cui debeo pupulam meam; cui debeo omnia gaudia mea; cui se fert acceptum genus humanum. *Semen* vulgo vocant et *sperma*, alterum latinae, alterum graecae originis. In sulcos enim femineos proiectus mox in hominem fingitur. Omnium animalium homo maximam seminis copiam emittit; quibus autem tres fabri in eam rem laborant, ut etiam Fulvio, Pomponiae meae fratri, sane eorum opera femi-

nas abundantiori imbre proluunt quam quibus solum duo. Et res, ut loquor, sic est.

Octavia. Forte et tres Caviceo insunt, ita me eiusmodi roris pluvia totam ad usque fere umbilicum aspersit, indusium madefecit.

Tullia. Vegetum iuvenem et tuae Veneris cupidum, cognata, turpe esset exsiccatis tibi vasis litare Venerique tuae. Reliqua persequar.

Liquor hic spumosus, albus, viscidus, veretri sputum, ab eo loco in quo excoctus perfertur ad summum virgae caput moxque propellitur tanto impetu ut tres etiam pedes longe a se evomat qui eiaculatur. Igitur cum opus ad finem venit, post multas concussiones, tam rapide in imum uterum proicitur ut, quibus sensus feminis non penitus torpescit, impeti et igneo se intro imbre rigari magna sentiant cum voluptatis titillatione. Verba desunt, Octavia, quibus apte satis eam voluptatem depingam. Tute tibi dixeris intra paucas horas.

Octavia. Scilicet ex summo virgae capite fluant hi lactei rivi? Priapo quidem caput esse non negem, qui,

quod mentulatissimus esset, lampsacenos inter homines esse desiit, nempe ut deabus proximus esset, ut audivi a te. Sed illi hominum membro caput etiam esse nesciebam, quae homini cuilibet duo esse capita inepta nesciebam.

Tullia. Et fuerint profecto beati fortunatique ac summa inter heroas gloria quibus etiam fuerint tres pedes. Extremam penis partem in oblongum effictam vocant *caput*, *balanum* et *glandem*; quam, si summis digitis compresseris, tantum abest ut dolore afficias ullo, quin immo dulciori pruritu affeceris. Nec ulla faciliori breviorique via ad Venerem tuam, cum oestro percita ardebis, Caviceum abduxeris ex alienissimis etiam ab hac cogitatione cupiditatibus. Et operitur pileolo id Priapi caput; *praeputium* nominant, quem vix superbus ille deponat noctuinus, nisi ut te salutet apertoque capite dominae aulam subeat.

Octavia. Mirifica es. Te audiendo nulla unquam me capiet satietas; ita, o utinam, nec tui Calliam tecum dormientem!

Tullia. Conivent iam mihi mei oculi somno, quae longae vigiliae sum valde impatiens. Ideoque sic loqueris, ut locuta es, quod animadvertisti me somniculosam eloqui quem tecum habeo his de rebus sermonem.

Octavia. Noli Somnum tenere, amabo; admitte, qui tibi iucunde blanditur.

Tullia. Per Venerem tuam et meam, atque adeo Cavicei, opus est tibi magis somnus quam mihi; nam proxima nocte nec eum videbis inter Cavicei complexus, oscula, compressiones, subagitationes, furores. Refice corpus tam tenerum, tam molle; ad id certamen te para fortiter ineundum.

Octavia. Faciam uti vis. Verum me maior tuae valetudinis cura tenet quam meae. Obdormisce iam, ne quidem verbum mittam.

Tullia. Osculum impinge mihi; id mihi viaticum erit ad quietem.

Octavia. Tibi et os et labra corpusque totum dedo; quos volueris ex me fructus cape, tua sum.

Tullia. O basia quae Iupiter invideat mihi! O gratos complexus! O illecebrosos tactus! Permitte ut, composito intra papillas tuas ore, manu altera ad hortum tuum missa, altera ad nates illas duras et compactas affixa, sic obdormiscam, ut Mars cum Cypride sua dormire solet. Cum somno soluta fuero, qua fide coepi, quae supersunt repetito sermone eloqui pergam, dulcis virgo, era mea.

Octavia. Loquacior es quam e re sit; tace et obdormi; age quod agis.

COLLOQUIUM QUARTUM

Duellum

Tullia, Octavia.

TULLIA. Non possum dicere quam optime recreata sim hoc tam longo somno, qui septem per horas continuas artus meos occupavit. Tu vero, Octavia?

OCTAVIA. Ego vero ab hora evigilo qua somnii horrenda species e somno excitavit paventem trepidantemque.

TULLIA. Narra somnium, si lubet.

OCTAVIA. Videbar mihi cum Caviceo esse, Tullia, sub salicum ramis, qui nos ab aestu solis tuebantur, in opaca et viridi Padi ripa deambulare. Suavissimis deliniebat aures animumque meum questibus suis Caviceus, quos prae amore fundebat. Suavium petebat, negabam; suadebas darem; dedi, cepit. Cum praeterea in sinum meum

manum alteram demitteret, altero bracchio complecteretur, tua ope, tua opera ab eius me vix complexu explicui. Exsoluta in fugam me dedi, sequebatur; at cum iam esset comprehensurus, os obverto: hem, Tullia, quid monstri video!

Tullia. Lupi invaserant in Caviceum, lacerabant amores tuos? An se gladio transfixerat?

Octavia. Bona verba! Potius ipse sua me machaera transfigat.

Tullia. Faceti oris, salsi animi puellam!

Octavia. Video in foedissimum animal mutatum, satyris, quales in pictis tabulis videmus, quam simillimum, sui dissimillimum. Horrebat pilis totum corpus, in capite duplex ad frontem excreverat hircinum cornu, in longum finiebat acumen. Aures vero, frons, oculi, nasus vultusque totus Cavicei erat. Pilulum intentabat mihi longius crassiusque duplo quam homini est sub Veneris signis merenti; cetera in hircum desinebant. Ruebat in me, stuprum poscebat, ori os admovebat. Quid plura? Tam insolens rei facies me terret. Quid vero id mihi mali portendat, tu tam docta potes dicere?

Tullia. Et possum dicere, cognata, et dicam suo tempore, nam impraesentiarum nihil interest tua scire.

Octavia. Ne me sciendi cupiditate sinas diutius torqueri, era mea, sponse mi,

… fuit si tibi quidquam dulce meum.

Tullia. Dulces alieni amoris fructus florenti tibi et tenerae; at Caviceo non dolorem, sed iniuriam violati tori portendit id somnium.

Octavia. Absit longe a me haec ignominia!

Tullia. Eos homines quorum uxores non honesta Venere ab aliis hominibus per libidinem se subigi patiantur, hircorum et cornutorum numero cedere vulgo aiunt.

Octavia. Audivi ut dicis. Igitur in eam ego perfidiam lapsura sum? Mei corporis non uni solum Caviceo usum dabo? Mortem ante oppetam quam id admittam in me flagitii. An te alienae etiam libidini subiecisti? Absit me credere; absit etiam de me quidquam simile speres.

Tullia. Confabulabimur de his, cara virgo, aptiori tempore, postquam deposueris virginitatem et te Cavi-

ceus per aliquot menses diu noctuque conculcaverit, permoluerit, protriverit. Alio tempore et, scio, alia mens erit.

Octavia. Mutasse te mentem omnino oportet nec in ea nunc esse sententia in qua eras cum nupsisti Calliae, quae fers id de me iudicii.

Tullia. Quis probro vertat invictam necessitatem, si in eam te fata amentiam agant, si me egerint, a qua ne Minerva quidem se expediat? Sed de Caviceo vidisti aliud nihil in somniis?

Octavia. Penitus nihil; et pervigil facta, altiori dum teneris sopore, quaecumque ex Amoris arcanis dicendo retexuisti hactenus cum animo meo revolvebam.

Tullia. Haec tela texitur Caviceo tuo, non matri quae te erudiendam mihi dedit. Quo doctior e complexu meo in Cavicei transibis amplexus, eo gratiores ex tua Venere capiet fructus. Sed qui sint ii fructus omnes aves scire et aveo dicere ego, quorum post hanc noctem incredibilem senties suavitatem. Iam nosti in corpus tuum, qua rimas agit has duas quas descripsi inter femina tua, trudendum illud pilum, quod te perfodiat ad septimam usque costam.

Octavia. Rides, Tullia. Qui fieri id possit? Per ludibrium narras.

Tullia. Quidquid id est, machaeram illam suam, qua vir est, impinget in eam corporis tui partem, qua femina es. Sexus sexui commiscebitur ut videri iam unus possitis in ea coniunctione qui duo vere estis. Hoc quidem modo ea res tibi agetur omnis.

Octavia. Cupio, metuo scire; opto in amplexus Cavicei venire, metuo mihi cum venero.

Tullia. Principio iniectis bracchiis quasi vinculis, ita ut elabi non possis, nudus nudam artissime constringet.

Octavia. Narra vero, soror, de Callia, ut iure suo tecum usus sit cum data illi uxor es; nam de Caviceo nihil habes certi dicere.

Tullia. Satisfaciam desiderio tuo et lapidea esses, si ex eo ludo quem lusit mecum Callias, cum virginitatem mihi excussit, quis etiam tibi lusus ludendus sit cum Caviceo minime perspiceres. Ac nullo unquam tempore tam gratae noctis ioci ex memoria mea excident.

Octavia. Stertunt etiamnum omnes domi. Sol, naturae oculus, dierum pater, gravem videtur aperire oculum

in terras. Mortalium oculi silenti somno et molli natant in quiete. Profundum ubique silentium. Tuta nobis omnia colloquentibus et colludentibus.

Tullia. Utique. Postquam me collocasset nudam in lecto mater, sudarium ad caput meum pulvino subiecit; osculum Calliae tulit et mihi. Iussit ut se coram suavium mihi iacenti et multo rubore suffusae Callias daret; abiit. Fores cubiculi occlusit et clavem abstulit secum in cubiculum suum, in quo e nostris affinibus multi et in eo numero Pomponia mea.

Octavia. Illam dicis quae, tibi ut aetate proxima, ita familiaritate intima, sodalium tuarum tibi semper fuit carissima.

Tullia. Si venustatem, si lepores, si ingenium nosses mulieris, amares Pomponiam aeque ac amo. Paucos ante menses nupserat Lucretio iuveni, animi dotibus corporisque donis praestanti. De re hac omni plane certiorem fecerat, docuerat quid primis in conflictibus ferendum mihi esset, quid me facere deceret, quid loqui; demum fecerat ut ne quidem minutissima quae ad Venerem pertinent nescirem. Multis has nostras voluptates commendarat, quae, per Iunonem meam, alias omnes

longo intervallo praegrediuntur. Igitur parata instructaque parem meum exspectabam, non inferior animo, si inferior viribus, abiisset modo pudor.

Octavia. Sed cui rei id sudarium ad tuum cervical?

Tullia. Videbis.

Octavia. Nudam sane decubuisse te illa nocte cum Callia non miror, quae sciam matrem meam noctes omnes nudam cum patre cubare.

Tullia. Ardorem illum tuum noscendi, quae te utique nosse multum interest, parumper sustine. Audies a me omnia suo quaeque ordine.

Ut secessit mater et me soli sibi vidit Callias in hac Veneris harena commissam, vestimenta tanta abicit festinatione ut mihi, priusquam exutum vestibus crederem, nudus astiterit ad interius spondae latus. Lucebat cubiculum quasi medio die, cereis candelis hac illacque distributis. Vidi corpus egregium, candidum, suci plenum. Cum vero pudorem simulans deicerem oculos, vidi illi egregie etiam et magnifice pendere penem; identidem penis caput sustollebat, quasi mihi honoris causa, minister voluptatis meae, assurgeret. Mox deicit tegumenta quae me in lecto involvebant; nam iunio

mense ineunte nuptias fecimus; nudam prostituit oculis suis. Ego manu altera papillas, altera hortum meum ab eo tueri et ab hac luce eximere; ille manum alteram et alteram vi amovere, papillas attrectare et sulcum expansa dextera occupare, in quem mox aratrum erat immissurus.

Interim omnem venustatum mearum florem in unoquoque membro corporis intenta oculorum acie pererrabat; basiis oculos, os, genas, collum, papillas, ventrem crebris premebat. Dehinc medium induxit digitum meum in hortum, eo consilio (nam ipse postea non negavit in pleno complexu) ut de virginitate mea certior fieret, habiturus scilicet digito fidem quam pilum, ut erat magnum et crassum, facere vere posse non putabat.

Octavia. Vide hominis malignitatem!

Tullia. Nec, quod ad hanc rem pertinet, differt homo ab homine. Curiosi sunt omnes aeque ac unus; tu ipsa experta es a Caviceo. Condonanda est illis, qualis qualis est, huiuscemodi suspicio. Certe castae puellae mens multo gaudio cumulatur cum videt inveniri in se incorruptum florem, ac maritum id etiam ipsum mirifice delectat cum invenit. Nam, ut verum fatear, cara virgo,

quae sunt verae virgines, ut tu es, ut ego eram, virginitatis certissimam habent semper in ea parte, in qua residet, probationem. Flos ille pudoris, quem *Hymenem*, quem *Eugium* vocavere veteres, virginem monstrat in qua se ostendit; etenim a qua afuerit puella, ita ut percipi non possit ab ea, etiam longe abest virgo. Si hominem non est passa, illi tamen fuit libido sua, procul dubio, pro homine; virgo virginitatem eripuit sibi, vim a se passa est.

Octavia. Fecisti ut intellegam quomodo ipsa se virgo devirginet.

Tullia. Adiciam alia bene multa, sed suo ordine.

Cum tam parvo aditu id mihi ostium patere sensisset Callias, ut homini hac iter probe intellegeret nondum fuisse, proiecit se in lectum. Me complexus, aggressus est suavissimis verbis compellare, suavissimis iocis incendere ad Venerem.

Octavia. Obmutueras, stipes eras, saxum eras, quae tam lepida, tam faceta, tam ingeniosa es?

Tullia. Aestuanti ex pectore ducta suspiria pro verbis erant; repellebam, revocabam; fugiebam, accedebam; pudor mihi restinguebat libidinem et inflammabat.

… Irritaturque retenta
Et crescit rabies.

Sensit Callias ignescere me vel invitam.

«Agedum, Tullia mea,» inquit «noli invidere felicitati meae, quae a te tota pendet, quae in te tota est. Hortum tuum amoenissimum sine, domina mea, subeam. Hoc quod in te est Veneris et Cupidinis domicilium aperi ipsa tu mihi. En clavem».

Sic loquebatur subridens et manum meam laevam peni admovebat; petebat apprehenderem; negabam.

«Quid times,» aiebat «si precibus meis obsequeris in gratiam meam, quae tota mea es et, quod multo satius est, quae vis esse?»

«Volo equidem tua esse,» repono «sed his nolo foeditatibus pollui, ut digna sim laudibus tuis. Quis hic amor tuus, si me amasti, ut contamines? Odio similior hic est amor tuus quam amori. Te capiat mei misericordia, tangant animum tuum hae lacrimae».

Octavia. Lacrimas fundebas?

Tullia. Lacrimulae cadebant quaedam ex oculis.

> «Etenim,» inquit «Tullia, si me amas, cum pudore hoc tuo importuno per hanc noctem facias indutias. Nuda nudo audes amplius pudicitiam tuam commendare? Deinceps magis numquam pudica eris, quam cum ostendes nulli prorsus per te pudicitiae locum esse in hoc geniali nostro toro, quae tuo officio, quae voluptati meae adversetur. Nam voluptas tibi mea pro officio omnino esse debet. Omnibus praeterea sis nive frigidior velim, mihi passere salacior. Igitur quod a te peto pro iure meo, id volo ultro citroque facias».

Interim mirabilem in modum salax illi cauda creverat et inquieta femur meum alterum verberabat.

Octavia. Heu! Metuo tibi, contremisco ad tua vulnera.

Tullia. Ad ineptias abis, nugax; audi rem seriam serio, ut debes, si sapis.

Octavia. Ah, ah, ah!

Tullia. Nec plura, inserto intra femora mea femore, primum quasi cuneo iniecto, sic viam toti corpori intra femina mea fecit. Ascendit in me et pectus pectore compressit. Tunc, quid negem? me vehementi metu

perculit novum hoc et inusitatum pondus. Ille manu altera temperans Priapi amentiam, foribus meis balistam applicuit, virginea inter cadurda Priapi caput indidit et mox facto impetu, quasi ex alto irruens, impulit se in me magno nisu. Attamen profecit nihil, quod compactior esset munimenti agger, validissimum vallum. Prima secundave concussione ne unguem quidem latum in castra se penetravit; ad tertiam vero quartamve exhalato spiritu sensi Priapum defecisse et esse resolutum. Priapi spiritus utique est semen illud et proli et voluptati sacrum. Id reducta quasi cataracta in meum ostium pleno ore evomuit.

Haec velut velitatio quaedam fuit, non iusta pugna. Nihilominus sensi etiam tum ad vehementes illas concussiones acrem in illa parte dolorem, ob difficultatem aditus, pilo fortiter adducto.

Octavia. Continuisti vocem ne erumperet in clamores?

Tullia. Sustuli quidem clamorem, eumque satis altum.

Octavia. Sed cum citius absolutum fuerit opus quam bene institutum sentires, num clamasti ex composito?

Tullia. Repressi continuo vocem continuoque desiliens Callias, alacer et ridens, secundum corpus meum proiecit corpus. Sed, uno femore superimposito femori meo, caudam salacem ita statuit ut ad umbilicum fere meum pertingeret et identidem guttatim stillans totum id spatium complueret. Tunc sudarium, nam ita iusserat mater, cepi, quod sub pulvinum meum miserat, et primum Calliae mentulam detersi, dehinc hortum meum et uterum totum quem irrigarat.

Ac, cum detergerem Calliam, osculabatur me, ardentissime furebat, novas iras intentabat. Sed ex eo liquore quem infuderat intra latera virginalis mei, magna pars defluxerat in lintea notisque infecerat quas non eluerem. Ex eo tam abundanti profluvio multa facetiarum postera luce argumenta cepit, sicut ex cruore virgineo, cuius venae per lintea tota ductae.

Octavia. Sed dixisti tunc non alte tibi infixum fuisse Calliae mucronem.

Tullia. Velis tibi altius infigi et mihi quidem post infixus est et ex eo vulnere vis sanguinis. Hanc enim post velitationem paululum requievit Callias.

«Moriar, mea Tullia,» dicebat «ni te plus oculis amem, plus vita; nihil unquam pulchrius videri potest inter mortales. Dea es, an femina? Quam tibi turgent ubera mediocri tumore, quam dura, quam a se apto intervallo dissita!»

Ea vero manu tractabat, dein osculis impetebat papillas, ore apprehendebat, leniter mordicabat, labiis sugebat. Id me sane ultra quam putassem permovebat ad libidinem, aestu inflammabat, qui me totam urebat. Tunc et manum inter femina mea demittebat, digitis ludebat in lanugine pubis, mox labia cunni comprimebat, digitis dehinc diducebat, digitos intro unum post alium inserebat, totum in me Veneris oestrum ingerebat.

«Averte» dicebam «hanc tuam incendiariam manum; secede, quid me vexas?»

Ille exultare, quod faterer me incendi. Laevam manum meam arripit.

«Veneream hanc tibi facem incendo,» inquit «quae incendium illud, quod excitat, restinguat».

Iubet eam facem capiam; iam audacior facta, quia cupidior, capio. Vix eam manu complecti poteram. Horrui duram, rigidam, ardentem.

«Hoc» inquit «sum diffissurus cuneo hoc ostium tuum tam astrictum, tam compactum et angustum. Macte animo, mea nympha, in eam spem te potiundam mater tradidit mihi. Si, cum revertetur ad nos, te reciperet a me tam integram quam dedit, generum ignaviae incusaret, generum me negaret sibi, qui tibi maritus non fuissem».

«Pati non potero» repono. «Occides me si tam grave pilum intra corpus meum velis totum condere».

«Tute ipsa» inquit «dux esto ad proelium; ipsa tu torque tuis manibus id pili quidquid est in scopum illecebrosum, quem ipsi Amor posuit et Venus».

Rogat ne elabi sinam e manu mea; obsequor. Conscendit iterum, ego ostio meo applico quod subingrediatur auspiciis meis; e femoribus meis alterum, intra quae se coniecerat, in altum tollit, manu supposita altera; pilum ostio admoveo, pulsare ille magno nisu coepit. Conquassationes forti animo, etiam vehementissimas aliquot, fero. Pilum primoribus digitis tribus, ne a recta via exerret quae in hortum ducit, contineo firmum et stabile. Mox nervosius furere coepit Callias tantoque

impetu contorsit in me pilum ut per vim penetraverit se in uterum meum duos digitos latos.

Octavia. Afuit omnis doloris sensus?

Tullia. Sensi difficillimum toleratu.

«Me necas, Callia» aio.

Vociferor miserabili voce; iam non clamor, sed eiulatio fuit. Nec praeterea movebatur. Ego telum traho. Subirasci ille et increpare turpem et insolentem, ut loquebatur, licentiam. Demum restituere pilum cogor in eum locum a quo diverteram. Sed illico lacteum imbrem, dulce lenimentum vulneri quod intulerat, defluere ex eo tubo sensi in hortum meum. Resoluta est et elanguit pars illa effrena et impotens. Datae mihi breves indutiae.

Octavia. Imber ille in intimum hortum tuum defluxit?

Tullia. Haudquaquam, dulcis virgo, ne guttula quidem. Extima ora hoc solum rore inspersa est. Ubi exscendit Callias, petit ut se abstergeam; mox conqueritur de me.

«Si me amares, Tullia,» dicebat «non negares, ut facis misero, qui amore tuo ardeo, veros amoris tui fructus».

«Amo te» respondeo «et perdito amore; sed miseram quae me vis facere in hac laniena?»

«Nescis» subicit «istam corporis partem non iam esse tuam, sed pleno et indubitato iure meam? Quid me prohibes rebus meis libere frui? An decet bonis instructam litteris, ut tu es, mea coniunx, meae deliciae, sui muneris adeo esse neglegentem? Nam tui muneris est mecum non contendere de his Veneris muneribus».

«Ah Callia!» replico «etenim si nosses quam molestus ille sit dolor quem infligis mihi, te misereret Tulliae, si Tulliam amas».

«Decorus et honestus tibi est hic dolor» subicit. «Quo acrior tibi videbitur, eo tu honestior videberis. Sed diuturnum non erit quod dolet; id vero solum erit diuturnum quod te in posterum quam maxime delectet».

«Demum vitio tibi vertetur quod tantam copiam prolifici seminis intra sulcum non exceperis, quo scilicet pater fieri potui. Crimen id est, crede mihi, quo scelestius nullum; ipsa necas liberos tuos et meos antequam nati sint, animam adimis quam non habent. Scelerata est et flagitiosa impatientia tua».

Ad haec ego:

«Tecum, dulcissime coniunx, nolim de hac re movere controversiam. Me ream fateor; ignosce, obsequentiorem habebis; feram omnem aerumnam immoto animo et corpore ut tibi gratificer».

«Nam quae tua illa est protervia, pupula mea,» inquit «ut, quae omnes in omni condicione, etiam te multo iuniores quae nuptum eunt, cotidie patiuntur, effugere posse arbitreris? Liberam te nihil praestare potest ab hoc stipendio. Docta es litteris graecis latinisque et te habes ac si esses e stolidarum et ineptarum numero».

Tunc ego ridens:

«Dea Pertunda opem fer! Quidquid iusseris me esse, ut libidini tuae anciller, constanter ero; sed

video quidem me mox pertusam fore, si Pertunda aderit».

Risit vehementer Callias, ita ut risum e proximo cubiculo audiret mea Pomponia. Et sedato risu,

«Nunc» ait «para te ad proximum hunc conatum; insanire in te incipit mentula mea mihi. Cum me effudero in amatum istud pectus, bracchiis amplectere me, nulla res complexum tuum solvat. Fac omnino quod iubeo, si me vis maritum; quod rogo, quod peto, si amantem. Quin etiam tolle quam altissime poteris crura, ita ut lepidissimi pedes admotis calcibus politissimas tibi nates exosculentur».

Promitto me facturam.

Octavia. Et stetisti promissis?

Tullia.

«Macte animo» inquit. «Oppeterem ipse pro te letum, et impatientia tua amori meo pugnat? Hoc in conflictu amorem mihi tuum testari, et maxime potes et omnino debes».

«Venerem mihi malim habere iratam quam te» inquam.

Interclusit mihi os osculis et rursus alacriter conscendit. Tollo quam altissime femora, amplexor quam artissime. Tunc ad portam Lanuvii admovit facem, interius diducit digitis vulvae labia, mittit intro caput, mox totis viribus incumbit in me et in semihiulcam meam corporis partem hastam impulit. Ad primos concussus infixus est mucro. Sensi enim multo altius ingressum quam antea fuerat; discerpi me credidi, in longam eiulationem erupi et eruperunt ex oculis meis uberes lacrimae. Paulisper restitit Callias et:

> «Hanc tibi moram concedo, Tullia mea» inquit. «Ecce medium fere itineris confeci spatium; vide tu ipsa».

Manum meam illuc adduxit; periculum ipsa facerem an mentiretur monet: quod superexstabat nullo fere labore trudi posse, si faveam. Superexstabat media admodum veretri pars, sed ea crassior. Tunc vibrat linguam in os meum et eodem temporis puncto pilum adigit in perniciem meam. Eiulo, vociferor, manant ex oculis lacrimarum rivi.

> «Hei mihi,» dicebam «me necas! Tempera parumper tibi ab hoc impetu tam saevo, tam fero».

Nec tamen amplexus solvebam nec proieci femora. Aditum ingredienti hoc corporis mei situ expediebam. Ultimo tandem conatu perfecit ut totus intra vallum meum subiret hostis, sed concussu qualem sustinueram nullum. Contremuit ad hunc impetum lectus ita ut disiectum crederent in contiguo cubiculo. Clamorem tunc sustuli qualem tolleret qui intra viscera hastae summum mucronem excepisset.

> «Mea es» inquit «e castissima virgine castissima mulier. Ceterum nihil quod timeas amplius habes; aperta est tibi et mihi via qua eamus ambo ad voluptatem».

His dictis subagitare coepit, nec amplius dolebat, quod quidem me provocaret ad querelas. Momento sensit libidinis oestrum adventare.

> «Adverte, Tullia,» inquit «mox horto tuo intimo veneream aquam irroro; osculum figo cum primum defluet».

Vix dixerat, osculum dedit. Ex imis me sensi praecordiis irrigari calido et copioso san guine; sed, si levem titillationem exceperis, nihil omnino in ea re fuit quo delectarer. Ille basiis crebris, subagitationibus, tactibus,

murmure suo testabatur mirifica se perfusum voluptate, quam in eo loco nactus erat quo penetraverat caudam suam salacem.

Opere perfecto non tamen desiliit de equo.

«Compensabo nunc iacturis meis» inquit «hoc lucrum, Tullia mea dulcissima; quandoquidem arcem pudicitiae tuae obtineo, faciam quod victores solent».

Ego ad eum:

«Quid solent victores, amabo, mi Callia, qui me victam habes in potestate; mancipium si volueris ad obsequium, liberam si volueris ad honorem?»

«Arcem cui eripiendae tot labores insumpsi, tantum sanguinis effudi, tam cito ac putabas non deseram tibi vacuam. Volo scias me vicisse et agnoscat imperium victricis mentulae diffractus et laniatus tibi cunnus».

«Sane» aio «laniatus non dubito quin sit et misere laceratus, e cuius ore tam parvo fecisti antrum tam amplum. Me miseram! Iam me sentio porta patentiorem».

«Etenim» inquit «quo minus pateres, ego eo magis paterer».

His dictis sensi intra viscera mea succrescere mentulam Calliae, quae tabe proiecta flaccida et elanguida paulo ante pars minima sui esse videbatur. Iubet bono sim animo; ut bene valeam quaerit. Nihil mihi quod praeterea doleat superesse respondeo. Gaudio se ob id multo capi ait et impingit suavium.

«Sed tu, ut voluptatis meae particeps fuisti?» inquit.

«Nullius particeps fui» refero. «Quis potuit inesse in hoc saevo conatu tuo, quis voluptatis gustus esse potuit?»

«Mutabis modo sermonem, mea Tullia, et fateberis Venere nihil esse inter mortales dulcius» subicit. «Sed et hunc etiam mihi laborem concede. Ut agito ego nates deorsum, tolle sursum et agita quam vehementissime poteris; poteris autem, si quae alia, iuvenis vegeto corpore, viridi et robusto».

Nego motus, qui mihi sit tam insolens, nosse rationem. Ille iubet propellam sursum versus hunc corporis

truncum; propello. Iubet rem repeti violento impetu; obsequor. Quid plura? Mobiliores mihi nates effecit quam ipse haberet. Ut me videt satis doctam, rogat ut ne meis lateribus parcam. Concutit vehementer; resilio vehementius ego, subsultibus conquatio subigentem. Totis me viribus urgebat; ita totis ego viribus recutiebam in me ruentem. Subabam ego, cevebat ille et crissantibus inguinibus mixti videbamur minari cubiculo ruinam. Contremebat certe lectus cum tanto strepitu ut is longe lateque exaudiretur dissipatus strepitus.

«Anima mea, Venus mea,» dicebat «quam me felicem facis! Quis me mortalium beatior? En, en, anima mea, colliquesco, advenit summa voluptas».

«Sentio,» inquam «hei mihi! Quid hoc est quod sentio, mi Callia?»

Octavia. Me enecas hoc sermone. In exspectatione tantae voluptatis ecce emorior.

Tullia. Compressit me artius Callias; promovit in uterum meum ea vi caudam ardentem ut etiam videretur velle se totum in corpus meum immergere. Defluxit tunc in me deliciosus imber et simul sentio etiam me liquescere, sed tanta et tam incredibili cum voluptate ut, nulla

amplius in hoc Veneris furore habita honestatis ratione, urgerem ipsa Calliam, subsultibus crebris fatigarem, rogarem ut properaret. Ita defecimus, resolutis quasi artubus, ambo eodem temporis puncto. Et puto, si Venus ipsa confligentibus agonotheta astitisset, cui lauream concederet fuisse dubitaturam.

Animam, quam in hoc cursu reciprocando paene ademerat longa pugnae contentio, vix receperamus, cum audivimus clavi ad seram admota portam patefieri et simul mater et Pomponia laetae se in cubiculum propripiunt. Fores post se claudunt ne quis ingrederetur una, pessulo obdito.

Octavia. Non quali obdiderat fores tuas Callias, hem, hem, hem! Et mater et Pomponia de eo sibi habendo numquid altera in alteram collitigassent? Hem, hem, hem!

Tullia. Salsam te, quae intra paucas horas pessulo obdi fores tuas senties bilibri.

Octavia.

Est hic, est animus pili contemptor, et illum
qui cunno bene credat emi, quo tendit, amorem.

Sic immutasti ipsa virgiliana haec duo carmina. Emam equidem meo puro puto amorem Cavicei et huiusmodi oblectamenta. Persequere filum narrationis tuae.

Tullia. Tegumentis, quae ad pedes deiecerat a principio Callias, ocius obductis diligenter corpus operui Calliae meumque, ne hoc visu oculi matris offenderentur; nam de Pomponia minor cura, cui tam sum nota quam tu mihi. Mater accurrit in complexum Calliae.

> «Mi fili, ut probe militasti! Victorem te vociferationes Tulliae meae testificatae sunt; de tua victoria tibi gratulor et Tulliae. Si non vicisses, nupta vidua esset».

Pomponia vero iniectis ulnis amplexabatur me et lacrimis irrorabat ora.

> «Quam te dire habuit hic lanio!» inquiebat summissa voce. «Cum te audirem, soror, eiulantem, maledictis insectata sum inconsultam nebulonis libidinem. Ut se vero res habent?»
>
> «Optime» inquam. «Difficillima tandem via ad delectationem veni quam quaerebam. Per leti medios cruciatus ad vitae perveni plena et summa gaudia».

«Mulier facta es?» subicit.

«Ego vero facta sum et, cum gaudia reputo mecum quae iam semel cepi ab virginitate caesa, miror tam nullo pretio tot bona venire. Diem malim deinceps absque solis luce quam noctem absque Veneris usu».

«Bene est, abunde est» inquit «et sane his quae non fruitur puella Veneris donis, vivam puto vita non frui».

Et continuo ad Calliam accurrit eique suavium dedit, imperatorem suum vocans cuius sub signis Venus tam citum de virgine tam pura et tam inimica triumphum egerit, hostibus caesis Eugio, Nymphis, Hymene. Scis Pomponiam litterarum studiis esse imbutam.

Mater aromatites vinum in argenteo scypho bene grandi Calliae dedit bibere.

«Hoc» inquit «recreabit pectus tuum et reficiet vires, fili, sed, si mihi credis, dabis te quieti; satis gloriae hac nocte partum habes, qui virginitatem Tulliae occisione delevisti».

Me autem conditas nuces tres quas attulit edere iussit et ad aurem insusurravit obtinerem a marito ut per horas

aliquot requiesceret; opus illius valetudini esse somnum et ab hac palaestra quietem. Post utraque abiit.

Pomponia precata est, cum valediceret Calliae, novos animos, novam alacritatem, mihi patientiam laboris et invictum robur. Interea, dum mater et Pomponia loquebantur materque componebat lintea et tegumenta, Callias, subtus protensa adversum me manu, mammas, ventrem totumque in quo pugnaverat tam fortiter Veneris campum pererrabat. Itaque restitutis momento temporis viribus, cum Pomponiam recedentem revocasset:

> «Volo testis sis ipsa tu, soror,» inquit «quam dire habeam dominam meam, sororem tuam, ego nebulo».

Et ea inspectante assilit in me telumque suum immane in uteri mei ulcus impressit. Recruduerunt ad vivum vulnera quae fecerat et acutissimo dolore puncta infremui.

«Ah, Pomponia mea, opi sis,» clamo «advola».

Ille vero horribilibus concussionibus agitare me et lectum quatere. Ad haec Pomponia materque cachinnantes proripuerunt se foras festinae. Post aliquot succussus eosque vehementes evanuit dolor omnis acerri-

maque successit titillatio, qualem non cogitaram. Nates motito superequitantem Calliam imitata. Ad eum motum quem ciebam iam ultro, suavio dato gratias mihi egit, quod rem facerem sibi gratissimam. Hic cursus paulo longior fuit quam alii fuerant. Demum me semine prolui in intimo utero sensi et simul excerni ex me nescio quid, quo dulcissima velut prurigine titillarer. Ad hoc gaudium nihil accedere posse nuntiarunt omnes mihi mei sensus, quo maius et iucundius fieret.

Re patrata eduxit e concha mea fascinum iam capite summisso inglorium. Volui sudario detergere.

> «Nihil opus est» inquit Callias. «Aeque mihi sicca et pura est mentula ac si in hac voluptatis palude non natasset».

Protinus attrectavit manu cumbam, digitum immo medium immisit intro, siccam invenit vulvam, non temulentam.

> «Faveant superi,» inquit Callias «ex hoc congressu, procul dubio, anima mea, utero concepisti. Meum tuumque semen matrix illa tua, quae mihi liberos debet, omne imbibit. Fatere, cor meum, num, quam cepisti, praetergressa tibi visa est voluptas

omnem voluptatem, qua unquam sis per vitam tuam perfusa».

«Fateor» inquam. «Sed quod praecipue tam incredibilis mihi oblectamenti titillationem intulit, cogitatio fuit, quae me etiam sola plurimum delectare possit, abs te illam mihi venire, e tuo corpore in corpus meum illas fluere delicias».

Osculatus est et

«Quiesce» inquit «paululum, mea Tullia, donec excitem te ad nova proelia et novis gaudiis impleam tibi tuam navem».

Fatigatos invasit amicus sopor tresque continuas per horas tenuit et iuvit.

Solutus Callias impegit mihi basia multa nec ideo excitavit dormientem; ita me altus oppresserat sopor. Revolvit rursus operimenta ad pedes, vidit resupinam et distractis cruribus ostentantem circum in quo iam quinquies decurrerat fervidis rotis. Miratur venustatem corporis, cerei enim nondum defecerant, et ridens tuetur cumbae compagem solutam. Tunc incensus hoc spectaculo irruit in me, mentulam intumescentem protrudit in sinum pudoris mei et excitata aperui oculos.

«Bene est» inquit. «Vivis, uxor; timebam ne rem haberem cum mortua, quod de Periandro narrant corinthiorum tyranno».

«Senties me vivere» repono.

«Fac sentiam; nihil mihi unquam feceris gratius» inquit osculans.

OCTAVIA. Quid fecisti ut te vivere sentiret? Sane coniectura assequor quid feceris.

TULLIA. Quid illud est tua vero sententia?

OCTAVIA. Tuo agitata es motu quam potuisti vehementissimo.

TULLIA. Dicis. Vibratis in aera natibus, continuo meo motu tam apte Calliae motui respondi ut, cum deorsum impelleret in meas fores pessulum, ego sursum propellerem. Ita pubes pubi, pecten pectini pugnabat ea contentione ut, si seminis ad summum capitis verticem fontem habuisset Callias, ex eo potuissem nihilominus excire.

OCTAVIA. Longa fuit haec concertatio?

TULLIA. Si tempore metiris, dodrantem; si deliciis, duo saecula.

Octavia. Contingant mihi saepe haec voluptatis saecula!

Tullia. Quibus scilicet aeternitatem suam omnia accepto ferunt saecula animantum. Intemperanti fessa agitatione, laborem diutius ferre non potui.

«Victam me fateor» inquam. «Sine paulisper spiritus colligam».

«Dedis te, arma ponis, Tullia?» subicit. «O te ignavam! Agedum, revoca animum».

«Pacem peto» repono «aut breves indutias. Plus viribus et artubus vales, non quidem animo, ne putes».

Cum dicerem, ipse superincumbens,

Intorquet summis innixus viribus hastam.

Implet fecundo rore uterum, distillat etiam mihi album virus. Voluptatum magnitudini impares ambo, alter in alterius amplexu sumus resoluti.

Octavia. Nihil amplius tibi pars ea, belli intestini sedes, indoluit? Quaero curiosius; nam ut spe Veneris uror, sic doloris metu aegra sum. Pendeo

Spemque metumque inter …

Tullia. Apage, inepta; nihil aerumnae prae gaudiis.

Octavia. Credam iam tibi, puto, et mihi ardentissime cunnus prurit.

Tullia. Scalpere interim potes. Scalpam ego, quid vetat?

Octavia. Narrationibus tuis incendisti me totam. Ah, ah, quid agis? Me in furorem rapis. Abstrahe adulterum digitum, amabo, soror. Quid tibi praeterea a Callia usque ad lucem?

Tullia. Tandem stupidissimo somno correptus est per duas continuas horas; haudquaquam ego obdormiscere, cum maxime vellem, potui. Ardebant etiam nunc cerei; venit in mentem aperiendae, quae in hortum respiciebat, fenestrae. Surrexi nuda, aperui, nec Callias suscitatus est a somno. Restinxi cereos et, cum me mittendae urinae desiderium premeret, captam in manibus matulam subicio rimae meae. Dilabens lotium ussit me acri dolore, ut vix ferre possem. Cum misissem suspirium, somnum Calliae abstulit gementis vox. Vidit nec

movit; defixit in me oculorum aciem nec somno esse solutum percepi.

Octavia. Rem mirabilem refers. Aegre tibi lotium missum est?

Tullia. Ita me diviserat Callias ut, fissa latum ad minus digitum rima interiori, qua ad summum bonum itur, protritis discerptisque floris mei foliis calyculoque disrupto in quo mea latebat virginitas, crudeles intus lacerationes superessent. Itaque acerba erat haec aerumna quam urina lacerae vulvae inurebat ac si tu vulneri, quod tibi ferro forte inflixeris, sal aceto dilutum infundas. Effluebat ex intervallo, non continuo fluxu fugiebat urina. Cum modo sustinerem deciduae impetum, modo laxarem, inopinam his verbis aggressus est Callias:

«Etiamnum dolet, mea Tullia?»

Ego matulam subito deposui, pudore offusa.

«Putabam te dormire,» aio «cor meum. Ignosce imprudentiae meae et impudentiae; pudet re turpi offendisse oculos tuos. Quid me vidisti hac cum matula colloquentem?»

«Vocas rem turpem» inquit «quae, cum necessaria sit, turpis esse non potest».

Denique me in lectum misi, postquam sudario exsiccassem pudenda suspensa manu. Intra ulnas totam intraque femora sua suscepit Callias. Mox oscula ori impressit, nates altera alteraque manu leniter verberabat. Rogavit ego hortarer ipsa, admota manu, mentulam ad novam pugnam; illud sibi praestarem officium: nec negavi. Intumuit illico intra manum meam et ridens Callias accensam mentulam rigidamque in umbilicum meum iterum atque iterum torsit.

«Quid tu» inquam «vis etiam, qui tam saevus es, per medium ventrem adacta hasta viam tibi aperire ad libidinem? Vis tam sim pertusa quam Danaidum urcei?»

Risit ad dictum Callias et supposita manu femur meum sinistrum semisupinae, ut eram, in latus suum dextrum sustulit.

«Nunc te volo inire nova figura,» inquit «semisupinam et in latus recumbentem».

Mentulam ad ostium applicuit horti mei et impetu infixit. Cum tota non subiret:

«Rudis es» ait «ad haec opera, Tullia mea; patere te doceri».

Respondeo a nullo potuisse melius hanc me artem edoceri; pergeret; me docilem habiturum discipulam. Iubet pubem pubi coniungerem; mihi cunnus oscularetur proximum mentulae caput; sic aditum fore facilem ad intima, modo altissime femur, quod eius lateri superieceram, tollerem. Obsecuta sum et uno concussu immersit totam in vulvam meam ad usque coleos mentulam.

Octavia. Nec demum dolebat?

Tullia. Confricatio frequens sensum omnem doloris obtudit. Voluit scrotum sibi molliter tenerem. Adhibuit testibus meam manum molliter et primoribus digitis utrumque compressi; et illico vivida vis seminis exsiliit in sentinam navis meae mihique per libidinem effluvium movit; utrique capta de utroque voluptas summa.

Iam ad multam lucem in his lusibus processeramus et promiserat mater visuram nos summo mane. Dum serimus varios sermones, dum miscemus oscula, dum inguina fovemus inguinibus, vox pervenit ad nos accedentis.

«Veniat quantumlibet,» inquit Callias «non faciet tamen quin amplexibus tuis exsaturem libidinem meam. Est constitutum mihi, voluptas mea, veredum hunc tuum» (cunnum ostendebat) «septem decursionibus subigere. Sex peregi, superest septima, quae me ad satietatem ferat».

Ut sensit matrem foribus proximam, conscendit rursus et, cum illa insereret serae clavem:

«Et ego» inquit «hanc meam clavem mitto in seram tuam».

Subagitare coepit et mobiles mihi nates optare. Interea ingressa mater, contremere miratur lectum; ego verbis perstrepere et suspiriis prae pudore.

«Quid est quod video, nata?» inquit. «Nox tibi tota non suffecit nec tibi, Callia, ad fruendam Tulliam?»

«Ignosce, mater» respondeo. «Malim mortem quam me visam a te in tanta turpitudine».

«Felicitati Tulliae meae allaboro in ipsa Tullia» subicit Callias.

Immanius concutiebat. Tunc mater:

«Obsequere marito tuo, nata, nec te utique obsequii pudeat, quod officii pars est maxima nuptae. Abeo, mox reversura; interim alacres explete alter alterius cupiditatem».

Egressa matre, Callias iubet subsultus obicere concussibus suis rapidos et frequentes. Iactitare nates coepi sursumque deorsumque ferri. Ut facturus impetu impressionem abscedebat, ut faciens irruebat. Laudabat animos, mirabatur mobilitatem.

«At ego volo» inquam «laudes in te meum amorem, qui me his commotionibus quas imperas dehonestat. Laudes obsequium etiam ad turpia. At vero, ecce, ecce, mi Callia! Mihi ecce defluunt libidine venae omnes; urge opus!»

Ille ardentius operam mihi navare,

Itque reditque viam toties …

Sed, ut si esset exhaustus in eo umoris fons, ex eius nihil manabat tubo. Osculans et vellicans excitabat ut properanti adessem et cursu, quam possem velocissimo, deferrem ad optatam Venerem. Ego subsilio crebrisque

subsultibus cieo cupidineum imbrem in impluvium meum et longo post me intervallo pervenit ad metas.

Postquam in amplexu meo artus fessos recreavit, exsurrexit e lecto, servisque vocatis induit vestes et basio dato veniam petiit ignaviae suae; sic loquebatur.

> «Condones mihi» inquit «enervatam hanc mollitiem, qui tam pauca itinera percurri in tam pulchro stadio».

Haec cum diceret, reversa est mater meaque cum matre sole gratior apparuit Pomponia oculis meis, altera oculorum meorum lux. Iusculi infusis plurimis ovorum vitellis scutellam illa et illa afferebant. Mater Calliae, Pomponia mihi obtulit. Ego hausi hilare, negabat Callias se egere, exsorpsit tamen. Postea mater iussit requiescerem.

> «Nam scio» inquit «te tantum itineris hac nocte confecisse, ut periculum sit ne in morbum incidas, corpus tuum delicatum ni diligenter cures».
>
> «Septem omnino miliaria percurrimus» adicit Callias. «Fessam esse plurimum verisimile est, quae me toto itinere vexit summa celeritate».

«De his postea loquemur» refert Pomponia. «Tu interim quiete et somno refice fatigata membra nocturno labore».

Octavia. Video, soror, in ea narratione picturam omnium quae iam virginali meo puto imminent. Sed, si bene praesagit animus, quam tu tulisti feram molestiora; maiores etiam quam cepisti capiam voluptates. Nam inferius illud gurgustiolum minori mihi, quam patebat tibi, hiatu patet: eo mihi molestior vis inferenda. At protensiori tres digitos mentula, quam Calliae sit, rem aget Caviceus: et eo mihi dulciores Veneris fructus, quanto altius in penetralia Veneris Venerem inferet.

Tullia. Nihil ultra tibi optare debeam ad perfectam felicitatem, soror mea, quam ut faveat tibi Venus aeque ac mihi. Nunc e lecto surgamus, dulcis virgo; cras surges tam pulchra femina quam es hodie pulchra virgo. Te puto ad eam pugnam, quae tibi depugnanda est, satis comparatam.

Octavia. Sum; ita me Venus amet. Immo volo constantiam commendari meam. Sine fletu, sine clamore, deliberato animo omnia feram.

Tullia. Cave istud feceris, corculum. Graviter ipse ferret Caviceus, si tam constanter ferres; silentium tibi tuum probro verteretur. Marito non solet parva fieri laudis accessio, dum virgo vim patitur, ex clamoribus, ex fletibus oppressae. Dicunt esse eos eiulatus virginitatis, dum conciditur, pereuntis vocem. Quae ex eo consequantur opiniones tecum ipsa vide.

Octavia. Recte mones.

COLLOQUIUM QUINTUM

Libidines

Tullia, Octavia.

TULLIA. Nulla mihi dies gratior unquam fuit quam haec nox erit.

OCTAVIA. Libero sermone confabulabimur. Complectar te, cognata, in cuius quidem amplexibus omnes mei solent sensus et cogitationes gratissime conquiescere.

TULLIA. At vero in tuis, puto, complexibus non ita quievit Caviceus. Sed enim in eo, quem innumeris tuis illecebris excitasti, rapido motu utrique quies et voluptatis cumulus summus.

OCTAVIA. Quae praesagieras gaudia inveni; ad eam delectationem nullo opere perveni quae omnium utique superat rerum pretium, quae mortales inserit immortalibus.

Tullia. Nihil vero, occlusis cubiculi nostri foribus, quominus iucundo, quem aures iamdudum expetunt, cibo pascar impedit.

Octavia. Intellego, cognata. Vis quam pollicita sum me narrationem aggredi.

Tullia. Scilicet. Quid dulcius mihi queat accidere quam participem fieri voluptatum quibus ingurgitata es? Nam sermone hoc tuo partem infundes in animum meum, quae nihil e cumulo tuo detrahat.

Octavia. Vellem etiam ita et in corpus tuum fundi per me posse cupidineos illos fluctus, qui cumbam meam ad veri boni portum per hos quindecim dies detulere; et ex animo loquor.

Tullia. Quam altum, quam crassum infixit in navem tuam malum ad eam navigationem Caviceus? Quam impar tibi visa est navis tam parva arbori tam immensae?

Octavia. Rides sane. Convenit belle mihi cum Caviceo. Quod perfregit mihi vallum, victori ademit victoriam. Ecce exhaustis fugit viribus. Cum iam languidiorem vidit parens mea, id dedit consilii ut ad patruum iret. Praetexit itineri officium, sed, verum ut fatear, cognata,

iam fractae vires vera causa fuere, nec me latet. Haec, quae mensis unius erit, reparabit virium robur absentia; prudens profecto consilium.

Tullia. Quid hoc est? Tam tenera, tam delicata, ad primos non periisti Cavicei concussus? Quid audio? Quae tam cito talem peregeris, iam facta es athleta. O victricem et laureatam concham!

Octavia. Abi, improba manus, quae procaci tactu adulteras novam nuptam!

Tullia. Patere, inepta. Quid times hoc in meo lecto, quem libidine et incendio imples? Ea cereos illos qui lucent exstingui nolui mente, ut omnem pulchritudinis tuae florem delibem oculis.

Octavia. Sed numquid amoris nuptialis legi cedere lex debet amicitiae? Si patior ultro quae olim a te pathica sum pati solita, numquid Caviceo fecero iniuriam?

Tullia. Ah, ah, ah, quid amplius obieceris mihi?

Octavia. Quid hi sibi cachinni?

Tullia. Novum antrum hausit rimulam illam tuam in qua sedebat virginitas. Quam immane patet! Quid obicies deinceps mihi?

Octavia. Nihil habeo, mea Tullia, quod obiecisse tibi aut velim aut debeam.

Tullia. Aperi femina.

Octavia. Obsequor.

Tullia. Quam differt haec mulieris pars a virginis parte! Ecce divisa cadurda. O hiatum, manum etiam inducere possim!

Octavia. Eh, eh, eh! Moves me nimis ad libidinem; remitti me sentio ni cesses. Vis in manu tua fiam adultera, quae mori malim quam in vetito hominis amplexu pollui.

Tullia. Postea videbimus. Sed nunc agam quod ago. Quis hominum complere possit hanc fossam, unum praeter Caviceum? Longe laxior es non solum quam ego, sed immo quam mulieri conveniens sit, ut homini conveniat non portentoso. Sum ego stricta prae te, quae tamdiu homines passa sum, quae tot sum effusa sub congressibus, e cuius cumba partus invectus est in vitae portum. Timeo, cognata, ne quae hunc in modum discissa es, omnibus praeterea hominibus inutilis facta sis ad Venerem. Quod pumilio una in navi regia, si naviget solus, id in te fuerit alterius hominis mentula.

Octavia. Nihil mea interest, me modo suis semper voluptatibus habeat commodam Caviceus et, ut nudiustertius loquebaris, eius probe machaera conveniat in vaginam meam. Hoc sibi usuique suo perfodit stadium, non aliis. Quod mirere: cum me ultimum compressit, tam arte intro aiebat sibi vinciri mentulam ac si manibus premerem et ita hoc compressu exsugi ut prae voluptate se diceret emori.

Tullia. Tu vero quid?

Octavia. Ego spissis basiis animos dabam et molli crispantium clunium motitatione opi eram ad metam eunti.

Tullia. Sed quam cupio instituis a calce narrationem; hanc volo a capite ordiaris. Scio te hos per dies probe dolatam, si ex felicissimis alia fuit unquam. Sed nunc omnia minutissima vel momenta ab hora qua nupsisti ad hanc usque diem curioso refer sermone, pupula mea.

Octavia. Faciam tibi satis; pruriginosa descriptione per aures in animum tuum stillabo voluptates quas in corpus meum depluit Hymenaeus.

Tuo de lecto nondum surrexeram et iam consanguinei, cognati et affines Cavicei mei ad lares nostros convenerant. Meministi? Ut ingressae sumus paternam domum, venit obviam Caviceus alacri ore, laetisque et micantibus oculis utrique impegit osculum et ad me renidens:

> «Ades, mea aurora,» inquit «ades, mea felicitas. Noluit ad vos irem mater; hae dedissent mihi poenas,» (nates demissa manu verberabat) «castigassem pigritiam. Scis te mihi esse solem, non pro sole; illucescas modo mihi, suum caelo non invideam solem».

Sub haec salutantium nos turba circumvenit, mox dotales conscriptae sunt tabulae et sollemnia nuptiarum ex more peracta et iuris formulis, ut loquebantur. Nihil ut superesset ad nuptiarum sacra nisi victima.

Tullia. Victimam appellas virginitatem tuam, sine cuius iucunda et laeta utrique occisione nuptiarum sacra nec sacra sunt.

Octavia. His actis Caviceus egoque domi, solutis contionibus, relicti sumus. Coepit ipse rogare sua esse

vellem; respondeo me equidem maxime velle, quae iam mea non essem. Fervidissimis basiis labia mea onerabat, urgebat, ignescebat, ignem per viscera mea inferebat. In eo tota eram, iam apud me non eram. Ancilla una atque altera comites datae lateri meo haerebant, avertebant autem oculos retro ut pudicas decebat. Tunc Caviceus:

«Iube exeant hae ancillae,» inquit «anima mea, spes mea; hoc nuptiarum nostrarum festo die, quid tibi mihique cum illis?»

«Absit in eam me impudentiam cadere» repono. «Quid de me iudicares? Quid mater, quid domesticorum familia?»

Praeclusit novis suaviis os dicenti ac demum sensi vibrari in me arma virilia. Sed ecce revertitur ad nos eodem temporis puncto mater.

«Ut habes uxorem hanc tuam, Cavici?» inquit. «Ut amas?»

«Efflictim» ait «et perdite amo; nihil amori meo adicere ipse ne quidem Amor possit quo ardentior fiat. Sed per deos deasque omnes nuptiarum praesides et antistites, permitte me, mater, virum esse,

et quae vis ut habeam uxorem tam elegantem, tam pulchram, permitte me virum esse».

«Adde» subicit mater «et tam teneram. Te cura tangat teneritudinis eius; nam quam impar sit pugnae quae mox alterum alteri committet, annos vix quindecim nata, reputa, fili, cum animo tuo».

Dehinc morae impatiens Caviceus:

«Mei te misereat, mater» inquit. «Absumi me sentio caeco incendio, quod sola exstinguere possit uxor mea uxoria medicina. Da mihi nunc fruendam; si negas, furaris mihi quod meum est; sis mei mihi boni liberalis».

Subrisit illa.

«Sed enimvero» inquit «isti libidinis tuae impetus intempestivi sunt, non praestabiles affectus. Ad noctem differ quod dilatum gratius fiet. Mora dulcescunt Amoris fructus, ut reliqua meliorum tempestatum dona. Quam intempestivae sint hae preces, mi fili, ipse videris; vellem sane indulgere posse quod petis. Nec hora nec locus huic rei apta sunt. Non morabor voluptatem tuam, sed ad noctem usque moderare tibi».

«Ah, mater,» reponit Caviceus «miserere generi tui! Sane Octavia ipsa non negat vulneri mederi quod impressit cordi».

«Audin tu?» inquit conversa ad me mater. «Vis mederi huic morbo, vis ipsa esse medicina?»

Tullia. Quidni velles? Nimirum sapis.

Octavia. Offusus est mihi rubore vultus, qui pro sermone fuit; obmutui.

«Taces, nata?» inquit. «Nam et consentis. Secede igitur tantisper; est quod tua refert maritum tuum monere; ingredere in id cubiculum interius».

Secessi passus duos tresve et arrectis auribus in eo tota fui eorum quae dicturi essent ne quid me fugeret. Tunc mater ad Caviceum:

«Nec tempus nec locum nuptiis faciendis apta esse dixi, fili, haud ipse negaveris. Mox enim ex affinibus nostris, qui nobiscum accubituri sunt ad prandium, advenient; lecti in hoc cubiculo nulli. Nihilo tamen minus ecce tibi trado Octaviam, sed ea lege ut libidini semel tuae pareat hoc temporis momento. Proxima nocte frueris eius amplexibus ad satieta-

tem. Verum hac hora novi te et operam et oleum perditurum, cum non sit ubi eam commodo ad Venerem corporis situ loces. Demum parce aetati tuae puellae, nam dicunt esse te aequo membrosiorem et equo. Taurum paulo post, quantus quantus ille sit, facile feret, si sensim sine sensu assuefieri velis oneri nec primo conatu disrumpi. Vi minus quam arte iuvabit ramum illum tuum eius in hortum adigi et inseri».

Haec ridens dehinc me vocat et adhinnientem mihi videbar audire Caviceum.

«Tua non es, nata,» inquit «mariti es. Petiit sibi per momenta aliquot te tradi. Quam in omnem vitam cessit Hymen nec ego nec tu negare possumus. Precibus acquievi, quae tibi pro lege sunt. At volo semel tantum eius obsequaris libidini. Cum perfecerit, eripe te foras; si secus feceris, iratam me habebis».

Promitto facturam.

«Verum,» inquit «verte te in omnes quos voluerit concumbendi modos ac maxime cave ne per culpam tuam tubi maritalis imber dispereat tibi. Ita te assi-

lienti praebe ut, qua te via petet, tuum in uterum decidat. Vide faxis, nata».

His dictis osculata me ad Caviceum duxit et una inclusit.

«Hoc proximo in cubiculo» inquit «exspecto, Cavici, dum iter illud peregeris ad quod te admittit Octavia in ipsa Octavia».

Secessit misso cachinno, sed momento reversa:

«Oblita eram» inquit «quod maxime factum oportuit …»

Sed iam me sedere iusserat Caviceus in sella parieti affixa. Sub pedibus ad haec divaricatis elatisque femoribus sellas supposuerat. Nuda eram ad umbilicum ipseque arma virilia eduxerat. Ut vidit mater:

«Ingeniosa res est amor» inquit. «Quam accommodus hic situs ad Venerem!»

Fugit retro Caviceus mentula minitante; respexit mater.

«O monstrum!» inquit. «Sed forti esto animo, nata. Bene erit, si bona uti volueris opera tua».

Exscenderam e sella meque ad honestatem composueram.

«Nolo» inquit mater «ex collisione vestium tuarum quid hoc mane de te sit factum convivae nostri coniciant».

Resolvit vestem relictoque mihi in ima corporis mei antica posticaque parte interiori indusio:

«Nunc,» inquit «sed memor iussi mei, admitte virum tuum».

Iterum impressit osculum mihi et aperto itidem mihi sinu:

«Quid condis papillas has tuas sororiantes, numquid merentur Cavicei oculos et oscula?»

Et ad Caviceum conversa:

«Ecce» ait «aperta est harena tibi, Cavici; adesto, athleta fortissime».

Post abiit.

Laetus festinusque accurrit Caviceus, mihi indusium tollit manumque procacem parti meae admovet; dehinc sedere iubet. Ut sedebam, utroque ponit sub pede sellam

ita ut cruribus altius sublatis horti porta ad speratos impetus obversa pateret tota. Dexteram tamen subtus nates insinuavit, paulo magis admovit me ad se.

«Nunc vero porrigis, era mea» inquit.

Laeva sustinebat hastae pondus, tunc procubuit in me.

Tullia. Agedum, quid tu interea?

Octavia. Nec negabam nec ultro dabam. Alterum stupidae foret, petulantis alterum. Applicuit arietem foribus meis; in rimam priorem, cuius labra diducebat digitis, inseruit mutonis caput. Hic vero haesit, nec ultra quidquam conatus est.

«Octavia mea dulcissima,» inquit «complectere me: dextrum femur tuum subleva et in lumbos meos mitte».

«Non intellego quid velis» inquam. «Quid moliris? Te mei pietas capiat!»

Sub haec femur ipse meum subdita manu superinicit in lumbos suos, situ quo voluerat. Demum adigit in venereum scopum mentulam et principio quidem impellit levi concussione, mox fortiori, ac postremum eo nisu, ut summum mihi non dubitarem imminere periculum.

Rigida ea erat ac si cornea; igitur, cum minima loci capacitas negaret ingressum et in intima viam quaereret sibi et faceret, caligas demisit in pedes et nudus, ut nuda eram, comminus verberare coepit vehementer valli mei crepidinem. Tanta vi ruebat et cuneo illo diffindebat me ut lacerari me exclamarem. Paululum requievit ab opere.

> «Sile, amabo, corculum» inquit. «Ita haec res agitur; obdura immota».

Iterum subter clunes manum misit promovitque ad se, quae videbar in fugam converti. Nec mora, crebris concussibus ita me fatigavit ut fere animo deficerem. Rapido post impetu hastam impulit summusque mucro haesit in summo ulcere. Clamorem tollo quem, ut audivit mater, festina accurrit.

> «Heus tu, Cavici» inquit. «Oblitus es pollicitum esse mihi hanc tuam palaestram, quam indulsi tibi, ludum fore, non pugnam?»

Cum haec loqueretur, in sudorem defluxit venereum Caviceus. Sensi me imbre fervido irrigari. At ut primum colliquescebat, eo rapidius agebat se et umor ille visci-

dus favebat conatui, ut qui contum oleo liniat. Me igitur duos tresve digitos perfodit eamque seminis copiam plenis laticibus fudit ut intra viscera mea penetraret pubemque mihi postea complueret.

Tullia. Tu interea eras

… fatui puella cunni?

Nihil movebaris nec similiter resoluta es?

Octavia. Fatebor, mea Tullia, tunc primum percepi quid sit Venus. Nec omnino tamen exploratas habui omnes harum voluptatum dulcedines. Cum iam deficeret Caviceus, incessit me quasi micturientis pruriens libido; tum et ipsa retro clunes tollo et illico sensi magna cum voluptate excerni ex me nescio quid, quod mirabiliter me ea in parte demulcebat. Coniventes mihi oculi, crebri anhelitus, vultus mihi ignescere, totum corpus dilabi.

> «Ah, ah, ah, deficio, Cavici!» exclamo. «Siste fugientem animam, desiste ab hac re, quae tam iucunde enecat».

> «Euge, Octavia,» inquit «huic voluptati omnes spiritus adverte, eice fortiter ex te quod titillat tam suaviter sensus».

Interea nervum, qui iam elanguebat, demisso intra crura mea capite, sustulit laeva manu et iterum intrusit in ostium meum. Hic demum tactus novos in his locis ignes excitavit. Copiosa ex me titillantis fluit liquoris pluvia, ut mictus potius videretur quam eiectio seminis e locis. Hoc si temporis momento parata fuissent ad pugnam Cavicei arma, per Venerem, gaudio et voluptate ebria irritassem ultro in me ipsa ego. Tam cito curriculum illud a Caviceo piguit esse confectum in stadii mei ora nec in ipso stadio.

Tullia. Ita belle, ita ad vivum rem depingis ut me etiam si sim silicernium movere possis. Osculare me. Vis Lampridium? Sed non vis. Rapis me in furorem; quid velim, quid nolim nescio.

Octavia. Quid tibi enim mihique cum Lampridio? Quid vis me velle, quid nolle vis?

Tullia. Insanio, perdix mea, turturilla mea. Eh, eh, mihi tuam manum commoda.

Octavia. Do propriam, non commodo. Quid postea?

Tullia. Mea mitte intra femina, expansa vola Veneris aggerem occupa, prehende belli intestini sedem, immitte digitum; mihi vero sis pro marito; insili in me, subige, subagita; pulchre omnia!

Octavia. Etenim si tibi essem quod Caviceus mihi. Sed quid umbra ad corpus? Ut admoves pubem pubi, ut committis cunnum cunno, ut haeret pectus pectori!

Tullia. Diffluo, diffluo! O Lampridi, o Octavia! Ah, ah!

Octavia. O te libidinosam! Tibi rivus manat e lumbis e quo vix puellulus Amor enatare possit.

Tullia. Permitte tantisper requiescere ab hac rabie; nam Veneris profluvium rabies est. Sedata tandem haec est mihi tempestas, reddita membris malacia. Redi ad Caviceum, quem in expugnatione arcis tuae reliquisti sudore fluentem.

Octavia. Pergam dicere. Verum de Lampridio quid cogitabas? Quid dicebas, aestu furens impotenti? Cur

potius non invocabas ad opem operisque partem Calliam tuum, quem amas, qui te deperit?

Tullia. Scies. Communicabo tecum secretissimas meas cogitationes, lusus, delicias, gaudia. In partem bonorum vocabo te, omnia inter nos dividentur. Memineris somnii, quo qualis vitae tuae cursus in coniugio futurus sit praesagire debuisti.

Octavia. *Dividere* et *dividi* tu me docuisti verbum esse in rebus venereis salacissimi sensus: et vis inter nos omnia dividi? Avertat omen Venus!

Tullia. Te insulsam! Divideris mecum, ego tecum, divisorem habebimus probum; omnia sic inter nos bona, quasi iudicio Veneris herciscundae, nostra dividentur. O lusus, o risus, o illecebrosas procacitates! Sed quid obtrectas, nugatrix? Sequere narrationis tuae filum.

Octavia. Gerrae, gerrae! Scilicet seria petis, o feminam gravem et probam! Revocas me ad sermonem hac tua philosophia, moribus hisce tuis dignum.

Tullia. Hoc tuum est delicium. Sed agedum, fac quod facturam te dicis nec facis.

Octavia. Etsi lapsus in paralysim Cavicei nervus peteret summisso capite indutias, minabatur tamen mole et pondere terribilis. Spumas ore agebat et suo meoque tactus et madidus rore, identidem meam concham osculabatur. Perfecisse me cognovi, placatis meae libidinis fluctibus. Igitur liberior et audacior facta:

«Quid ulterius petis» inquam «a me, o domine?
Obsecuta sum et me fatigat patientiae meae imago.
Nihil superest quod praeterea optes? Sine abeam».

Amplexabatur altero me bracchio, altera vero manu vulvam spurcitiis eius meisque turpem tractabat et identidem offerebat arrepto fascino, non amplius arrecto. Sed ab eius me tandem expedivi amplexibus et, dum fugienti repugnat, sellam pede offendi, quae in pavimentum deiecta non mediocrem edidit strepitum.

Tullia. Tunc supervenit mater tua, hoc velut classico finiti proelii admonita et ad lauream tuam vocata.

Octavia. Dicis.

«Non queretur mater nos collusisse sicca Venere» dicebat Caviceus.

> «Scio» reponit mater «te nobilem esse palaestritem, sed vereor, ut praedixi, ne sicut operam ita et oleum perdideris. Num bonae fidei homo es? Virginem reddis quam virginem commodavi?»

Ingressam vero esse non perceperam nec item Caviceus, cui nuda adhuc propendebat ante oculos meos mentula.

Tullia. Haud fugit ad aspectum mater, nam

> *Recta veniunt videntque magnam*
> *Matronae quoque mentulam libenter*.

Octavia. Puto equidem his de nostris rebus subodorata est muliebris curiositatis coniectura aut etiam ipsa vidit oculis minutissima quaeque.

Tullia. Vel quae sanctiores et castiores curiosae sumus omnes harum ineptiarum. Mater mea prima nuptiarum mearum aetate, eaque aurea (sic diem voco qui nocti beatae illi successit), nihil dulcius antiquiusve habuit quam ut sibi quaecumque passa essem enarrarem;

et iniectis ad collum ulnis, dum dicerem, oscula figebat ori meo, quae vix Lampridii vincant suavia.

Octavia. Eandem de mea audies dementiam. Effugit in alterum Caviceus cubiculum (ad Caviceum redeo) sublato manu una subligaculo, quod ad pedes defluxerat; post ianuam occlusit mater.

> «At tu,» inquit «ut lusisti, nata; ut maritum experta es?»

Amplexu artissimo fovebat haec locuta, osculis premebat.

> «Absit a te pudor omnis, nata; puta tibi dicta quae mihi dixeris; in matre sociam habes ad haec Hymenaei sacra. Loquere».

Tullia. Dicenti ardebant oculi, venae turgebant, hiscebat concha, per Venerem meam! Diffluebat ultro remissa. Nec miror: nam id aetatis nonum atque vigesimum annum vix attigit. Anno nupsit decimo tertio; in has te vitae auras felici partu, mea Octavia, edidit ineunte decimo quarto. O quali incensa aestuabat pruritu!

Octavia. Principio nihil respondebam; post cum coepit inquirere curiosius:

«Quid quaeris, mater?» repono. «Obsecuta sum tibi et Caviceo; tibi, nam debebam; Caviceo, nam iussisti».

«At ne suspicetur quis has vestras nequitias, emittam» inquit «Caviceum ex domo».

«Iube vero in inferius conclave descendere, non excedere domo» inquam. «Id multo erit honestius quam si exegeris e tectis ut extraneum qui tuus, quia tua sum et quia meus est».

Illico ad eum abiit.

«Sede interim» ait «dum redeo».

Dimisso ad inferius conclave Caviceo, regreditur. Tunc:

«Libere loquere, nata; puella es, aetate non infans, et iam ingenio matremfamilias praestare debes. Mulier ego et tu sumus. Hoc in quod vocata es uxoris munus, bonae mentis fons est equidem nobis certissimus; officii nuptialis provincia quaedam

velut regio est iudicii et mentis, in qua turpe est deficere nos iudicio et mente, cuiuscumque aetatis simus. Ut bona gaudia mariti in corpora nostra, sic bonam mentem in animos eodem tubo, egregii artifices, infundunt».

Tullia. Quis dubitet? Et ipsa satis es amplo documento, quae ante hos dies etiam fandi rudis, hodie tam apte, ingeniose et comiter omnia et agis et loqueris.

Octavia. Vix apud nos velut *in una sede moratur* virginitas et bona mens, duae pretiosissimae vitae res. Qui aperit nobis vulvam, aperit et delitescentem mentem, virilis contus. Forte in hoc, dum nascimur, loco detrusam, mox impulsibus concussibusve suis ex hac infima sede ad superiora agunt.

Tullia. Belle dictum, ah, ah, ah! Sic quae tibi excussit virginitatem mentula, mentem incussit. Ideo huic nervo affictum mentulae nomen, quod impressa sit illi facultas a natura creandae in nobis bonae mentis.

Octavia. Igitur audacior adhortatione matris facta:

«Non alia sum,» inquam «mater, ac eram ante horam, nisi quod conspurcavit misere Caviceus».

«Rapidum Cavicei telum vulnus tuum» (vulvam ostendebat) «non hausit?»

«Subire non potuit, mater, prae crassitudine» inquam «nec ferre ego crudos impetus; igitur erupi in clamorem; discerpi me, cum dire peteret, sentiebam».

«Nec tamen intro vallum tuum pervasit, aggeremque perrupit?» subicit.

«Non potuit,» inquam «nam cito in umorem furor ille impotens resolutus est».

«Age, ostende» inquit «indusium tuum».

«Ecce, mater» aio.

Ut vidit abundanti imbre conspersum, exclamat:

«O filia, quid video? Quam divitem et inexhaustum libidinis fontem habet Caviceus! O te laetam et fortunatam, si haec seminis copia uterum tuum intimum irrigasset. Heres fingi ex eo nobis potuit robustior Hercule. Nunc» inquit «nuda corpus, nam id volo a tam pulchro corpore abici tam spurcum indusium».

Quid plura? Sumpto alio vestem indui eaque arte et diligentia capillos et vestimenta mater emendavit ut nihil praeterea addi ad cultum ac honestatem posset.

Tullia. Num indusium condidit quod deposueras? Num lustravit oculis?

Octavia. Superstitiosa curiositate expandit. Ego vero erubescebam ad rem.

> «Inundationem passa es, filia,» dicebat «non levem alluvionem. Sed apparent nullae virginitatis laesae lacrimae; quid clamabas? Dum conciditur virginitas, sanguineae ex eius caede stillant guttae, quae pereunti pro lacrimis sunt. Intellego: pulsata tantum fuit, non vulnerata. Hac nocte se res meliori successu habebit. Sed ad id muliebris patientiae stipendium, quod coepisti mereri, probe te video comparatam».

Demum indusium armario condidit.

Tullia. De convivio, cui et assedi, nihil habes dicere quod nesciam. Felicis noctis illius, quae subsecuta est, expone lusus et procacitates.

Octavia. Me, ecastor, conveniendi ad noctem usque Caviceo facultas nulla fuit. Ita consanguineae affinesque e virginum numero adhaeserunt mihi, lateri affixae. Raptim semel suavium tulit inquietae. Dii boni, quam suave! Nobis alia omnis praeclusa erat ad plenam voluptatem spes et via.

Tullia. Licere amantibus die quod cupiunt, nocturnae vetant Amoris religiones. Sua sunt nocti dona, quae solem videre non iuvat.

Octavia. Moriente die vivere coepimus; mox solutis hominum feminarumque importunis contionibus, relicti soli alter in alterius cupiditate emoriebamur. Tu ac Pomponia aderas. Tandem utrumque manibus prehensum duxit mater in genialem thalamum.

> «Hac satis hactenus die laboris tulistis et inquietudinis» inquit. «Reficite animos quiete et corpora somno».

Tullia.

Ite agite, o iuvenes, pariter sudate medullis
Omnibus inter vos: non murmura vestra columbae,

Bracchia non hederae, nec vincant oscula conchae.
Ludite, sed vigiles nolite exstinguere lychnos.
Omnia nocte vident, nil cras meminere lucernae.

Octavia. Me paulo ante accerserat in cubiculum mater, in quo delibata et imminuta virginitas mea. Hic, reclusa aurea pyxide, odor suavissimus nares nostras afflavit aeraque implevit.

«Revolve, nata,» inquit «ad umbilicum vestem indusiumque».

Obtempero. Nudam videns subrisit.

«Es vere pulchra, nata,» subicit «et Caviceo digna. Sed hoc suaveolenti unguine facies ut opera sua minori tuoque labore fere nullo maxime commisceatur tecum. Tuam inunge tibi partem; nullo meliori pacto poteris tuis defungi partibus».

Immitto in pyxidem duos digitos et multo fluentes unguine ad vulvae refero monticulum.

«Nec vero» ait «sic facto opus fuit; intro est mittendum, non ad pubem circumcirca, ut facis, effundendum».

Mox ipsa extimam intimamque inunxit rimam, digitis quam altissime potuit insertis.

> «Te multo iunior eram cum nupsi» inquit «quam nunc es. Si hoc me medicamento Veneri aptiorem non reddidisset matertera quam per aetatem eram, patrem sane tuum vix passa essem, quem tamen absque summo dolore tuli».

Rem mirabilem, cognata! Illico insana prurigo vulvam incendit et tam ardens me invasit Veneris libido ut vix temperarim mihi quin maritum ultro adirem, ipsa concubitum peterem.

Tullia. Frequentior est hic usus sub hoc caelo cum teneriores fruendae dantur suis viris virgines.

Octavia. Quid plura? Tu me in lecto collocasti et, ut locuta es, ultimum morienti virginitati valedixisti. Cum se vidit solum Caviceus, diligenter occlusit cubiculi fores, meas aperturus, omnesque, ne quis abditus lateret, lustravit angulos.

Tullia. Hic ludus testes odit, qui tamen sine testibus non agitur:

Magnis testibus ista res agetur.

Octavia. Et vere acta est. Audierat Caviceus cum diceret mater num mihi vehementer timerem, respondisse hunc marito meo iniuriosum fore timorem, et cum subiceret, si vellem rogaturam Caviceum me humanius haberet, etiam reposuisse omnem mihi dolorem voluptati futurum e quo illi voluptas nasceretur. Procurrit ad me et iniectis collo bracchiis pronus:

> «Quales» inquit «agam tibi gratias, era mea, pro tanto munere? Vis absque condicione tradi mihi nec frustra erit tibi haec confidentia; nihil ultra acturum me recipio cui non consenseris. Sed, ut te novi, consenties felicitati meae».
>
> «Sane,» inquam «nam qui viribus tuis amorique meo possim pugnare?»

Vestimenta iam deposuerat servorum ope solaque femoralia linea supererant. Sine mora depositis abiectoque etiam indusio nudus prosilit in lectum. Artissimo me ligat complexu nudam et spississimis basiis praeludit proximo certamini. Mammas, uterum, crura, clunes libidinosis prostituit manibus; omnia pererrat membra fervidus et miratur.

Tullia. Sed utilissimam nuptiis partem praeterierat?

Octavia. Ultimam aggressus est eam. Ad suavem quem exspirabat odorem:

> «Non haec tua laetissima specus exhalat mephitim» inquit. «Nec mirum quae tot bona continet bene olere. Rosea tota es et myrtea. Sed scio» inquit «mollire viam mihi in hoc gaudii tui meique campo in animo habuit mater et ego artem arte iuvabo. Hoc tuam modo diffissurus sum conto partem».

Mentulam ostendebat rectam, crassam, longam.

> «Ut facilius se penetret in venam hanc, cum impulero, etiam unguento mulcebo quod paravi».

Unxit et intentans delibutam:

> «Nunc, domina,» inquit «compone te ad cupidineos hos insultus».

Tullia. Ferant opem Virginensis dea, Subigus deus, dea Prema deaque Pertunda, amica novis nuptiis numina.

Octavia. Unus pro omnibus fuit Caviceus.

Tullia. Hi ad genialem lectum Hymenaei conveniebant iussu indigetes. Cum Paranymphi discessissent, novam nuptam ope sua ad fortem et invictam patientiam

comparabant. Aderat Virginensis marito solventi zonam nuptae herculeo obstrictam nodo; Subigus, cum soluta zona in apertum corporis campum pugnaturus conscenderet; Prema, cum uxorem comprimeret, faciebat ea ne se subduceret et Pertunda, ut se pertundi et pilo transfigi pateretur nec, cum diffindi sentiret sibi tenerum corpus, pilum excuteret.

Octavia. Conatus facile omnes meos elusisset robustus, vegetus, quem quartus supra vigesimus annus ad hanc pugnam faciebat novum Herculem. Ipse me quo situ voluit ad eam rem componit; non reluctantem manu resupinam altera statuit, altera aperuit femina. Post se invergit in me et intra divaricata crura pronum conicit. Novum hoc me terruit pondus.

«Animo,» ait «firma sis et immota corpore, era mea».

«Non commovebor,» inquam «sed amabo …»

Sermonem interrupit cruda saevitia, nam eodem temporis momento adactam summa vi mentulam in vulvam impulerat. Haec dehiscens sponte summum voraverat caput; toto post suo pondere irruit et obsistentem loci compagem coepit solvere.

Tullia. Scilicet:

Irritat virtutem animi, confringere ut arta
Naturae primus portarum claustra potessit.

Octavia. Discerpebatur misere infelix vulva; manum meam, interprete dolore, in auxilium rogabat mitti missaque est ab impatientia mea. Amplius tenere vocem non potui infixamque visceribus hastam e vulnere conata sum trahere. At osculatus me Caviceus:

> «Flecti me non sinam, anima mea» inquit. «Averte manum illam tuam turbatricem; minimum tibi mihique laboris ad perfectum opus superest».

Interim sustinebam impetum manuque iniecta ne ultra proriperet se mentula impediebam. Sed illico:

> «Hei! hei! corculum!» ait. «Preme mihi hunc nervum quem tenes, liga artis digitorum vinculis».

Comprimo vehementer et eodem temporis momento depluit ros fervidus in hortum meum; nam media omnino mentulae pars me implebat. Nec propterea subagitabat me ut antea. Ab omni se motu abstinebat et semen profudit ita in campum meum ut ne gutta quidem aut stilla ex viae regiae recta regione erraverit. Sub

hoc elanguere in manu et in vulva salax cauda coepit. Madida, spumosa, veternosa versa est in fugam.

Tullia. Lucebant tunc cerei in cubiculo vestro?

Octavia. Ac si dies nobis luceret, ita liquido omnia patebant.

> «Perfeci, dea mea» inquit Caviceus. «Quo vero voluptatis me beasti cumulo! Nunc autem tantisper quiescamus ambo, alter in alterius amplexu».

Tullia. Tibi autem, cognata, voluptatis nullus fuerat sensus?

Octavia. Audi rem ineptam. Ubi exscendit Caviceus, me cepit furiosae libidinis aestus. Ego eum amplecti, osculis petere, suspiriis excitare; ille mihi et suavia dare et labia ima vellicare et digitis in pube et in cadurdis ludere. Subito emitti sentio ex venis meis deliciosum profluvium, ac cum eo umore, quo me proluerat, e claustris uteri magno se impetu proicit.

Tullia. Sic flumina quaedam ex fonte suo et originis capite ingenti ferri dicuntur rapiditate.

Octavia. Excepit vero hos rivos laeva vola Caviceus, qui ad rem hanc inopinam:

«Ego te citius, anima mea, ad libidinis perveneram metas».

Ego velut siderata obmutescere prae pudore, sed manum dimoverat ex eo loco quem haec Veneris spuma inquinabat.

«Non opinabar te id aetatis» inquit «esse Veneri tam aptam. Aliae in primis congressibus puellae ne minima quidem tanguntur oblectationis gutta; tu pleno alveo in voluptate natas. Bene est, mea voluptas, bene est».

Cum haec diceret, eo refert iterum laevam:

«Papae!» inquit. «Profluvium Veneris id non est sed diluvium. Quae tibi vasa in utero latent, quae tam copiosum potuerint imbrem continere?»

Ego ad haec:

«Tuus est hic umor, non meus. Effunditur quem intro profudisti. Qui egressum negare potui e vasculo meo tam horribiliter diffisso?»

«Quidquid vero id sit, anima mea,» inquit «gaudeo vehementer te his gaudiis esse ad satietatem impletam; loquere libere».

«Ita est,» inquam «quod intulisti dum pulsas, id omne malum egregie gaudiis compensasti. Iam hodie mane umbra me quaedam attigerat incredibilis voluptatis, sed nihil matutina illa Venus ad nocturnam hanc».

Interea hunc viscum detersi e corpore, ut potui, ad superiniectum linteum, nam sudarium mater oblita erat pulvino subdere.

«Nunc vero» inquit Caviceus «alacri esto animo. Volo te in omnes transire voluptatis meae gustus et quidquid libidini placuerit meae etiam tibi placere. Petulantis aio esse mulieris sub viro subagitanti subare et commoveri. Nolo te» inquit «motitare clunes et mutuis motibus meis respondere. Immo nolo te crura tollere, nec ambo simul nec alterum alterumve, cum super te conscendero. Sed haec sunt quae volo. Primum divariceris et aperias quam aptissime poteris femina. Vulvam ostentes mentulae figendam et eo corporis situ non mutato ad finem usque libidinem perduci meam patiaris. Sunt et alia de quibus alia te nocte faciam certiorem».

Tullia. Suus cuique maritus mulieri est legislator. Cuique marito sui sunt mores et cupidines, eoque mulier praestabiliori utitur fato, quo mariti mores diligentiori studio in suos transfuderit. Proba demum ea est mulier quae libidinem suam in mariti libidine quaesierit. Perge.

Octavia.

«Intumescit mihi nervus»

inquit osculumque dedit in latus recumbenti, papillas molli tactu pressit, concham adhuc roscidam tractavit, mox laevam manum meam mentulae admovit. Rogavit caperem; cepi. Dein me iubet componi ad congressum; obsequor. Conscendit subito et mentulam applicat ostio. Nulla mora subit gurgustiolum id meum rigidus hospes, sed hausta media parte ad quinque pollices altos haesit.

«Nunc» inquit «volo, era mea, numeres omnes concussiones meas. Vide ne pecces in numero».

«Cavebo» inquam «et morem geram».

Tunc altius impressit mentulam. Dum vero concussionum numerum duco et in ea re figo cogitationem, impetu fregit ostium et in adyta Veneris irrupit ad coleos usque fulminea mentula. Me acerrimus dolor coegit ad

eiulationem iniunctique muneris in hac perturbatione tulit oblivionem.

«Me necas, Cavici, me necas!» exclamo. «Parce miserae».

«Iam tibi res acta est» inquit. «Ecce me totum quam longus, quam crassus sum, voluptas mea, vorasti».

«Absiste paululum» inquam. «Recede, educ gladii cruenti partem».

«Immo altius abdam si possum»

reponit et dicto citius iterum furiose irruit et ita pubem pubi coniunxit ut se in me penetrare velle totum videretur. Tollo tunc vocem:

«Non sentis?» dicebam. «Pulsas uteri mei imum fundum. Iam necas, abscede, totum gladium hunc tuum noli immergere in corpus meum».

Recessit ut rogabam et cum mediam traxisset machaeram ex vulnere:

«Quid, dulcis uxor,» infit «ancora tetigi abyssi fundum?»

Mox sensim sine sensu coepit denuo immittere.

«Adverte» inquit. «Cum primum intro pulsari te senties, libere vocem mitte; abscedam illico. Nam equidem libido est frui bonis tuis, sed haec me non tenet dementia ut cupiditatem meam velim in saevitiam mutari».

Inducit ad haec altius mentulam et cum urgeret:

«Siste» inquam. «Carum sed dirum vulnus infixo mucrone infligis».

Retraxit iterum.

«Fugit» adicio «cum telo tuo ex hoc vulnere dolor omnis; profundius, amabo, ne impellas».

Pubi autem meae et vulvae quattuor omnino pollices latos superexstabat virile pilum.

«Novi nunc quantam mentulae meae partem impune possis excipere. Modo tres pollices supereminent, nullus tibi nocere poterit impetus meus. Accommoda igitur mihi manum ut ipsa tibi mihique sit quaedam cunni tui accessio. Nam, et nescis, totum venustae, ut tu es, puellae corpus cunnus unus est».

Facio ut fieri cupiebat; insinuo in eam partem manum et stricto digitorum complexu arreptam mentulam comprimo. Novas sane concussiones integrat ac post decimam resolutus est meque levi movit titillatione, dum seminis rivos meam effundit in paludem. Nihil praeterea; nam eieci nihil.

Tullia. Ingenua sane et festiva pascis aures meas narratione. Quot vero in hac secunda coitione numerasti concussus, quot tulisti?

Octavia. Viginti sane antequam turbaretur numeri ratio; post vero, ut audis, decem. Sed dum exclamo, dum excrucior, dum interfici me queror, alii etiam plures multo et vehementiores fuerunt. Ipsa de eorum numero iudica.

Tullia. Agedum, ut reliqua nocte lusisti?

Octavia. Toto proiectus pectore pectori meo haerebat et incumbebat. Gaudebat adhuc exsugi sibi mentulam; alligatus adhuc bracchiorum niveis, ut loqui solet, vinculis me basiis atterebat, cum proximum cubili nostro ostiolum aperiri audimus et eodem momento ad spondam lecti apparuit mater. Nam tu abieras, cognata.

«Hem, puto vos» inquit «in medio amplexu exspirasse».

Mittit se ad latus meum Caviceus et offusa ego pudore:

«Ignosce, mater» inquam. «Hei mihi, quam crudeli et inquieto me homini dedidisti!»

«Macte animo, nata» inquit. «Pensi officiique tui est quodcumque passa fueris. His tibi molestiis creantur dulcia nuptiarum».

Tunc conversa ad Caviceum:

«Virginem an uxorem perfectam habes tecum, fili?»

«Me generum habes» reponit «et ego uxorem».

Et osculum mihi dedit.

«Bene est» inquit mater et similiter Caviceo osculum tulit. «Nunc meum agnosco» inquit «qui in mea virgine viriliter lusit».

Mox utrique obtulit potionem qua reficeremus vires; nec multo post abiit, exstinctis qui ad interiorem lecti spondam lucebant cereis. Postquam abiit, alligavit me novis amplexibus Caviceus et aliquot post sermones,

quibus me voluit rerum, quas a me aut evitari aut servari cuperet, fieri certiorem, in longum dilapsi uterque somnum sumus. In primis dixit mirum in modum odio habere feminei corporis in venereis palaestris iactationes. Adiecit et alia quae non sunt huius, puto, narrationis.

Illucebat iam dies cum suscitata a somno coepi dormientis Cavicei corpus curiosis lustrare oculis. Fateor, cognata, nihil exactius, nihil inter homines pulchrius finxit Natura rerum parens. Iacebat supinus; pectus candidum, plenum; bracchia longa, rotunda; venter modice assurgens; femora crassa, robusta; tibiae nec nimium graciles rursus nec nimium magnae; cutis alba, nitida, sine rugis, sine mendis. Statuam marmoream dixisses.

Tullia. Fugit diligentem illam tuam curiositatem medius Cavicei nervus?

Octavia. Etiam in quiete timendus et media in pace minax, quamvis attonito similis. Dum contemplor credidi novos in eum spiritus ex oculis meis transisse et immissos esse. Quasi a domina sua se videri sentiret, commoveri coepit et caput attollere; somnum Caviceo abrupit. Finxi ego altum soporem et conversus ad me Caviceus:

«Dormis, domina?» inquit.

«Cur tu vero» refero «solvis mihi tam placidam quietem?»

«Putabam,» reponit «cum diem vidi, iam vigilem esse quae sol meus es».

Osculum dat, papillas tractat, uterum et potiorem uteri partem, amatam concham, prehendit. Conscendit, fissurae meae rigidum admovet contum.

«Memor ero promissi,» ait «ne trepides. Si altius impulero quam ferre poteris, mone».

Tunc in sulcum impressit mentulam, ad id viae intervallum quod doloris voluptatisque noverat esse mihi confinium. In hoc ultimo huius noctis labore me diu permoluit ac, innumeris inflammata concussibus ad libidinem urentique correpta pruritu, non potui continere me quin nates aliquantulum attollerem. Tunc quanto potuit impetu machaeram immersit ad usque capulum; nec ut antea dolebat. Tamen gemitum misi et, adveniente libidinis oestro, largo proluit plagam quam intulerat balsamo. Ex me maiorem hactenus se fassus est non cepisse voluptatem.

Sic ea nox transacta fuit nobis. Et post brevem collocutionem invasit gratissimus somnus, qui nos ad altam diem tenuit.

Quid cetera referam, quae scis, quae novisti et quorum etiam magna pars fuisti?

Tullia. At vero ignavum habes cursorem qui una nocte solida ad tertium tantum pervenerit miliare. Sed molles fluxique omnes sunt plerique quibus appendit inguinum pondus natura ultra communem hominum modum.

Etenim sunt nuptiae sexui nostro praestantissimum bonum; nam est infesta omnis et ignominiosa Venus quam Hymenaei lex non honestat. At citra Venerem beata vita nulla est. Sed felicitatis nostrae nobis sumus artifices omnes nuptae.

Octavia. Miror, cum res sit tam dulcis Venus, non calere eo semper igne homines. Nam ad carpendos vitae hos fructus promptiores multo sumus.

Tullia. Scilicet ex tua salacitate Caviceique frigiditate praeiudicium capis. Amas in tuo nido pipire passerem Catulli. Ex materno sanguine fictam nihil mirum maternis incendi caloribus.

Octavia. Quod matris famam oneret nihil audivi.

Tullia. Aliquot annis aetate provectior, suis ita infecerat nequitiis Lucretiam, Victoriam et me ut nobis nihil esset libidinosius. Novem aut decem annos natae eramus omnes. Sempronia vero mater tua iam duodecimum attigerat. Victoriae, quam deperibat, id aetatulae puerum esse se fingebat, me vero alteram se; interdum Lucretiam Victoriamque appellabat ac si amans dominae loqueretur, amatoriis verbis sollicitabat ad amorem. Se uri querebatur, aestum suum osculis amplexibusque temperaremus rogabat. Nos vero, quas nullus tangebat Cupidinis sensus, ridebamus, sed osculabamur, sed amplectebamur. Mox manum sub vestem mittebat et liberrimo tactu delibabat pudicitiam. Interdum humi iacere volebat resupinas, revolvebat vestes et indusia, nuda corpora prostituebat oculis suis; divaricari crura iubebat. Ipsa se similiter nudabat; post insiliebat in nos et quasi vir esset subigebat. Tali matre ortam decet Veneri esse simillimam. Eh! eh! eh! Memini, audi.

Octavia. Credam quae narras, si docueris qua tandem sit ratione factum ut, quae ad libidinem sit adeo

proclivis, se tamen ab omni turpitudine servarit purissimam.

Tullia. Faciam. Sed audi puerilis amentiae licentiam.

Tres quattuorve menses antequam nuberet patri tuo contigit nos agere secum pomeridianis horis. Pater materque aberant et e familiarium numero nutrix relicta eius erat custodiae, sed in alia domus parte operam dabat domesticis rebus. Semproniae erat a pedibus delicatus, laetus, dionaeus, annorum puer plus minusve quattuordecim. Admisit puerum in puerilis lusus societatem et, post concursationes, confabulationes, saltationes et omnis generis nequitias, coepit sibilis et dicteriis Iocondum petere. Id puero nomen.

> «O puellam!» dicebat. «Nos autem pueri sumus, tu pupula. Videte, sodales, ut modeste se habet; moriar, hominem non esse sed virginem puto. Virginem operit virilis vestis. Sexum sane vestemque dehonestat».

Ille, ut pueri solent, primum pudore suffundi, postea se fuga proripere. In fugitivum omnes involavimus. At cum retraxissemus in interiorem lecti spondam:

«Nunc videamus quis quaeve sit» inquit Sempronia.

Manum prima intra eius femoralia infert.

Octavia. Nec reluctabatur Iocondus. Ah! ah! ah!

Tullia.

«Apage,» dicebat «sane virgo non sum et mox sciam utrum virgines sitis».

Libidinosae occurrit manui nervus, quem extraxit e carcere. Ut sensit intra manum succrescere:

«Hem, quid hoc est?» inquit ad me conversa. «Tange etiam tu, Tullia».

Ego ac Victoria manus admovimus harum nequitiarum rudes. Sensimus tactu hoc nostro magis magisque turgescere. Repetit quoque tactus Sempronia.

«Cum primum» ait «tractavi hanc rem, carneam inveni; nunc eburnea facta est. Dic, Ioconde, scis tuae supellectilis usum?»

«Numquam expertus sum,» inquit «iuventutem meam, sed scio tamen».

«Doce igitur» reponit Victoria.

«Docebo sane omnes vos,» inquit «sed alteram post alteram et in eo loco» (ostendebat secretam lecti spondam). «Volo autem Semproniam primam edoceri».

Igitur manu Semproniam capit et in eam ducit voluptatis regionem. Asiaticis stratum erat tapetibus pavimentum; pulvinos binos in humum proicit.

«Nunc sede, domina,» inquit «et momento post docebo usum tui huiusque membri» (mentulam ostendebat) «et nihil usquam hoc esse usu dulcius fateberis».

Illa se ultro mittit in eum pulvinum; dehinc femoralia solvit Iocondus et apertis coleis genua flexit inter Semproniae femora.

Octavia. Videbas tu?

Tullia. Videbam ut tu me.

«Volo tibi, domina,» dicebat «pilum id figere in uterum».

Haec dicens altera manu evertit in alterum pulvinum, quem accommodaverat sustinendo capiti, altera Semproniae vestem et indusium quam altissime potuit

replicat ad zonam. Mox effudit se in eam. Et primo alterove insultu in eius fissuram pilum impulit. Tremere visa mihi est Sempronia.

«Eh, eh,» inquit «dolet, Ioconde, sed iucunde dolet».

«Vis abscedam?» respondet.

«Nolo vero» reponit illa.

Coepit Iocondus agitare et illa singulos ad concussus repetebat «Eh! eh!» donec uterque titillatione nova est velut emotus mente.

«Ah! ah!» exclamat Iocondus. «Amplectere me, domina, micturio».

«Et itidem ego» reponit Sempronia. «Eh! Eh! Impelle, impelle vehementer; deficio».

Frequentiores integrant concussiones mutuo insultuum subsultuumve motu.

«Quam apte» dicebat Iocondus «sublevas nates, quam ingeniose motitas!»

«Te vero» dicebat illa «sentio vere intro meiere. O rem … o rem …» Defecit in haec verba et paulo post adiecit: «… delectabilem!»

Sic utrique id opus peractum est.

Cum exsurrexisset Sempronia, venit in meos amplexus.

«O mirabilem lusum!» inquit. «Abeant deinceps pueriles nostrae ineptiae. Unus Iocondus doctus est ludere dulcem et egregium ludum».

Osculum dedit dicenti Iocondus, dedit et mihi Victoriaeque, ab eius ludis similes delicias sperantibus.

«Sed me sentio, quasi si in me multo imbre deplueris, sub indusio meo madidam» inquit Sempronia.

Ad haec eius sub vestem manum misit Iocondus.

«Cave, domina,» inquit «ne indusium tibi tuum inficiatur hoc umore». Et abstersit ipse diligenter. «Etenim, si nutrix materve tua animadverterent hoc Veneris tuo in indusio effluvium, conicerent te vitiatam fuisse».

«Nec a vero aberraret coniectura» inquit Sempronia.

«Hem! quid audio? Quid fecistis vos?» quaerebat Victoria. «Nihil omnino vidi nec aeque fui curiosa ac tu, Tullia».

«Quod solent parentes vestri facere, quod facient mariti in quorum venietis amplexus,» ait Iocondus «quod faciam mox mox ego tibi, id fecimus. Nam eam volo quae vestrum iunior est, dum mihi integrae ad irrumpendam Veneris arcem sufficiunt vires. Minor in aetatis provectioris puella difficultas nec tam improbus labor».

Octavia. Iam apud me non sum; in stuporem me conicis quem fando non explicem. O mater! O quam te memorem, mater?

Tullia.

«Aetate mihi, Ioconde, cedit Victoria et habitudine corporis» respondeo. «Verum ingenio me longe et pulchritudine superat».

«Ambae» inquit «lepidae estis et forma insignes» refert Iocondus. «Utrique bona mea commodabo. At vero neutri mammae intumuere; Semproniae tamen iam niveum pectus ornant, non implent».

In Victoriae sinum manum intulerat, mox in meum et paulum excrescentia invenerat mammarum vestigia, non mammarum orbes.

«Sane si in ea corporis summa regione eos non invenis globos, in media tamen invenies lacteam viam quae te ducat ad caelum» inquit Sempronia, faceta et salsa puella.

Ad eam conversus Iocondus:

«Osculer,» inquit «domina, pretiosas illas tuas papillas, quae me donarunt immortalitate».

Basiis oneratas innumeris ostendit mihi Victoriaeque sororiantes, duras, candidas. Mox eam proiecit in lectum resupinam tractavitque uterum et Veneris fanum. Voluit et nos ipsae lustraremus oculis digitisque; dehinc me deturbavit in pulvinum et nudati corporis aspectu se ad satietatem implevit.

«Accede vero, Victoria,» inquit. «Permitte me bonis tuis frui».

Negantem adduxit Sempronia. Mittit sub indusium manum, pudenda prehendit, labia diducit, digitum inserit. Lanugine nondum obnuptus mihi erat hic locus.

«En,» inquit Sempronia «respice liberius Tulliae meae dotes» et simul vestem indusiumque alte revol-

vit. «Sed tot miraculis, ut es genibus stratus et supplicis in modum, basium inferto» subicit.

Uterum igitur et (quid mentiar?) ipsam etiam libidinis concham osculo veneratus est. Interea coepit inter tot amoris incentiva arrigere, se nudam deflectit in Victoriam et in ulcus dehiscens trusit impetu rigidum pilum. Sustulit vocem Victoria.

«Apage, apage,» dicebat «non patiar».

Sed post quintam sextamve impressionem telum omnino hausit et Veneri haec est pleno coitu initiata.

Octavia. Non secesseras tu et mater dum devirginatur Victoria?

Tullia. Cum vidimus tam parvo conatu in intima penetrasse Iocondum, prosecutae sumus plausibus procurrentem admissis equis ad metas et de Victoria in Victoria triumphantem. Profudit maritalem rorem in puellae sulcum, quam nullus tamen perfectae beavit voluptatis gustus. Re patrata sudario extersit Victoriae campum, quae, se cum erexisset in pedes:

«Exit» inquit «e fissura mea nescio quis umor, quem sensi e tuo corpore in meum fluxisse».

Sustulit dicenti indusium Iocondus et sudario leviter admoto iterum detersit; album vidimus liquorem sanguine mixtum. Tunc iniectis bracchiis alligavit pectori suo Victoriae pectus. Conquerentem dire se habitam solatus est. Sudarium postea explicuit cruore et venereo sudore tinctum.

«Etiam te virginem fuisse fateretur Apella Iudaeus» inquit.

«Numquid et ego fui,» reponit Sempronia «serve ultra servitutis nequitias nequam?»

«Immo et tu fuisti, domina,» respondet Iocondus. «Sed quia per aetatem eras quam Victoria paulo apertior, ideo tam apertis virginitatis caesae notis meum non decorasti triumphum. Nam opima, quibus haec contingunt, referre se putant spolia, et eo beatiores quo difficilius et diutius anhelarint. Gustum voluptatis labor acuit».

Octavia. Miseret me tui, quae his deliciis interea, quibus iam mater mea et Victoria ingurgitatae sint, tamdiu abstines.

Tullia. Puer delicatus et tener attritus lassitudine deliquescebat sicut et libidine. Ego ad eum:

> «Iam langues, iam deficis, Ioconde? Num sufficient tibi vires ad amplexus meos? Abibo ego vidua ex his nuptiis?»

Risit Sempronia.

> «Non abibis sane» inquit. «Ecce vadem me habes Ioconde; sed gustatione recreandus es, qui nos tuis bonis ditas munificus. Perge ad nutricem, roga gustationem afferri mihi et sodalibus».

Paret ac paulo post placentam saccharo conditam puer ingentem attulit et in lagena optimum vinum. Ego primo puero non exiguam do partem placentae; non edit sed voravit. Vini cyathum etiam do bibere.

> «Tibi edit, tibi bibit Iocondus» inquit Sempronia. «Cura ipsius corpus qui mox in tuum non notas fundat delicias».

Semproniae et ipsi etiam Victoriae eadem Iocondi cura. Igitur refectus potu et cibo vires sibi dixit omnino esse restitutas, quas in earum vulvis reliquerat. Illico in amplexus meos et oscula advolat. Proicit in pulvinos

male repugnantem, Sempronia ridente. Quid plura? Summa se satiavit intra femina mea voluptate.

Octavia. Igitur facilem habuit in te aditum?

Tullia. An te fallit nos italas laxiores esse plerasque omnes in tenera iuventute?

Octavia. Sane me ac te iure exceperis.

Tullia. Nugae! Nupsimus ambae prodigiosis mentulis. Priapo ad deos sublato, si lampsacena tellus duos tales praeterea viros ac sunt Callias et Caviceus tulisset, non desiderassent pruriginosae nurus exstinctum Priapum, cuius hic magnificus sermo:

Haec est commoditas in nostro maxima pene,
Laxa quod esse mihi femina nulla potest.

Strictae visae sumus quibus nulla potuit videri laxa femina. Nam postquam traditae sunt Sempronia et Victoria viris suis, quamquam bene mentulatis et aetate quam est Iocondus multo provectioribus, a primo congressu in ima viscera telum condidere, pleni coitus absoluta cepere gaudia. Ita est, cognata, hiant, hiant Veneris ostia antica deformem in modum italis hispanisve feminis; putes non hominibus tantum sed etiam mulis natas. Verum

in nobis Iocondus iam semiaperuerat maritis nostris ad haec gaudia viam.

Octavia. Hoc cogitabam; et, ne difficilior esset ineuntibus, aditum patefecisse.

Tullia. Falleris. Nam nec medii digiti mei longitudinem nec pollicis crassitudinem pueri mentula superabat in ea aetate. Omnes vero maritis nupsimus egregie mutoniatis; Victoriae tamen et Semproniae maritos, licet probe ad eam rem comparatos, fatendum est nec cum Callia posse nec cum Caviceo comparari.

Dicunt medici naturae eos modum excedere, qui arrigunt ultra septem octove transversos pollices. Ea est mensura communior, si longitudinem quaeris; sed crassitudo magnitudini respondere debet. Aiunt vaginae voraginem et altitudinem ad os usque matricis extendi in coitu per septem octove pollices; ulterius absque aliqua mulieris incommoditate aut etiam aerumna posse negant. Ita fiunt, si crassitudine nimia nervus intumescat, difficiles coitus. Dum dilatatur ad lacerationem vagina, plus hostilitatis in muliebria arcana infert dira mentula quam pollicebatur amoris. Sed sane quo

iuniores eo sumus aptiores cuiusque modi hominum peculiis.

Octavia. Putabam matre mea mulierem numquam et nusquam vixisse sanctiorem. Qua tandem arte factum est, cognata, ut nec pater meus, vir maxime suspicax, nec fama, quae omnia per urbes, vel reconditissima, rimatur et vulgat ac si viderit, nihil unquam animadverterint in ea quod non probarint, non laudarint? Nam et eam efflictim deperit parens et omnes summis laudibus, ut pudicam et probam ut quae maxime, cumulant.

Tullia. Quae pereunt mulieres aut famae, quae vita potior est, iacturam patiuntur, eae pleraeque omnes sua culpa in eam incidunt calamitatem. Recte dictum est *esse modum in rebus, esse certos denique fines*.

Non in rebus consistit laus et vituperium, sed in rerum usu; vafrum et callidum ingenium pro prudenti habetur et prudentis est se quibusdam veluti limitibus circumsaepire. Ab his nulla amoris libido, odii nulla impotentia, quae nos plerumque occaecant, animum cautae et iudicio praeditae abducant.

Vis bene beateque vivere, Octavia? Omnia putes tibi licere et nihil. Id summum tibi sit praeceptum in ea vitae condicione cui te nuptiarum lex addixit.

Octavia. Vix ac ne vix quidem id quid sibi velit percipio. Quomodo omnia mihi licere et nulla arbitrer?

Tullia. Quod poteris commode absque mariti tuorumve offensa, id tibi licere omne habeas persuasum; quod certo absque periculo non poteris, id omne vetitum ne dubites. Impraesentiarum imbuenda mihi es verae solidaeve sapientiae praeceptis, quibus in posterum totius vitae cursum regas. Debeo illis omnes meas voluptates et servatam incolumem pudicitiae famam, dum ludo, dum adulescentiae bonis libere fruor. Illis et tu debebis felicitatem tuam.

Ad voluptatem uno spiritu omnes ducimur, uno cursu ferimur malae et bonae. Sed malas nulla tangit honoris cura; bonae existimationis et gloriae decus voluptati ipsique adeo vitae anteponunt. At bonis non una omnibus via ad gaudia euntibus. Imprudentes et insipientes fere plerasque omnes in medio cursu aut ignominiosa mors aut spississimae dedecoris tenebrae intercepere. Alias,

quae se duci student sapientiae praeceptis, comitatur usque ad fornices et cellas laus et interrupti lusae multitudinis plausus. Igitur non mutandi fines, quod abhorret a recto, sed quaerendorum finium mutanda ratio et modus.

Octavia. Qui sunt hi fines, quae investigandorum ratio? Libenter audiam rem scilicet gratissimam quia utilissimam.

Tullia. Paucis absolvam.

A perfectis cum Callia nuptiis mensis vix intercesserat cum, ex meis Calliaeque moribus iam bene perspectis, has ego mihi tuli ipsa leges, quas ad hanc diem servavi diligenter. Quos ex iis fructus capio et tu, si servaveris, capies.

Principio adverti animum ad eas res omnes quae supra, quae extra, quae intra. Supra me est religio, quae rerum politicarum primum obtinet locum, sed in naturae ordine nullum. Vidi quid religioni, cui subsum, quid mortalibus reliquis, quid mihi deberem.

Primum decet omnino religiosas esse mulieres nuptas, aut videri. Nam quae religiosa est et esse non videtur, haudquaquam praestat quae utique religiosa videtur nec est.

Summa nuptae felicitas ex mariti pendet iudicio. Ea beata fortunataque est, quamquam nullius pretii, quam aestimat plurimi maritus; secus deflendae sortis quam odit aut despicit maritus, naturae donis, virtutum dotibus cumulatam. Sed postquam ferventiores illi Amoris aestus in nostris amplexibus tepuerunt, mariti, quam opinionem concipiant de nobis, a virtutum numero quae lucent in nobis metiuntur. Amore suo dignas non iudicant quas bonas non putant. Nos ideo amant, priusquam bonis nostris fruantur, quod pulchrae, quod lepidae, quod iuvenes. Demum cum libero corporum nostrorum visu, tactu et usu libidines suas expleverunt nos amant si aestimant, si bonas credunt, si virtutibus instructas vident.

Igitur, Octavia, finge te ad eos mores aut finge eos mores. Nulla unquam delebit oblivio, nulla res obliterabit quam ceperit de te in his nuptiarum tuarum primis diebus opinionem Caviceus. In hac vitae scena, quam induisti personam, belle tibi est sustinenda.

Octavia. Vis me larvatam incedere? Sed deponitur facilius haec animorum larva quam sumitur.

Tullia. Consequitur id uxoriae prudentiae caput, hoc effatum: publicos ritus, communes usus, nefas sit floccifacere. Palam vive omnibus, clam et in tuto tibi. Obiecto sanctitatis velo vitam tege. Civili vitae multo utilior est qui male facta probitatis specie honestat, quam cuius bene facta sub umbra flagitii latent. Honestatem indue, sed quam, cum opus fuerit, non aegre exuas. Iurent qui te viderint in his officiis multam et totam tuis nihil esse moribus sanctius. Sciant quos beare volueris nihil esse amplexibus dulcius, moribus amoenius, consuetudine liberius. Semproniam aemulare matrem tuam.

Octavia. Quae doces aperta sunt; quae de matre loqueris incerta et obscura.

Tullia. Aeque est mihi nota ac tu. Eius furores passa sum ut tu meos. Haec institutionis coniugalis capita scias eius ex moribus atque consiliis esse derivata.

> «Inter mortales immortalium tibi loco sit maritus» dicebat mihi cum nupsi. «Cui cor sapit femina pro certo habeat esse se mariti voluptatibus natam, reliquos homines omnes suis. Alterum marito debes, alterum tibi. Quidquid exegerit vir tuus tuo ab stipendio, obsequere. Tibi turpe videatur nihil quod

illi dulce videbitur. Omnes te muta, ut Proteus, in figuras, cum iusserit. Cum ludendi liberius tecum libido incesserit, omnia sint honesta tibi quae in ludum vocaverit. Eius ultro servi libensque libidini, serviant tuae alii».

Sic ego cum Callia, sic cum Lampridio.

Octavia. Bene est; iam quid tibi sit cum Lampridio commercii intellego.

Tullia. Iuvat et te scire Veneris meae reconditiores amoenitates. Calliae usum corporis mei qualem cupit hilariter praesto, immo unde nulla mihi creetur voluptas; Lampridio vero eum qui mihi commodissimus est et iucundissimus. Imperat alter, impero alteri; alterius sum ego, meus est alter; fruitur usu corporis mei alter, ego alterius. Non ita aurum discrepat a plumbo ac domina differt ab uxore. Longe minore distat intervallo tellus a caelo quam felicitas liberae concubinae a condicione mulieris nuptae. Demum felix ac beata eris cum alteram alteri miscueris.

Octavia. Ego vero quaererem amantem amens? Ipsa invitarem procum in amplexus meos, inducerem in lectum? Avertat hanc a mente mea impudentiam Venus!

Praeterea non timerem mihi a iusta mariti ira, si in eam caderem contumeliam infelix? Profecto novi eius animum; si me huiusmodi suspectam haberet licentiae, nec homines nec dii ab eius me manibus vivam eriperent.

Tullia. Nolo pudorem tuum fatigare. Communicabo tecum Herculis mei oscula, libidines, lumbos. Te in eius amplexus coniciam et in equum tuum tollam eum ultro manibus meis.

Octavia. Te festivam! Ah, ah, ah! Sufficient illi latera scilicet?

Tullia. O nequam iam ab ingressu cellae prostibulum! Parem tibi inveniet par meus, si Veneri tuae sit impar.

Octavia. Ioco dixi quod serio capis. Sed enim narra mihi, mea lena, qua tandem arte tam fidum carumque hospitem comparasti. An dono tibi datus est, an tute in eius ultro venisti arbitrium et ius? Quibus excaecasti Calliam tuum carminibus? Quae te tuae fraudes tot voluptatibus delibutam beant et a tantis, quae circumveniunt libidines nostras undique, periculis tutam tectamque habent?

Tullia. Quidni dixerim? O scortulum merum et putum! Miranda referam.

Paucos post dies quam Sempronia mea, mater tua, nupsisset, erat magna pompa invehenda in lares Victorii. Id prius sedula opera petiit a matre sibi ut addiceretur Iocondus, qui sibi esset a pedibus scilicet et a mentula. Nec aegre exorari passus est Victorius.

Octavia. A sexto mense elapso duxit Iocondus uxorem nec e nostris propterea tectis excessit; et sane cum ea, quae interdum vidi ipsa aut audivi dum una essent et aetatem meam spernerent, curiosius relego, ex iis omnibus in tuam deducor sententiam. Ita est, Tullia, fruebatur matris meae bonis Iocondus.

Tullia. Loquere; quid times?

Octavia. Quam naviter opinione de se concepta abutebatur! Fallacem virtutis speciem! Vidi saepe colloquentes, colludentes, cum domo abesset pater. Vellicabat matrem meam Iocondus, nec iam a pedibus sed procuratorem gerens. Nec tamen mammas, quod viderim, aut illam corporis nostri partem appetebat.

Forte ingressus cubiculum erat in quo mater et ego una eramus; mater attalico opere telam lana pingebat; ego, ut pueri solent, cum catella, quam aure arreptam tollebam in aera, ludebam. Ille matrem laeto vultu ag-

greditur, manu a sede sublevat et abducit volentem nolentem a conspectu meo. Credebam exiisse e cubiculo et gaudebam esse me mihi relictam; sed illico audio lectum gemere et matris, ac si aliquid moleste pateretur, vocem. Ego arrigo aures metu perculsa, mox et arrecta in pedes advolo. Audiit mater et antequam propior facta essem accurrit, intra ulnas ridens suscipit, osculis premit; Iocondus vero evanuerat in auras.

«Quid tibi» aio «dolebat, mater, cum te audivi suspiria mittentem?»

«Nihil admodum» inquit. «Cum regredior in cubiculum, ictu in hunc lecti pedem incusso fere talum fregi».

Tullia. Sane. Nihil autem percepisti praeterea? Nihil de eorum consuetudine subodorata es?

Octavia. Multa, sed quae cadant tantum in coniecturam, probationis loco esse non possint. Ea uterque cura effugiebat oculos meos ut certi nihil unquam assecuta sim. Quod unum probe intellexi, sedulo curavit mater ut de se optime sentirem et probissimam mulierum esse nostratium mihi persuaderem.

Tullia. Scio. Et se ut optimam et sanctissimam tibi commendarem, multis et enixis a me precibus obtestata est. Sed quae de eius arcanis palam aperio tibi, non minus reliquis omnibus condita oblivione silebunt.

Octavia. Parricida essem, si matris meae, cui tam cara hactenus fui, famae non parcerem, quae vitam pretio superat. At vide quo me dolo ludi voluit.

Tres omnino dies antequam Caviceo dedita sum, hoc me sermone aggressa est:

> «Perendie, nata, Caviceo nubes; hoc tantum intervallo a spurcitiis et sordibus distas hactenus pura et sancta, quia virgo. Cum virginitatem deposueris, virtutes te multae, ut conspurcatam tabe, fugient, aliqua ni opera forti et praeclara, quae earum deceat severam gravitatem, continueris a fuga. Nihil est caelestius virgine puella, nihil vilius conscelerata puella».
>
> «Quid vis me facere, mater?» repono. «Liceat igitur virginitatem meam per omne vitae aevum servare intactam; reconde me in vestalium choros».

«Absit» inquit. «Nec res nostrae nec amor in te meus patietur unquam te vivam consepeliri. Sed obsequere consilio meo. Statue voto concepto te omnem libidinis curam et affectum odio habituram et horrori. Amove mentem tuam, ut et ego amovi semper, ab his spurcitiis, et amittendam pudicitiam sacrificio venerare, amissam sacrificio defle».

«Volo» inquam. «Sed ad quod hortaris me sacrificium, mater?»

«Volo et obsecro,» ait «Octavia mea,» et dicens osculata est «volo te ipsam in id vocari sacrificium, manumque tuam et meam his sacris operari utramque. Sed opus est constanti et forti animo».

«Non deerit» inquam «animus».

Tunc iureiurando adegit sibi ut pollicerer omne id passuram, quod consilii sui esset.

«Cras mane,» inquit «quandoquidem tam proba, tam bona, tam casta es, nata, quam venusta, quam ingeniosa, quam nitens, postquam in templo sponderis superis quod pollicita es mihi, rem exsequemur tibi gloriosam, honestam et longe utilissimam».

Tullia. Nihil novi loqueris; rem omnem enarravit, ut gesta est, credulitatem quidem irridens tuam, fortitudinem vehementer collaudans.

Octavia. Igitur ab hoc me abstineo sermone; quae scis, amplius scire non potes.

Tullia. Immo volo pergas, si me amas. Rem per summa capita perstrinxit Sempronia, non ita, ut tu, diligenter per singula exsecuta fando est.

Octavia. Primo mane iubet e lecto surgere; post indutis, quae appararat, pretiosissimis vestimentis, ducit ad Theodorum, ex eorum secta qui vultu et horrida barba passaque canitie magnam vulgo videntur sibi praeferre vitae sanctitatem. Ut sacris adfuimus, accedit ad me ille:

> «Habes,» inquit «filiola, matrem, quae tibi omnia bona et sana precatur. Nubes intra triduum, purgandus tibi ab omni labe animus, ut te parem et idoneam huic caelesti dono praestes. Nam pueros edes in lucem, qui, si bona es, sedes, e quibus infernae mentes deturbatae sunt, obtinebunt; earum autem, si mala es, numero accedent. Quae tibi erit optio?»

Ego rubore offusa tacebam.

«Loquere, loquere» inquit.

«Volo» respondeo «et bonam esse me et illos bonos».

«Accede igitur».

Quid plura? Provoluta eius genibus, effero omnia quae vel minimo mihi vitii contagio infecta videbantur. Cum audiit me iam libidinosa pollutam esse licentia, parum abfuit quin stomacharetur. Tamen monitam abstinerem ab his rebus iubet bono esse animo et omnino parere matri quaecumque exigeret a patientia mea. Tunc matrem advocat et, eductum e dextra vestimenti manica fasciculum cordularum, quem non explicuit, matri porrigit.

«Non parces virginis tuae cuti» inquit «nec tu tuae, quae sis ipsa exemplo. Si contra feceris, poenas dabis».

Sub haec exiimus ambae.

Tullia. Hi homines sic illudunt facilitati nostrae, sic regnant.

Octavia. Verius dixeris: sic nos virorum illudimus credulitati, sic regnamus.

Ubi ingressae sumus interius domus nostrae penetrale, e quo scis prospectum in hortos dari, occludit fores mater et mihi fasciculum subridens tradit explicandum. Explico. Video flagri esse genus e cordulis quinque compactum quod minutissimi, iique frequentissimi, distinguebant nodi.

> «Hoc te nunc pietatis choragio oportet adornari et elui, nata; sed volo tibi praelucere exemplo» inquit. «Iussae sumus quantis viribus poterimus inflictis proscindi flagris. Obsequar ego et obsequeris tu, ut te novi».
>
> «Obsequar» inquam.
>
> «Non adeo firma es» addit «ut possis ipsa a te ferre quae me pati videris; adhibebo tibi operam. Dum carmen summissa voce querulaque accinam, laetari animum meum intra pectus vehementer ne dubites».

Tullia. Numquid tibi metu tenellum corpus contremiscebat?

Octavia. Me haudquaquam putabam adeo fortem et ad poenas luendas alacrem ut visa sum mihi et matri. Et

vere iactant nihil constantius et fortius esse muliere, si obstinato velit animo ad dolores obdurari.

«Quid terimus tempus, nata?» inquit mater impresso osculo. «Solve stolam mihi celerius ut denudentur infames corporis partes omni supplicio dignae».

Solvi ut iusserat; ipsa ad medium corporis truncum indusium revolvit interius et supra lumbos. Tunc se mittit in genua et hac lanienae supellectile sumpta in manus:

«Adverte, filia,» inquit «et ferendi doloris cape exemplum ex me».

Sub haec, digiti impulsu leniter sonuere fores.

«Novi quis hic sit» inquit mater. «Adest Theodorus, sanctissimus mystes, utrique futurus adiuva; et promisit sane se venturum, si copiam haberet».

Iterum digito ferit ostium.

«Ille ipse est» inquit mater. «Adest Theodorus; aperi, nata».

«Quid, mater, vis te ab eo nudam conspici?» inquam.

> «Non scis» reponit «mihi esse notissimum. Illi acceptum fero quidquid in me est non paenitendi decoris».

Demisit tamen indusium dum aperio. Ingressus ille renidenti vultu coepit utramque laudare et potissimum matrem, mihi exemplo praeesset se meque digno, hortari. Multa adiecit quae me eo furore accenderunt ut peterem eius me manibus sanctissimis caedi. Nam multo sermone, eoque accurato, probavit omnem extra flagitium pudorem flagitium esse; eas demum pudere merito, quae nudas se hominum oculis voluptatis et libidinis causa obiciunt, non quae pietatis et castigationis. Alterum turpe, alterum honestum; alterum mortalibus quidem, alterum immortalibus placere; tum eius generis aerumnas magnae esse utilitatis. Nam illis omnino, velut mirabili quodam lavacro, eluuntur quas contraxerint et admiserint in se feminae sordes, si quantum nefarii gaudii ex suo corpore inhonestae ceperint, tantum similiter cruciatus in sensus suos intulerint. Pleraque sic aboleri secretis his suppliciis, quae profiteri aut mystae aperire sceleratus pudor vetat.

Tullia. O commoda documenta, si quae libidinosa est et pudens! Ego sane haec tua, Theodore, praecepta nihil moror. Perge.

Octavia. Denique post hos sermones flagrum ipse sumit; provolvit se ad eius genua mater, itidem et ego. Iubet pone matrem paulum secederem, oculos in eam defigerem singulosque ictus, quo caderent, tuendo sequerer. Ad matris latus laevum astabat et, cum dixisset illa indulgeret sibi sanctam operam et quasi carmen occineret, magna vi in eius nates apertas irruere accerrimi ictus. Contremiscere his inflictis mihi visa est; consecuti sunt leves aliquot, at hos graviores. Demum ita miseram proscidit ut vibicibus ictuum exaratae nates, quae prius candidissimae erant, viderentur lanienam exsecrari.

Tullia. Nihil vero querebatur?

Octavia. Nequidem hiscere ausa est, semel elapso gemitu.

«Ah! pater» inquit.

Irasci autem ille ad eam vocem:

«Non abibis inulta» ait «e manibus meis».

Iubet pronam demisso capite et pectore corpus in humum flectere; obsequitur. Sic nates exporrectae flagro occurrebant; ac demum per dodrantem integrum ulla absque intermissione caesa est.

«Nunc satis gaudii animo tuo iniectum; surge» ait Theodorus.

Surrexit et, deiecto ad pedes indusio stolaque induta, ridens me amplexu suo petiit.

«Nunc tuae sunt partes, nata; putas animum sufficere tibi ad hunc ludum?» inquit. «Nam ludus, non labor».

«Ita suppetant mihi ut animi sic corporis vires» repono. «Quid me facto opus est?»

«Accommoda tuam puellam» inquit Theodorus «huic pietati. Spero futuram te fortiorem».

Ego interea coniventibus oculis terram spectabam.

«Meam equidem spem non falles» dicebat. «Loquere».

«Conabor» refero «opinioni de me tuae respondere».

Interea defluxerat ad pedes vestis indusiumque mater revocabat ad lumbos. Ut me nudam sensi, summus vultum meum pudor rubore omni suo offudit.

«Nihil opus est tibi genua flectere, filia» inquit. «Persiste recta, ut es, et immota».

Post adducit ad Theodorum.

«Vis beari?» inquit ille. «Vis ad caelestem per dumeta pervenire voluptatem?»

«Nec animus deest» respondeo.

Post coepit levissimis sensus meos ictibus irritare, non vexare.

«Poteris, filiola, duriuscula pati?» interrogat.

«Poterit» inquit mater.

«Potero» repono et ego.

Tunc a lumbis ad ima crura me totam cordularum cruda momenta percurrerunt.

«Satis, satis,» dicebam «mei te, mater, misereat!»

«Macte animo» inquit. «Vis ipsa tu peragere id officii quod superest? Nam medium hactenus est confectum».

«Bene est» inquit Theodorus. «Videamus ut sibi adulabitur. Habe tibi flagrum, filiola; ipsa diverbera imam hanc, quae sedet in corpore tuo, libidinis aream».

Admota mater manu manui meae docet ut hac illacque vi impellendum sit in eam partem huic contumeliae apertam et obiectam. Adduco ictum magna vi unum atque alterum; post elanguere coepit dextera.

«Nequeo ipsa ego, mater, saevire in me» dicebam. «Abs te omnia feram».

Moram hac ignavia mea Theodoro feceram. Cedo illi flagrum. Tunc feralem illam repetit cantilenam suam et intermissa verbera mater. Ego lacrimas fundere et ingemiscere; post ad quemlibet ictum nates motitare, mox fugere, ita ut omne cubiculi spatium pererrarem.

«Quid hoc est?» inquit Theodorus. «O segnem te et vecordem!»

Nam mater flagrum abiecerat in lectum.

«Num vis matre tam forti, nata, fortius agere?»

«Volo» inquam «sed cohibete fugam; profecto ego vocem et gemitus cohibebo».

«Obsequere igitur, nata» inquit mater.

«Obsequar uti volueris» repono.

Taeniola utramque mihi ad pugnum manum vincit sericea, nam manibus repugnabam; pronam post proicit in lectum.

«Vide dum vapulas ne commovearis» inquit. «Si feceris, impuram te et infamem puellas inter impuras et flagitiosas iudicabo».

«Non commovebor» respondeo. «Lacerate ut volueritis miseram cutem».

«Accede, Theodore; honesta virginem meam hoc tuo beneficio» mater ad Theodorum.

Dum coniectas in vincula manus manibus premit mater et osculis fovet, laniat, scindit verberibus Theodorus.

«Macte, macte» dicebat mater. «Maiori te miraberis voluptate perfusam quo duriori te subieceris castigationi».

Subito Theodorus:

«Bene est, abunde est virgineo cruore; ecce pudicitiae libatum et litatum».

Aliquot post ictus ingerit; dehinc ad matrem flagrum proicit sanguineo imbutum rore.

Tullia. *Notatum* voluisti dicere.

Octavia. Utcumque de flagro se res habuerit, certe de cute mea male actum. Sub haec mater:

> «O nata, quibus te laudibus veham in caelum heroidum unam, quae talia tam generose perpessa es?»

Demum, laudata utraque et a me extorta voti religione ad novas post foedatam mihi virginitatem aerumnas, exiit e tectis Theodorus.

Me, cum abiit, artissimis bracchiorum vinculis iunxit pectori suo mater.

> «Volo nunc eas cubitum, filia» inquit. «Finge tibi caput dolere, quod sanum est, ut tenellos artus recrees corpusque reficias, quod haec, quam heroico superasti conatu, tam dire vexavit laniena».

In lectum collocat, fovet vires delicatissimis cibis.

> «Ego sane» dicebat «huic rei assuevi nihilque mihi ex hac re, quod me incommodo afficiat, creatur damni».

Frigida vero rosaceo unguento delibuta nates lavit, duobus in locis vulneratas et laesas ad vivum.

«Obdormi nunc; post duas horas revertar».

Tullia. Scis quo ierit? quid fecerit dum dormis?

Octavia. Non, per Venerem! Nec tamen somnum vidi nisi post horam, nam incensae mihi nates pruriebant, sed titillatio quaedam leniebat dolorem.

Tullia. O si tunc iunxisset Caviceum tibi sors bona! Nam et mater tua Iocondum, cui caelibes noctes aliquot iusserat, accersitum misit. Nec diu praestolata est. Extemplo, qui se ad complexum erae acciri noverat, advolavit. Eo in cubiculo caeco, quod contiguum illi est in quo iacebas, invenit residem. Iacebat et ipsa in lectulo; illico basiis, tactibus, vellicationibus excitat mentulam ad pugnam. Momento expergefit illa; e concha exsilit sua, in concham Semproniae insilit.

Octavia. Qui scis? Quis te haec in arcana alienae voluptatis vocavit?

Tullia. Ipsa me postridie eius diei convenit ac rem omnem enarravit. Ter intra horam immissa fortiter hasta perfodit iacentem Iocondus; ter pleno ipse tubo pluit

in eius alveum. Ipsa vero septies e libidinosi lumbi anfractibus umidas stillavit delicias. Abs te ne subantis vox exaudita sit timuit, dum frequens in ipso Veneris deliquio repetit:

> «Morior, morior, urge, urge, cor liquescit, cor liquescit!»

Octavia. At verum sane istud est. Audire etenim mihi visa sum nescio quid in proximo murmuris. Sed in mentem non venit quid id esset quaerere. Praeterea a sex tantum mensibus duxit uxorem Iocondus, puellam formosam, teneram, procacem, avi mei e concubina naturalem natam sedecim annorum.

Tullia. Adde probam, timidam, obsequentem et cui omnem infregit ad gaudia audaciam materna labes.

Octavia. Audivi nimirum parentem meam improperantem natales.

> «Iter matris» dicebat «impuro creta sanguine facile sequitur nata».

Respondebat illa lacrimis et fletuum eloquenti sermone.

Tullia. Erat infelix Iulia apud vestales vestras, quibus Theresia praeest, amita tua, cum Iocondus, qui

iam per quindecim annos sempronianum fundum ligone excoluerat suo, mercedem laborum petere coepit et precibus querelas miscere.

«Tuus sum sane» (eius hi erant sermones) «sed hactenus, domina, quid muneris accepi a te, quo honeste possim esse tuus et credi? Quae te constituendae fortunae meae tetigit cura? Pauper, nullus, de locupleti domina queror. Te si rapiant mihi fata (sed ima prius dehiscat mihi terra), quid de me, quem efflictim dicis te amare, misero fiet?»

«Abeant ineptae illae cogitationes, inconsulti timores ex animo tuo» reponit Sempronia. «Pulchram profecto puellam decretum mihi dudum est connubio tibi iungere; constitutum et amplissimam dotem de mea pecunia dare. Sunt penes me, quae nescit maritus, sex millia nummorum aureorum; haec habes iam si vis in numerato».

«Iube me in crucem agi,» inquit Iocondus «si unquam tuorum immemor fuerim beneficiorum. Omnem condicionem, quam volueris, accipiam libens».

«Nosti Iuliam,» adicit Sempronia «quam educandam suscepit Theresia? Hanc tibi coniugem addico. Non ita pura pupilla tibi est ac puella tam elegans».

«Ah, domina,» refert Iocondus «quas tibi non haberem gratias ob tam caeleste donum!»

Quid plura? Leges dictae sunt; Iulia Iocondo nuptui data.

Octavia. Iam aliquot ab annis procuratorem agebat in domo, e Iocondo Gonsalius. Illi urbanarum rusticarumque rerum potestas summa. Eius sedula et fidelis cura semper parenti meo laudata. Non miror, cui tam multa nostra debet domus, Iuliam esse concessam mercedem praeteritae servitutis, pretium futurae. Quae vero indictae sunt leges?

Tullia. Haec millia sex nummorum quattuor intra annos solvenda iri; interea apud Guelisium mercatorem deposita; tunc demum Gonsalio numeranda, si steterit promissis, de quibus chirographo convenit, sed fructus per id tempus percepturum. Condicionum summa haec fuere capita: primum acturum semper cum uxore sua,

Iulia, ut agi Sempronia voluerit, nec uxoris loco habiturum si noluerit haberi; quaecumque aut verbo aut scripto significaverit, impigre et alacriter daturum effectui; res domini et dominae, ut eis erit commodissimum, curaturum; iisdem sub tectis habitaturum, in ea domus amplissima parte quae incolenda assignaretur.

Octavia. Nupta nec nupta est Iulia, maritus nec maritus Iocondus.

Tullia. Vere. Nam pactis inter eos nuptiis, prima nocte qua una cubuerunt noluit Sempronia cum Iulia Iocondum ultra duas fututiones iure mariti uti; adacto ad iusiurandum, ut mentiendi potestatem adimeret. Dum loquitur, dum adulatur, dum mira pollicetur, eo et Iocondum incendit aestu ut impigre subagitaretur ab eo tribus continuis fututionibus. Post exsanguem demisit ad Iuliam, iterum extorto iuramento, se duo curricula in eius stadio non excessurum; et sane ea nocte tantum devirginata est.

Postera die sciscitatur curiose ut se res haberent a nova nupta, an vere nupta sit et facta in mariti amplexibus mulier. Erubescens illa coniventibus oculis pudorem

testabatur et silebat; post fassa est se virum esse bis expertam. Sequenti nocte bis iterum comprimi voluit et ineunte luce cingulo pudicitiae illi lumbi ligati sunt et ostium Veneris pendente a cingulo cataracta obductum, nec nisi post octo dies copia fruendae data. Rem miram! Ab ea nocte hunc ad usque diem, quinto tantum supra decimum coitu virum sensit et se esse nuptam.

Octavia. Audivi de cingulo pudicitiae cum Iulia ante hos dies nescio quid sermonis esse matri meae. Quae vero huius cinguli ratio esse possit, quae pudicas reddat, me latet.

Tullia. Disces. Postridie, cum surgeret Iulia, accessit Iocondus. Zonam illam, testibus amotis, explicat. Illa ridens:

> «Quid hoc sibi vult» inquit «in quo aurum lucere video, quod affers?»
>
> «Hoc te nunc cingi iuvat» ait ille «pudicitiae cingulo et muniri adversus maternam labem. *Cingulum pudicitiae* vocant; hoc ante te plures annos Sempronia gessit, era mea, et tu geres; ita egregiam sibi adepta est famam, quam etiam spero te tibi comparaturam».

Cataracta aurea quattuor pendet catenulis chalybeiis, villoso sericeo panno indutis, quae cum cingulo eadem arte committuntur eiusdem metalli. Duae ab altero latere, duae itidem ab altero, cataractam a tergo et a fronte sustinent in eam immissae. Retro supra lumbos cingulum connectitur sera, cui tenuissima est clavis accommodata. Cataracta alta sex digitos plus minus, lata tres, sic a perinaeo pertingit ad summae exterioris rimae oram et id spatium omne quod intercedit utrumque inter femur tegit infimumque uterum. Tribus radiis distincta apertis exitum lotio praebet, aditum vel summis digitis negat. Sic velut thorace adversus extraneas mentulas illa pars munitur, cuius usum, cum vult, facilem habet cui Hymenaei lege adiudicatus est.

Octavia. Quid secum nova nupta?

Tullia. Quod ipsa tecum post aliquot dies; nam et tibi fingitur id supellectilis genus.

Octavia. Nesciebam quid meditaretur Caviceus cum diceret de cingulo pudicitiae esse virtuti honestarum mulierum longe utilissimum amicum et rogaret num induere id vellem, ac mater id consilii daret.

Tullia.

«Quid me opus facto est?» inquit Iulia, cum deiceret lecti operimenta vir eius.

«Immitte» ait «pedem alterum intra catenulas has duas, alterum intra has».

Immisso utroque cingulum ad superiora retraxit, cataractam rimae opponit, cingulo pectus imum paulo supra lumbos devincit, seram immissa clavi occludit.

«Nunc in tuto est tibi pudicitia» ait. «Bene est an aegre feres?»

«Non equidem» inquit.

Mox surgere nudam iubet, e lecto demittere se, ambulare. Ut iussa erat, surgit, exsilit e lecto, progreditur aliquot passus, ait se non ita commode ut prius ambulare, divaricatis cruribus sibi ob cataractae amplitudinem.

«Assuefies» ait ille. «Molestum nihil mirum id sit quod novi pateris».

Mox iubet pronam humi demisso corpore procumbere. Procumbentis dorsum, clunes miratur, nam ad amussim dicitur Natura eius corpus expoliisse et effinxisse.

Temptat utrum digitus quidve simile in eius rimam induci possit; illato digito negare sentit ingressum.

«Tuta sunt omnia» inquit.

Repente ad Semproniam se proripit.

«Nunc, domina,» ait «accipe duas claves, sed prius istam» (mentulam ostendit) «nam rumpor».

«In bonam accipiam partem» refert Sempronia.

Ipsa revolvit vestem et indusium resupinamque sternit se in proximum lectulum. Impellit ille veretrum et admissis equis feruntur impetu ambo ad summam quam cepere voluptatem.

Re patrata:

«Iam clavem reddo tibi tuam, serae meae tam aptam; cedo alteram» ait Sempronia.

«Ecce habes,» reponit Iocondus «sume».

«Nunc accipe» adicit Sempronia «quae sit animi mei sententia. Volo cum Iulia rem tantum habeas liberorum creandorum causa, omnes vero voluptates tuas mecum expleas; volo cum ea vere te maritum esse, mecum procum et amantem. Ideo tibi hanc tantum clavem reddam quindecima quaque nocte,

cum prius tamen hortum meum rore demulseris tuo semel atque iterum; nolo enim Iuliam nosse quid in his rebus possis, quam sint tibi firma latera, robusti artus. Volo autem eam esse in opinione sic maritos omnes se cum uxoribus habere. Orabo Theresiam, amitam meam, eius interea ignes sermonibus et castigationibus identidem aut sopiat aut exstinguat. Si, ut hactenus fecisti, me amabis, mihi obsequeris, si, mea voluptas una et fidelis, te mecum esse non piguerit, habebis patronam ultra vota tua beneficam; sin minus, hostem infestam. Scis aut amare aut odisse mulieres, nihil esse tertium».

«Accipio legem» inquit. «Quis me beatior esse possit inter mortales, quem voluptatibus cumulat pulcherrima mulierum, ut optima, quem liberis donabit vere meis lepidissima coniunx? Eam vero tibi mancipio do et dedo; nec, si volueris, cum ea cubabo ne scilicet contactu meo vegeta, florens, valetudine pollens, ad libidinem inflammetur».

«Absit haec a lecto geniali vestro iniuria» reponit Sempronia. «Cum senseris ardere, fac sciam. Theresiae, quae omnino pendet a nutu meo, ope re-

stinguentur incendia. Ad Venerem meam haec sit tibi volo incentivum, ut modo fuit».

Ita invidet uxori maritum Iocondumque vult proprium habere, stabili velut connubio iunctum.

Octavia. Invidit etiam tibi, puto.

Tullia. Invidit. Et quominus quererer me ab ea lusam, Lampridium substituit Iocondo.

Ex anachoretarum numero fuit Lampridius, qui omnem etiam hominum aspectum fugiunt; sed, cum se nullis adhuc vinculis innodasset, accepto commeatu, transfuga patriam repetiit penatesque. Illi ingentium bonorum cumulus, sed inter cives ob mutatam vitae condicionem laesa fama. Igitur, licet bono, nobili, diviti et adulescenti, frustra illi nuptiae temptatae cum Lucidia primum et postea cum Livia, nobilibus puellis. Hac affectus iniuria, quae maxime pupugit animum, abiecit omnem coniugii spem et votum.

Affinitate coniunctum et amicitia hospitio acceperat, qui solum fere exsilii causa verterat, pater tuus. Cum aedes vestras frequento, cum eo mihi verba plura, ac

sensim sine sensu in id adductus est ut ingenio meo faveret, fortunatum diceret Calliam; se vero, si talem sors bona amicam daret, superis suas non invisurum felicitates. Sempronia ut nascenti amori gratia et suavi sermone atque illecebris obstetricarer suadet.

> «Nam si Lampridium» dicebat «tuo amore incenderis, nulla res eum unquam abs te avellet; sola mors eripiet tibi. Novi hominis constantiam et animum; odio vero affines omnes et consanguineos prosequitur; certo certius eius in tuam domum fortunam omnem derivabis».

Quid plura? Quae se scit mulier amari, vix ac ne vix quidem illum non amabit a quo amatur. Amabam Lampridium et paulo post in has convenimus condiciones, navante ad hoc sedulam Sempronia operam: se daturum Calliae omnium bonorum suorum partem publico instrumento ac constitutum iri, si absque testamento moriatur, eundem dici sibi heredem; me vero, chirographo mea manu scripto, omnem illi in me potestatem daturam nec tamen quidquam permissuram ante transactionem

hanc cum Callia pactam. Quod paulo post, consentientibus quorum intererat et plaudente Sempronia, scripto mandatum.

Eadem die, antequam laribus vestris valediceret, conveni Semproniam, ornatu cultuque eo nitens qui formae meae novas Veneres adderet. Adfuit Lampridius, qui meis mox genibus advolutus:

> «Te deam veneror» inquit. «Certe mihi semper dea eris; patere mortalem divina tua frui pulchritudine. Meis steti promissis, sta et tuis».
>
> «Stabit» reponit Sempronia. «Vivite felices ambo, qui alter alteri satis ampla eritis felicitas, vestra si bona noritis. Interim agite res vestras».

Dicens exiit occluditque fores.

Octavia. Quid tunc Lampridius?

Tullia. Surgit in pedes, osculatur, mammas tractat et pugnantem ut quae vinci vellet proicit in lectum, revolvit vestem et indusium et dexteram demittit intra femina.

«Linque, linque, apage, apage» dicebam. «Perdis me. Ausim postea tollere oculos, caelum suspicere? Quid me dehonestas?»

Ille osculis vocem praecludebat. Mox vi impellit hastam; vorat eam uno succussu adactam pruriens vulva et, quo penetrat intus momento, pluvio semine multo me sentio irrigari. Copiosiori numquam imbre depluerat in hortum meum benefica Venus.

Emorior etiam prae gaudio, Octavia mea, cum memini eius horae quae vitae meae dies omnes longe bonis suis superavit. Nec praeterea defecit; novos concussus integrat. Dilabor iterum atque iterum in effluvium. Tandem eiecit in sulcum, tam firmo ligone tamdiu proscissum, libidinosis excretum e lumbis rivum.

Octavia. Habes profecto Herculem, ut dicere soles, non quales sunt reliqui homines.

Tullia. Post secundam eiaculationem eosdem concussus repetit. Scilicet, ingenue fateor, fututiones fututionibus continuat. Semel, ut iam audiisti a me, duas

in me Callias iteraverat uno cursu; hic tres, quo pervenisse paucos praeterea puto Veneri caros.

Eodem momento me cepit acerrimus pruritus: effusi sunt omnes mihi sensus in Venerem. Nescio quid servaveram huc usque pudoris, obstinato animo; hoc momento me mei etiam cepit oblivio. Ex humili lecti sponda pendebant mihi pedes et me vehemens incessit succutiendi equitantis furor. Innitor pedibus, uterum tollo et lumbos quam altissime possum, obviam eo ruenti. Tunc suavium dat; manum sub nates mittit:

«Nunc me gratum esse tibi sentio, domina,» inquit. «Agedum».

«Quid agam?» repono. «Insanio».

Eodem momento convent oculi patrantes, anima me reciprocando deficit, rabida titillatione sentio largum liquescere me in umorem. Advertit Lampridius, pulsat, impellit, agitat; mox et ipse fervido me ferit seminis ictu. Sic alter in alterius amplexu deficimus.

Octavia. Moves me ad libidinem. Vestam hac tua fabula salaciorem redderes quam sint passeres Veneri sacri.

Tullia. Recedens Lampridius suavium tulit resupinae.

«Pugnam» inquit «post paulo iterabimus. Quale demum ferres iudicium de me si, cum tam praestanti ut tu es pari, ignavum me praestarem pugilem?»

Ego vero, ut exsurgere e lecto volui, percepi me deficere lassitudine; nam illius ope, ut erigerer in pedes, opus habui, nec facere potui, quidquid conata sim, quin dilaberer in lecti spondam.

«Hei mihi!» exclamo «vires omnes infregisti mihi impotenti hac vesania tua, Lampridi. Quid faciam? Haudquaquam me potero ferre in domum».

«Recrea corpus quiete, diva mea» inquit ille «et si potes modico somno. Ego sane alacer et laetus sum. Quidni sim, qui in te, caelestis pulchritudinis femina, explevi libidinem meam, quae Venere potior es? Interim abeo, quiesce».

Cum haec loqueretur, advenit Sempronia, ridens et cantillans nescio quid liberi et pinguis.

«Ut foedus inter vos feriistis?» inquit. «Ut vestris vos bonis ingurgitastis, ut se res habent?»

«Ego vero» inquam «perii», expressis lacrimulis aliquot invite manantibus.

«Quid fles, domina?» ait Lampridius. «Tuus sum; ulciscere ut volueris petulantem qui tuis se deliciis immersit».

«Apage» reponit. «Ut satisfecit voluptati tuae? Ut gratam invenisti et aptam libidini?»

«Nemo» inquit «unquam fuit homo me beatior; omnes quae mente concipi, quae vix opinione excogitari possunt, in ea inveni voluptates».

«Tu vero, Tullia, loquere» ait Sempronia ad me. «Ut tuis sensibus satisfactum? Ut placuit tibi Lampridius?»

«Placuit sane» respondeo «ut praeterea nihil optari melius aut dulcius queat; sed, me miseram! rupit artus meos lassitudine, ut vix tres passus ambulare possim, ita fatiscunt mihi lumbi».

«Te miseram! Ah, ah!» reponit Sempronia. «Sed abi, Lampridi».

«Abeo,» ait «si veniam indulserit Tullia mihi, si amare me professa te teste fuerit».

«Et do veniam» inquam «et te perdite amo, qui me ex honore summo pudicitiae, quo superbiebam, hanc me deturbasti in turpitudinem, quae me pudore obruit».

Dehinc osculatus me, excessit. Excedentem vero insecuta est Sempronia.

«Paucis te volo» inquit. «Siste gradum nec quae tu aut ego dixerimus ad Tulliae aures ire poterunt. Dic libere: repperisti in ea quas sperabas delectationes?»

«Maiores multo» inquit «quam pollicitus eram mihi; forma Tulliae divina, divinum eloquium, divina dona. Quas tibi reddam gratias pro tanto munere, quo vehor in caelum? Sed, amabo, obtine ut antequam exeat dies satiari me permittat suo concubitu».

«Nec te satiari iuvat» refert Sempronia «nec eius e re est ut te eius aut illam tui ulla unquam capiat satietas».

«Inepte locutus sum» ait «sed intellegis quae mea debuerit esse oratio».

«Servabo hanc tibi in hoc cubiculo ad crepusculum usque» inquit Sempronia «nam cenabit nobis-

cum vir eius. Cras, translato in eorum domum hospitio, liberius ages cum ea, quod faustum felixque utrique sit; abi et cura corpus».

«Curabo» inquit. Et abiit.

Reversa ad me Sempronia refert quid sibi cum Lampridio fuisset sermonis. Quid mihi cum eo rei fuisset rogat itidem. Refero; me gravissima queror premi defatigatione.

«Reficiam extemplo vires tibi» inquit «hoc labore exhaustas; recreabuntur lauta gustatione et leni quiete. Sine irrepat tibi somnus, dum ad Calliam, qui te ad se vocat, eo, et ut opinor ad conflictum; tibi dolere caput dicam».

Octavia. Calliam forte vocabat, qui Iocondus erat.

Tullia. Rure agebat hac die Iocondus ad vilicos missus. Vix videram somnum cum ad fores nescio quid audio strepitus; reclusis video lautissimam afferri gustationem.

«Surge» inquit Sempronia. «Cibo hic tibi repellendus capitis dolor. Agedum».

Edi, bibi hilariter ac illico restitutae mihi vires. Desilio de lecto, complector Semproniam meam, mihi sortem gratulor. Post duas omnino horas ecce Lampridium, qui humanissimam impertit nobis salutem; aderant enim e domesticis quidam. At enim, ubi recessere servi, effusus est in meas laudes et gratiarum actiones. Sed abrupit sermonem Sempronia:

«Iam is est» inquit «excogitandus nobis modus et ratio bene et secure vivendi; cavete ne laedantur Calliae oculi. Quae pestis in utriusque immineret caput, si quid subodoraretur de rebus vestris?»

«Nihil prorsus ab eo timeo» inquit Lampridius «nec dominae meae, ut sit hominum perspicacissimus, si quidem velit illa ex praescripto meo vivere».

«Volo maxime» aio «tuo regi arbitrio; ab hoc tempore habebis addictissimam Tulliae animam».

«Principio» inquit «novi Calliae ingenium: nec bonus est nec malus, sed qui aut bonus aut malus fingi facile queat. Post paucos dies polliceor tibi, domina, futurum mihi et amicissimum et familiaris-

simum. Expiscabor etiam intimas mentis cogitationes: cetera committe industriae meae. In id maxime incumbe tuis ut ne ex oculis, ore, gestu quidquam percipiat quod amorem mutuum nostrum aut testificetur aut significet. Ego variorum et immo duriorum ero in te consiliorum auctor, cum e re tua meaque videro quae tibi saluti sint aut sospitent amores nostros. Quam egeris in hac fabula personam, ex illa vitae nostrae salus et felicitas omnis pendebit».

«Nihil» respondeo «mihi a me tibique timeas. Prudentissimam et obsequentissimam habebis».

«Obsequentissimam?» inquit. «Nunc sciero: peto osculum».

«Dabo» inquam.

«Peto suavium, non osculum» ait.

«Dabo» aio.

«Peto complexum» inquit.

«Dabo complexum» inquam.

«Peto plenum gaudium».

Tacebam ego.

«Obmutescis, domina?» ait. «Negas mihi hanc beatitudinem?»

«Utere iure tuo, inepte» reponit Sempronia. «Vis ipsa te suum tollat in equum? Huic insistam ostii limini, nam qui sciunt hic te esse domestici, ut mali sunt et protervi, mirarentur solum cum Tullia esse relictum».

Urgebat interea paterer in amplexu meo liberari se Amoris aestu et ubi paulo secretius abesse a Semproniae conspectu vidit:

«Quid vereris?» inquit. «Excubias agit Sempronia».

Vi igitur impellit in lectum et collocatam commodo corporis situ petit. Meam mentulae manum admovet, capiam rogat.

«Quid vero tu» dicebam «ad hanc me cogis foeditatem?»

Et retraxi manum. Conscendit in me stratam et, detectis inguinibus, exspectantem teli mucronem in parma mea, non alba, non ingloria. Demittit femoralia,

mox procumbit in pectus meum, utero uterum pressit et telum infixit.

«Nunc ostendes me abs te amari» inquit.

«Dubitas,» refero «qui prostitutam me habes omni libidini tuae, te amari?»

«Fungere igitur generose et fortiter partibus tuis».

«Fungar» repeto.

Tunc vehementissime coepit concutere; ego succutere, nates tollere crispantes, motitare flexibiliter lumbos. Primus titillationem praesentit advenientis gaudii, at omni nisu et agitatione pervicaci exorienti favi libidini. Post intro sensi in lumbis aperiri mihi Veneris fontem.

«Ah, ah!» inquam «quid me vexas? Age, age, deficio!»

Hoc exiit temporis puncto ex me in me venerei roris dulce coeunti donum.

«Agite, agite» sub haec Sempronia. «Ecce audio venientem Calliam ad nos».

Deicio equitantem re nondum bene patrata, nam, cum exit e concha mentula, uterum fervidis polluit guttis stillans. Momento post:

«Nihil est, nihil est» inquit Sempronia. «Nescio quae meis vox auribus illusit».

Dicto citius in me resilit Lampridius, adigit iterum hastam, novum aggreditur proelium.

«Me necas» dicebam. «Secede paulum, me in animae ducis deliquium, vocabo Semproniam».

Interim ille imperterritus rapidis subagitabat concussibus; novos excitat aestus in me, stillat abundans mihi ex abdito intra lumbos Veneris fonte virus. Demulcet iterum me pruriginoso semine et, ni progressa ad nos Sempronia diremisset pugnam, ad tertium processisset effluvium inexhausta illi libido.

«Satis est ludorum» inquit. «Timeo non hominum sed fortunae insidias».

Exscendimus uterque e lecto et magna cavit cura Sempronia ne quid in vestium attritu, capillorum confu-

sione, corporis ornatu exprobraret mihi meam licentiam.

«Tam velox tibi sit veredum, Lampridi,» inquit Sempronia «quam bonus et egregius cursor es».

«Habeo» inquit «non cursor sed servus, et ex animo servus, quae me ad summum vexit voluptatis cumulum patronam, non veredum».

Igitur nuptiae primum nobis factae sunt apud Semproniam et sub eius oculis, quae amores nostros nascentes velut sinu suo fovit. Acceptum illi refero Lampridium meum, qui et tuus erit, iuvenem, comem, urbanum, vegetum, fortem, quem nec Hercules in hoc certamine viribus et lateribus superet. Illi cedat Aeneas pectore et armis, nam amplum illi et firmum pectus et bene comparati ad laborem armi, quorum victoria sumus et triumphus.

Octavia. Perge dicere, amabo, mea Tullia, de his rebus vestris quarum me mirifice delectat narratio. Saltem praecipua deliba capita et qualis in te fuerit primis diebus, eloquere.

Tullia. Rides, inepta. Illi summa dies non dissimilis primae; aeque calet, aeque ardet, aeque in amorem meum furit.

Cenavimus illa prima die ambo cum parentibus tuis vestris sub tectis. Cenavit et Callias. Quos inter se severint sermones abs re dixerim. Revertimur domum. Multa de Lampridio loquitur Callias: multam inesse humanitatem; ad eius se intimam proclivi ferri via amicitiam; honestum et moderatum et multi ingenii adulescentem videri.

Bacchum sequitur Venus. Dum videt vestem me deponere et eductos intumescere mammarum globos (nam multa nox quietem indicebat), antequam me mitterem in lectum, manu captam inducit in musaeolum illud geniali nostro lecto proximum.

> «Hic erit locus» inquit «et Veneri sacer et Musis».

Tollit altera manu stolam et indusium, altera mentulam longam, gravem et si unquam alias rigidam et contentam admovet cryptae meae.

«Protende adversus me lumbos, Tullia mea» inquit.

Proicio. Tunc impetu facto trudit in vulvam, occupat totam loci capacitatem, agitat ille delicias suas frequenti motu et irritat ad novos pruritus; motito similiter lumbos, crebro et frequenti succussu; utramque mihi clunem utraque manu comprehendit, deducit, reducit magna vi ad se. Primam me urunt ignei advenientis Veneris stimuli; semen mitto; consequitur rabiem meam Callias:

«Iam diffluunt mihi venae, age, age!»

Motitationes integro excitatiores ad ultimos usque seminis spiritus. Mihi vulva ad plenam voluptatem egregie maritali exhausto tubo operata est, comprimendo et exsugendo caram mentulam.

«Nunc volo» re patrata inquit Callias «mecum de nostris in posterum rebus alacriter consentias, domina, nam domina semper eris mihi».

«Volo equidem» respondeo «quidquid volueris me velle; quod nolle iusseris, id utique nolo. Scelus sit mihi et flagitium non eadem per omne vi-

tae tempus sentire semper ac tu senties. Quid cupis, domine, praestari tibi a servitute mea?»

«Equidem» inquit «persuasum mihi est te esse honestissimam et pudicissimam, quamquam vulgo dicunt non admodum castas esse quae sunt litteratae. Timeo tamen virtuti tuae nisi tu illi, nisi ego opi fuerimus».

«Quae res, quae mea culpa hanc iniecit cogitationem in animum tuum, anime mi?» inquam. «Quae de me tua est opinio? Nec tamen deprecari velim quidquid ceperis consilii».

«Volo» inquit «induere tibi cingulum pudicitiae. Si pudica es, non detrectabis; sin minus, videris ipsa num merito movear ad id quod meditor».

«Quod volueris» refero «induam et qualecumque sit laeta feram; quae tibi sum nata, tibi etiam uni ex animo femina ero et praeclusa omnibus reliquis, quos aut sperno aut odi. Nec alloquar Lampridium, immo nec respiciam».

«Non faxis» inquit. «Immo volo te cum eo familiariter sed honeste agere, nec ille nec ego habeamus

de te conquerendi causam: ille, si durius eum habeas; ego, si liberius. Sed veniet a pudicitiae cingulo liberioris cum eo consuetudinis tibi usus, cum Lampridio mihi omnis securitas».

Tunc vitta sericea, qua supra lumbos involvit corpus meum, dimetitur ad crassitudinem corporis quae futura sit cinguli amplitudo; dein ab inguinibus meis ad lumbos id etiam alia vitta definit spatium. Hoc facto:

«In hoc etiam curabo» ait «palam fieri tibi quanti te aestimem. Erunt catenulae quae villoso panno sericeo involventur aureae, erit cataracta aurea, craticula aurea, lapillis pretiosis exterius distincta. Et faber aurarius huius nostrae urbis praestantissimus mihique multis obligatus beneficiis in id incumbet ut praecellens sit artis suae specimen. Etiam honestabo te dum videbor facere iniuriam».

Quaero quanto tempore perfici id cingulum possit. Respondet intra quindecim dies absolutum iri; interea petere ne irretiri Lampridium ullo mecum feram commercio sermonis, postea ut animo insederit me cum eo gesturam. Ivimus cubitum ac ea nocte ter iniit me,

ter plenos libidinis gurgites evomuit in cumbam meam, magna cum utriusque voluptate.

Octavia. Te Veneri caram, cuius hortum intra tantillum temporis irroravit novem continuis coitibus Venus! Et potuisti ad haec curricula impigre desultori inservire?

Tullia. Potui sane. Et etiam incitato cursu ad postremum coitum, cum cupidineus imber e stillicidio decidere maritali negare velle videretur, ita commovi, agitavi, succussi ut vel invitus magna stillarit copia.

Me convenit sequenti luce Sempronia; refero illi omnia; haec Lampridio, qui paulo post advenit

… nostris novus incola terris.

Octavia. Nihil autem rei tecum habuit illa die?

Tullia. Nec nisi post decimum diem. Per id tempus cum eo nullus mihi familiaris sermo, cum videremus defixos Calliae in nos esse oculos et eius iussu etiam servorum:

… lingua mali pars pessima servi.

Nosti huius generis vecordiam et malignitatem.

Osculare vero tu me, nam in tuo vultu nescio quid video lineamentorum nobilis galli, qui in me Romae anno proxime praeterito explosit militariter catapultam suam, spectante et procurante Lampridio. Nam tres adiuvae qui eum comitati fuerunt et in me fodienda desudarunt, etsi firmi et robusti, haudquaquam me tam egregie oblectarunt.

Octavia. Quid portenti audio! Quattuor tu homines peregisti, tam tenera, tam venusta? Tibi sub hoc cursorum numero lumbi non disrupti?

Tullia. Scies alias; sed vis orationis me cursum tenere quam institui?

Octavia. Volo et rogo.

Tullia. Postridie, cum ingressus est domum nostram Lampridius, dixit se velle ire Callias in praedium nostrum anconitanum rusticatum; nosti amoenitates et magnificentiam villae. Cum diceret inter cenam, respondit Lampridius se comitaturum libenter, si commodum illi foret.

«Aperto enim» inquit «aeris aequore plurimum delector».

«At cum tecum fuero,» reponit Callias «nihil mihi rure poterit esse dulcius».

Septem continuos dies simul convixere et ita Calliam cepit Lampridii consuetudo ut protinus omnes illi aperuerit animi sensus et cogitationum arcana. Laudavit ingenium meum Callias, mores, urbanitatem; dixit praecipue me castitatis laude inter omnes mulieres lucere.

«Sed non ita facilis es» ait Lampridius «ut etiam si nolit caste vivere, quod futurum non spero, id tamen non egeris ut pollui non possit. Confidendum sane sua de pudicitia uxori, dein ancillis, sed potissimum serae. Decipere potest uxor, corrumpi servi, nec corrumpi nec decipi sera».

«In tua sum quidem sententia,» inquit Callias «ut fabricetur Stephanus aurifex craticulam quae arci Tulliae meae extimum sit velut propugnaculum operam dedi».

«Sapienter huic tu rei curas tuas» reponit Lampridius «adiecisti; nam, verum ut fatear, aeterno volo tecum et praeopto iungi amicitiae nexu. At, ut sumus omnes suspicaces, timebam ne si cum uxore tua agerem liberius, quod vix aliter fieri potest, id te in suspicionem adduceret, quae tibi molesta, mihi infesta esset. Cum vero sera occluseris, nihil admodum erit quod timeas, quod suspiceris. Interim liceat per te mihi cras urbem repetere, postridie reversuro. Nam ex Venetiis datae ad me litterae crastina die afferentur a tabellione; eae ad negotium magni momenti, quod mihi explicent, magnopere conducunt. Ego vero, cum res meas curo, tuas ago».

Sic post decimam diem venit rogatus a Callia ut Stephanum urgeret, data ad eum et ad me epistula.

«Nam ut scias» inquit «me mihi persuasisse te me esse alterum, rem secretissimam tibi commendo. Nolit uxor ab ullo mortalium sciri de eius me moribus dubitare, qui mihi liquido debent esse perspecti».

Ut ingressus est meum cubiculum, invenit me cinctam sodalium mearum corona et in his lucebat forma et decore Sempronia. Salutat omnes humanissime et, redditis Calliae litteris, catenulas aureas opusque totum intra tres quattuorve dies absolutum iri dixit.

Reversus Lampridius, me cum Sempronia nactus solam.

> «Bene est, domina» inquit. «Intra paucos dies vinculum fingitur tibi et aurea porta pretiosis distincta lapillis horto tuo, quam pudicitia tua ipsa superbiat obduci suae, ita lucet, ita diti fulget pretio».

Rem dehinc obicit nobis ob oculos diligenti pictura.

> «Sed» inquit «clavis non cusa est et huius figuram, dum fabrum variis ludo sermonibus, cerae huic felici providentia impressi. Ceterum, ut optasti, Sempronia, felicem ambo ducemus vitae cursum».

Post enarrat qua arte, quo pacto in intimam se Calliae amicitiam insinuarit, ita ut nihil iam eorum animis possit esse coniunctius.

«Te fortunatum» inquit Sempronia «hac duplici coniunctione, qua nihil est in vita beatius: animorum cum Callia, corporum cum Tullia. Felix amicus, felix amans, utriusque plena auctus es possessione, quae possideri potest absque sollicitudine. Quae tibi vero dulcior videtur esse coniunctio?»

«Dubitas?» ait. «Respondeat ipsa Tullia».

«Vana sim et inepta» repono «si quidquam meum putem vere dulce et in me verae voluptatis gustum invenire Lampridium posse».

«Inveni» subicit «et mens sit mihi saxea, cor aheneum, si extra amplexus tuos maiores voluptatum fructus a Venere capere me posse arbitrer».

«Abrumpamus» inquit Sempronia «urbanitatis vestrae hos sales; cena nos exspectat. Ego vero cubabo tecum, Tullia, nam abest maritus meus».

«Quid me igitur» ait Lampridius «factum vultis?»

«Nolo autem» reponit Sempronia «vexare amores tuos; omnia bene se habebunt».

Octavia. Et cubavit tecum Sempronia, Lampridius inter utramque? Utrique forte insudavit?

Tullia. Nequaquam, nam cum summa nox somnum suasit post cenam, deductus est in cubiculum suum Lampridius. Sed ipsa sibi induerat vinculum pudicitiae Sempronia clavemque abstulerat secum Victorius dum Veronam petit dicae causa, socio ad iter adiuncto sibi Iocondo.

Prima vigilia, ut constitutum inter nos, venit Lampridius et in lectum se conicit ab inferiori sponda; hac parte iacebam.

«Quid tibi vis? Quis es?» inquam.

«Tuus sum, domina».

Osculum infert et momento temporis conscendit in me nudam.

«Nunc demum» aiebat «fruar omni pulchritudine tua libere et libidinose».

Vulvam manu investigat et confestim telo obduro suo configit aestu incensam primo ab eius contactu, quem Veneri Mars afflat subigus. Denique, ut uno verbo eius comprehendam noctis libidines et bona, ad duodecimum cursum veredum meum egit uno fere spiritu.

Octavia. O Venus! Quid audio? Vix una Caviceus nocte tertium peregit concubitum.

Tullia. Septimum semel atque iterum confecit Callias cursum equitans in veredo meo; octo novemque cum Sempronia Iocondus. Sed nihil admodum est quod mirere de Lampridio. Inexhaustus illi latet in lumbis Veneris fons; nocte tu proxime sequenti fateberis.

Octavia. Dormiebat interea mater mea an particeps ludorum et iocorum facta est?

Tullia. Anteacta nocte optime dedolata fuerat. Sex fututionum prurienti impetu eam Victorius illa nocte pulsaverat, ter vero pomeridianis horis ipsam Iocondus impleverat bonis suis.

Octavia. At vero quid interea factum de infelici Iulia?

Tullia. Dicam cum sciero quid de felici Octavia factum sit post ereptam virginitatem. Nam timeo tibi a Theodoro.

Octavia. Recte memoras, ah, ah, ah!

Tullia. Rides. Evanuerunt promissa et oppressae virginitati nullus honos, ut loquebaris?

Octavia. Non abierunt quidem in auras, sed incentivum factus est dolor pruriginosae libidini et accessio non paenitenda dulcissimae voluptatis.

Tullia. Ut voluptatis confinium est dolor ita et doloris voluptas.

Octavia. Post tertium diem quam mecum cubavit Caviceus admonuit de proposito et sponsione in manibus Theodori facta mater.

> «Debes exsequias virginitati tuae» inquit. «Parentandum illi est, quae tam laudabilis et commendanda ad hanc usque aetatem tibi comes fuit».
>
> «Memini, mater» repono «et hoc cui me obligavi solvam nomen cum volueris».

Quid plura? Convenimus Theodorum, qui iubet pomeridianis horis, cum primum sol inclinaverit ad occasum, reverti. Obsequimur. Inducit me in sacellum interius aedis et occlusis foribus, pessulo obdito:

> «Nihil est» inquit «quod timeas, filia, ab aliorum oculis tibi; nam antistes praesum huic loco; secure agemus omnia».

Tunc sermonem instituit ad firmandum et obdurandum animum. Obstipo capite dum loquebatur et defixis in humum oculis eo me ita sermone ad dura omnia comparavit ut, si mori me iussisset, alacri animo letum oppetiissem. Vide, Tullia mea, qua mens mihi arte fascinata est. Postquam me probe ad omnia quae vellet vidit comparatam:

«Etiam tibi» inquit «praeibit mater exemplo in hoc severae sanctitatis stadio».

«Nihil admodum opus est» inquam «sed, quae neci virginitatis meae tam excellentis ultro consensi, in me converte iram tuam, vir sancte».

«Non patiar» inquit mater «te solam pati has aerumnas, nam etiam ego huic occisioni consensi».

Tullia. Egregiam vero pugnam!

Octavia.

«Bene est» inquit Theodorus. «Cui autem generosius vigeat pectus mox experiar. Praesto sis, Sempronia».

«Commoda mihi tuam opem, nata,» inquit mater «ut citius hoc defungar virtutis officio».

Solvo illi subteriorem vestem, cycladem et stolam; tollit ipsa indusium ad summos lumbos et, genibus ante aram flexis:

«Noli parcere impurae cuti, vir sancte» inquit. «Libidinis meae campum lustra verberibus».

«Cedo igitur illam pietatis supellectilem» refert Theodorus.

«At vero, ex assuto cycladi sacculo oblita sum» ait illa «educere».

Igitur dum vestigat, dum in latus demittit corpus et vergit in laevam, curiosissimis omnem imam corporis structuram luminibus sum contemplata. Illi candidissimae nates, in tumorem Veneri commodissimum elatae; crura crassa, polita; nihil accuratius effinxisse Natura videtur, nihil pulchrius.

Tullia. De eius parte nihil dicis.

Octavia. Pone stabam, ita videndae vix copia fuit; vidi tamen.

Accepto in manibus flagro, alacrem iubet esse Theodorus. Tunc obmurmurans concepta nescio quae verba, ac si naeniam praecineret, verberibus onerat

lumbos, nates et crura aversa. Parvas vero indulgens indutias:

«Flecte corpus et demitte quam humillime poteris,» ait «ut etiam quo loco pollui te nuptiarum lex patitur castigationem excipias quam mereris».

Recurvati lumbi exprompsere altius clunes et interfemineum prodidere. Conieci in eam rem oculos: pilis obsitus locus subnigris, crispis, non admodum longis; rima aperta, longa, rubicunda. Huic decidit momento grandinosa flagellatio in flagrionem cunnum.

«Hei, hei, hei, deficio, siste tantisper!» inquit. «Acrius feris quam ferre possim».

«Insanis, Sempronia» reponit Theodorus.

Sub haec verberationem durissimam integrat; in lacrimas illa effusa est et gemitus, immoto tamen situ corporis.

«Erige nunc vero pectus» ait Theodorus.

Obtemperat et illico, evoluto supra umbilicum indusio, detegit ventrem, adversa crura anticamque corporis faciem. Mirabar ego attonita, cum mutato loco transit ad dexterum miserae latus lanio beatus ille …

Tullia. Immo laniandus carnifex. Quid praeterea quaerebat in quod acueret efferam illam crudelitatem?

Octavia. Audi … et eam partem tuetur ille limis oculis. At cum apertam et paratam vidit, nec mora, coepit flagris caedere acerrime, tres quattuorve pollices infra umbilicum. Primis verberum momentis

«Altius vapula» inquit illa, gemitu edito.

Direxit ad haec ictuum tempestatem subtus alvum ad femina et interfemineum, ita ut hoc cruciatu misere angi testarentur lacrimae manantes ubertim ex oculis. Demum rediit post eam hiemem serena miserae tempestas. Hic desiit verberum imber; humum osculatur et vestibus adornatis ad me respicit.

«Nunc, nata,» inquit «tuae partes agentur; transi in haec quae desero fortitudinis castra».

Solvit mihi vestem, quae cum defluxisset ad pedes, indusium altissime mihi circumquaque revolvit ita ut nuda oculis Theodori et lanienae antica posticaque corporis membra obiceret.

«Habebis te» inquit «fortiter, nata; quae succedant momentaneis his aerumnis et interiori in pec-

tore enascantur gaudia ipsa senties nec ego fando exsequar. Nunc mitte te in genua».

«Quam vellem» inquam «hoc officio ipsa fungerere in eluenda me, mater! Quae mihi inflixeris verbera feram sane ut tu tulisti, constanter et fortiter».

«Id quidem fieri non potest» reponit. «Theodori iuris es ut sum ego, sed vis vinciri tibi manus?»

«Volo» inquam.

Et ut volebam devinctae mihi sunt, eo modo ut earum ope non uterer etiamsi eniterer.

Tullia. Pascebantur interea flore pulchritudinis tuae Theodori oculi?

Octavia. Immo admoto ad aures ore, insusurravit agere et pati fortia generosi animi esse.

Tullia. Sic *agere et pati fortia* dixit Livius *romanum est*.

Octavia.

«Volo experiri utrum matrem fortitudine superes» Theodorus ad me. «Si obmutueris, palmam feres».

Post expansa vola alteram alteramque mihi clunem fovet; strictis dehinc duorum digitorum unguibus summam cutem tanquam forcipe apprehendit et vehementer vulsit; tamen obmutui, retenta anima et exstincto imo in pectore gemitu. Dehinc e lanugine pubis tres quattuorve pilos, postquam pubem totam ad perinaeum usque manu obtexisset ardenti et fervida, summis itidem unguibus arripuit et simul momento avulsit; nec propterea nullo me tangi testata sum doloris sensu.

Tullia. Fortis es, Octavia. Quid Cato ad te? Eodem autem supplicii genere appetita est mater tua?

Octavia.

«Evolve vestes, Sempronia» ad eam Theodorus. «Revela excetram illam tuam» inquit.

Dicto citius nudas admovet clunes. Ille affigit ungues; intremuit et femur alterum tulit in altum, dolore victa; nihil tamen locuta est.

Tullia. Haec prima fabulae pars; altera est quam exspecto de barbato Cincinnato.

Octavia. Replicat vestem et indusium qua pars bona latet; obicit uterum pulchrum, politum, niveum Theo-

doro venereum campum lana vestitum, ut dicebam, spissa, crispa, venefica aperit. Ille aliquot intercipit pilos, una omnes vellicat, post vi impressa divellit.

Tullia. O rem ridiculam et ludo praegnantem non infaceto!

Octavia. Infrendere illa prae dolore, nec ideo verbum aut gemitum emisit.

Tullia. Expedi tandem hanc narrationem.

Octavia. Vapulavi, flagro proscissa sum, nec elapsum mihi ex ore verbum aut e pectore gemitus qui ignaviam exprobraret.

Post penates repetimus. Ah, ah, ah, iam attingebam ostii limina, cum mater ad me:

«Ut te habes, nata?»

«Doleo, mater» respondeo.

«Momento faxo» inquit «dolorem excipiat voluptas deliciis affluens. Mihi quidem, mihi sentio nates et femora veluti formicis pererrari; num tibi idem quasi aestuantis impetiginis ardor?»

«Plane ita est» inquam. «Subsultant mihi sub cute innumeri obtusae cuiusdam aegritudinis

pruritus, potius quam acumina, et incendi me sentio».

«Vertentur haec omnia» reponit «qualiacumque tandem sint in gaudii inexhausti fontem».

Et me induxit in cubiculum meum.

«Proice te in lectum» inquit. «Finge animi aegritudinem quam non habes; mox mitto ad te Caviceum tuum. Sed volo ludi huius, qui vos committet, postea abs te reddi rationem».

Paulo postquam abiit venit ad me Caviceus. Proiectam in lecto amplectitur, suaviis mulcet, tactu irritat ad gaudium.

«Audio» inquit «tibi male esse».

«Et pessime est» repono. «Nam audio te mihi subirasci. Quid vero erroris aut delicti admisi in me?»

«Pura es sane ab omni in me delicto, corculum» inquit. «Me gaudiis hactenus cumulasti summis, summam tuis in amplexibus inveni felicitatem. Si de te conqueror, nihili sim, in qua scilicet omnes delicias, omnes amorum cupiditates nacta est mea mentula».

Haec fatus educit e medio femore mentulam, manum adhibere rogat turgescenti et momento post assilit in lectum et, demissis femoralibus detectoque ad zonam usque mihi utero, provolvit se in me. Inflixit protinus hastam ac illico ad primum concussum profluit mihi largus et abundans e lumbis Veneris imber. Moriar, mea Tullia, si unquam ea sit visa res sensibus meis gratior. Uno verbo omnia: hac coitione ter mihi litatum est Veneri, continua titillatione aperto mihi ad opus gaudii summi gurgite. Cum vero Caviceus ad metam pervenit, libidinem in me meam aqua sua pluvia non restinxit, incendit novam et, cum exscendisset, uri me patrantes ocelli docuere. Manum admovit horto meo; hoc tactu soluta sum inani Veneris imagine.

Tullia. Rem mirifice narras. Nihil tamen novi in his rebus; nam verberibus incussis eliciuntur ex omni corporis parte, quae conducere solet ad Venerem, infinitae spirituum alacriorum, vegetiorum et igniculis fervidiorum compactis velut cohortes, quae dehinc in locos nostros, in vulvam, in spermatica vasa, quod consentanea sint, sponte advolant. Hinc pruritus et inflammatae Veneris libido.

En quod tibi pro miraculo queat esse. Dux nostra Leonora, tam celebri stemmate clara, tanta fulgens pulchritudine, tot animi corporisque dotibus praecellens, verberibus debet fecunditatem. Dux maritus deperibat puellam, nullam tamen ex ea procreabat subolem, quod aegerrime ferebat. Temptata quae ars aut industria ostentant omnia, nullus experimentis locus negatus; lusa ars et industria profuit nihil. Tandem, ex arabis responso, caesa, ut tu es, virgis Leonora parentis suae manu. Ad hanc diem nullam ex Venere ceperat voluptatem. Hoc vero temporis momento, cum primum ad eam explosit dux catapultam, vehementissime mota est. Lacessiti iterum verberibus lumbi, clunes et femora ad Venerem incensa post aliquot dies. Tunc parum abfuit quin sub marito subagitante deficeret prae voluptate; in effluvium mirabile soluta est. Tandem, parvo temporis interiecto spatio, perpessa idem incentivi genus, magna cum voluptate maritum excepit et rigidae caudae salaces ictus. Impraegnata est uteroque gerit.

Sed et audio esse nostros inter homines Alphonsum marchionem, quem verbera excitant ad pugnam, alioquin imbellem et ignavum. Virgis caedi sibi nates iubet,

vapulat egregie; prostat interim illi uxor resupina in lecto; dum vapulat, arrigit et quo acriores ictus eo tentigo vehementior. Cum parata sibi videt arma, aggreditur iacentem et, rapidissimos ciens in substratam motus, perfundit in subantem caelestia Veneris dona et omnes quae ex Venere capi possunt capit voluptates.

Octavia. Sed vero, si experta ipsa esses, quam non putem fore tibi admirationem!

Tullia. Non experta quidem sum, sed experiar et etiam sequenti nocte proxima. Nam volo te frui Lampridii mei amplexibus, qui iam per octo dies, rure detentus cum Callia, ferias a Venere agit. Sed dedit ad me litteras quibus se crastina die monet adfuturum; Calliam velle ad se eam ego, quem negotia nescio quae illic habent, a quibus se nondum expedire possit.

Octavia. Videbimus. Sed oblita es de Iuliae nuptiis, cum devirginata est, referre quae a matre accepisti.

Tullia. Haec sane sunt. Scis nuptias velut clandestinas fuisse. Aberat pater tuus, acciti ex affinibus nulli, intro res acta est, ut in fabulis veterum legitur, nullis inspectantibus. Nam antequam Sempronia novam duceret nuptam ad genialem torum, taurum passuram, implevit

mollem animum malignis consiliis. Quae dixerit, quae iusserit dici fierive, quae utique et dixit et fecit inepta, intelleges.

Ascenderat in cubiculum Iuliae Iocondus, nam illic res patranda erat, et, exhaustis a Sempronia viribus, arma interrogabat virilia an satis esset ad pugnam animi. Advenit demum Sempronia et Iuliam nexui tradidit.

«Enimvero» inquit «volo vestibus nudari a me Iuliam, Ioconde, tibi».

Denudat suis manibus puellam relicto indusio, vix tuente pudorem ab oculis Iocondi. Mox abiit Sempronia.

«Vos vobis relinquo» inquit. «Agite res vestras».

In proximum secessit cubiculum e quo in id prospectus patens datur; nam ostium hiscebat ut et Iuliae.

Illico advolvitur genibus Iocondi Iulia, id scilicet edocta.

«Facilis tibi ero» inquit «et omnibus tuis voluptatibus obsequens dum vixero; si secus contigerit, plecte sontem».

Osculatur ille et erigit puellam.

«Exue autem indusium,» inquit «corculum».

Sed cum vidit ad haec vultum rubore suffundi, ipse erubescentem et pavidam exspoliat. Ubi defluxit ad pedes indusium, evertit in lecti latus resupinam. Mammas parvas, duras, orbiculatas, candidas, sororiantes manibus terit et osculis premit. Post pectus, ventrem, crura oculis legit ac demum cogitationem et obtutum in Veneris hortulum defigit. Ut sibi eam partem tractari, premi, diduci labia, digitum immitti sentit rudis puella:

«Eh, eh, eh!» clamabat, miscens clamori gemitus et suspiria.

«Nunc» inquit Iocondus lectum ostendens «colloca te in hoc duelli nostri campo. O venusta membra quae me cupidine inflammant!»

Illa obtemperans mittit se in lectum. Hoc aspectu ignescere coepit et turgescere salax cauda. Igitur ad latus puellae fudit se Iocondus. Momento Iulia pulvinum suis subiecit natibus non rogata, femina quam potuit latissime aperuit et, quod rideas, ipsa ultro iniecit manum in viri penem. Ille in risum erupit.

«Quid haec novae Veneris facies indicat mihi?» ait. «Agedum!»

Et dicto citius intra puellae femina se mittit pronus. Illa clavum manu non amittebat ac ipsa dirigebat in se ruentis mentulae cursum, in fissuram suam ultro pilum figens. Post tollit crura altius, ita ut talis pertingeret nates. Sic ad Venerem ipsa se composuit. Etenim, cum sensit summum mentulae caput intra cadurda esse immissum:

> «Amove nunc manum» inquit Iocondus. «Cetera ego peregero».

Ambas illico manus Iulia in superequitantis lumbos inicit et artissimo amplexu ligat. Sed Iocondus, cuius mentula tentigine rumpebatur, totis viribus torsit in intima contum, vi sibi viam aperiens, quo nulli hactenus libidini fuerat. Illa clamorem misit, nec tamen situm mutavit corporis, et tertio quartove concussu in abditiora Veneris adyta intrusit se fervida felixque mentula.

Octavia. Agnovit in virgine illaesum pudicitiae decus Iocondus? Sensit nullis inquinatam fuisse amplexibus?

Tullia. Agnovit ut nostri homines solent, quibus in primis coitionibus plerumque de virginitate virginibus fides.

Octavia. Verebar ut quae se ipsa patrandae rei accommodasset, id ei fraudi esset.

Tullia. Intellexit facile Iocondus manasse has artes a Sempronia; ac postquam primo hoc concubitu uxorem Iuliam sacrasset:

«Quis vero,» inquit «Iulia mea, te tam doctam iudicasset? Profecto me in admirationem ingenii tui traxisti, cum pulvinum natibus tuis subdidisti, cum mea arma ipsa in te fixisti, quibus letum pudicitiae tuae conscisceres, cum me es amplexata, cum vibrasti clunes tam frequenti motu, crispantibus, crissantibus lumbis, cum voluptatem testata es suspiriis ignitisque tuis *eheu*, *eheu*!»

Illa vero silebat.

«Age, age, eloquere quae tegis hoc silentio tuo» aiebat Iocondus.

«Non ausim,» inquit Iulia «sed haec omnia, ut accepi, fieri debent et solent etiam a pudicissimis, ut ego sum».

«Quis vero» reponit Iocondus «dixit fieri solere?»

«Noli» refert Iulia «extorquere id a me ut fatear».

«Volo vero dicas» adicit ille. «Ni dixeris, non ita iudicabo puram ut ais esse».

«Sed, amabo, ne alteri unquam dixeris,» ait Iulia «quae me tibi iubes dicere. Monuit Sempronia talem me praestare tibi ex officio et munere meo esse, et sacramento adegit pollicerer me facturam».

«Bene est» inquit Iocondus. «Cave vero tu ne subodoretur te mihi id secreti revelasse».

Interea omnia et audiebat et videbat Sempronia, quod utrumque fallebat.

Octavia. Qua spe illusit puellae credulitati tam maligno consilio?

Tullia. Nempe sperabat inde futurum ut puellae mores tanquam liberiores suspecti Iocondo fierent. Sed de his neutri ne verbum quidem fecit hactenus.

Octavia. At enim quam instituerat non perfecisti narrationem.

Tullia. Ut omnino implevit puellae vulvam crassa et obdura mentula, in eam ad coleos usque inducta:

«Me crucias;» ingemuit Iulia «parce, parce».

Ille interim crebris subagitationibus urgebat. Dum vehementiores se in concussiones fundit:

«Oh, oh!» inquit Iulia. «Prae voluptate morior; perge, perge, preme, impete fortiter, adige altius telum!»

Octavia. Ah, ah, ah!

Tullia. Scilicet id consilii dederat Sempronia:

«Cum primum te, Iulia, aliqua tangi titillatione in illis locis senseris, testare maiorem etiam sentire quam vere senties voluptatem. Urge maritum verbis, osculis, suspiriis, motitationibus. Sin minus, stupidam te et saxeam credat, quod nolim, qui meus est in te amor, accidere».

Igitur ad primam pruriginem puella intacta et cuius in locis ingens seminis genialis ardebat vis coepit nates vibrare, succutere quanto poterat impulsu Iocondum, quem incredibili voluptate perfudit. Nec sane Iuliae minor delectatio; nam per longas concitatasque motitationes tandem in profluvium Veneris dilabi se sentit.

«Hei, hei, hei!» exclamat. «Quid hoc est rei? Quid sentio? Deficio».

Haec dicens obmutuit, velut mota mente, ingemiscens, contremiscens. Manum Iocondus vulvae languentis admovet et extracto, ita ut caput tantum intro lateret, pene, invenit infectum liquido Veneris contagio, nec adhuc ipse evomuerat in vulvae Iuliae sinum libidinis suae virus. Tunc impellit hastam, concutit, premit, nec illa movebatur. Substitit tantisper ille.

«Quid vero is sibi vult stupor tuus, Iulia?» inquit, suaviis labia rosea lacessens.

«Sane deficio» respondit. «Me voluptate tanta implevisti, ut ad cumulum felicitatis meae nihil addi praeterea posse arbitrer, praeterea mediusfidius nihil».

Integrat ille concussiones.

«Iam apud me non sum,» aiebat illa «ita me hae confrictiones ad superos tollunt».

Et ipsa demum commoveri denuo coepit et subare, subsultare, donec se fervido rore intro sentit irrigari.

«Ah, ah, ah!» exclamabat. «Quid etiam istud est?»

Utraque Iocondus manu ad se admovebat puellae nates; praesto illa uterum et lumbos altissime sustulit. Interim exstillabat in eius concham igneus Iocondi tubus. In eam immo versa est amentiam, ut cum deplueret prolificus umor stillatim, manu iniecta virile telum caperet, exprimeret, emulgeret, ne quid omnino sibi ex tam dulci deperiret munere. Testiculis Iocondi molliter compressis, quasi foveret, penem egregie emunxit, ut ne guttula quidem exciderit cum eductus est e vagina.

Octavia. Tam longo certamine non fracti sunt delicatae puellae artus? Sed vires Amor, et Amoris comes Voluptas, suppetebat.

Tullia. Uno praeterea concubitu ad lucem recreata est Iulia. Is vero primus duorum triumve loco fuit. Alter, ut ipsa fassa est, minorem in eius venas voluptatis sensum infudit: nam post sextam septimamque decussionem, recluso rivo ex Iocondi lumbis venereum virus, cum primum Iulia exorienti inciperet pruritu aestuare, depluit, nec ad Veneris metas perducta est.

Octavia. Nocte tamen sequenti, ut refers, bis in eius effusus est complexus Iocondus.

Tullia. Sed soluto prius beatae matris tuae vulvae stipendio ei meret. Itaque integris non est potita mariti lumbis nisi bis alterum abhinc mensem.

Octavia. Nam expresso a matre prioribus in amplexibus Veneris suco, quod superest faex tibi videtur et lutum.

Tullia. Mense altero post nuptias, dum ludit cum Sempronia Iocondus:

«Vis me patrem fieri, domina?» ait.

«Volo» respondet illa.

«Qui vero potero,» reponit «ni per te liceat semine fervido et vivido impleri Iuliae arvum? Permitte me ter eam inire et integros volvere Cupidinis fluctus in eius intimum sinum; et sane misera saevos satis, et scio, labores exanclavit; nam scio quam male exceperit insontem Theresia amita tua, quod libidinosiorem putes quam est».

> «Permitto» inquit Sempronia «sed ea tamen condicione, ut praegnans tibi fiat. Quod fingetur in lumbis tuis semen his octo sequentibus diebus, volo tribus coitibus una nocte in eam effundas, colliquescens in Diones tuae amplexibus».

Igitur octava ab ea die nocte, soluto pudicitiae vinculo, reducta cataracta a puellae ostio, libere inspersit puellae hortum fertili imbre, atque ex his temporibus putat Sempronia utero Iuliam concepisse: nam aliquae impraegnationis notae in puellae ore et nausea apparent.

Octavia. Moriar ni pessime Theresiam oderim, quae indigno cruciatu tam liberalem et ingenuam puellam vexaverit.

Tullia. Moriar itidem ego ni adversus matrem tuam saevitiam illam vitio verterim. Nam ut sibi persuasit ipsa puellam uri libidine Veneris et cupiditate, Theresiam convenit. Significat se timere pudicitiae Iuliae, quod minus pudicam praesentiscat; opus illi esse severiori medicina, qua nimirum in bonae matrisfamilias officiis contineatur; cavere oportere ab adulescentiae aestu et

insidiis. Rogat mitti ad se Theresia; mittitur, sed prius exsoluto e lumbis pudicitiae vinculo, quod custodiendum Semproniae datur.

Suscipit Theresia alumnam alacri vultu, dat epistulam ad Iocondum, petit eam sibi relinqui per tres dies: velle se puellae, quam aluit, quam edocuit, aspectu ad satietatem frui, qua tamdiu caruerit. Post multos sermones petit a Iulia num velit probare se esse, et esse vere, purissimam. Respondet illa velle.

> «Igitur» inquit «his tribus diebus ieiunio macerabis corpus et flagris a me caedi cupies».
>
> «Faciam quod volueris» reponit Iulia. «Pensi esse mei quidquid iusseris ducam».

Itaque prima die vapulavit, sed leviuscule; secunda, acerrime; tertia non ita dire, atque sic emendata remissa est domum cum sol occideret.

Aberat domo Sempronia, aderat Iocondus, qui, ut lepidam advenisse sibi uxorem vidit, in eius advolavit amplexus. Renidens illa:

> «Regredior» inquit «ut castam decet, tui avidissima».

Post brevem collocutionem inducit eam in thalamum suum. Enarrat illa quae sibi contigerint omnia. Deflet infelicis sortem Iocondus, solatur, spondet se in posterum illi diligentiori cura invigilaturum ne quid deinceps detrimenti aut aerumnae patiatur. Post suaviatur et missa sub stola manu gaudet pudicitiam non esse occlusam vinculo desideriis suis. Proicit resupinam in lectum et, plenis coitibus tribus, trium dierum ab eius animo obliterat memoriam et perpessi doloris.

Octavia. Nesciit mater? Nihil subirata est Iocondo?

Tullia. Nihil sane; ne quidem suspicione assecuta est. Nam paulo antequam ingrederetur domum evaserat Iocondus ac postea regressus salutavit uxorem ac si non vidisset hos tres ante dies.

Octavia. Matrem sane insalutatam non reliquit?

Tullia. Esse dixit Iuliae quod secum communicaret Iocondus de negotio quod illi confiderat expediendum. Egressi uterque cubiculum petunt Victorii. Iussa interim Iulia dum reverteretur maritum exspectare.

> «Tu putas» inquit Iocondus «velle me Iuliae meae amplexus tuis anteponere? Volo in te perfundere quidquid in me libidinis est».

Osculatur, tractat, arrigit; tollit ipsa vestes et indusium, ut solet; amplectitur ante se stantem, telum vibrantem, et recidens in lectum pugnam molitur. Uno ille impetu infligit in vulvam mucronem teli. Quid plura? Res peragitur.

Post revertitur ad uxorem Iocondus cum Sempronia. Sedebat in lecto Iulia, quam aggreditur sermone Iocondus:

> «Volo, Iulia, haec domina nostra noverit qualis sis, quam casta et pudica; volo etiam ab eius manibus pudicitiae vinculum hoc induas; testem habebis pudicitiae tuae opportunam tibi et mihi».

Laudavit Iuliae virtutem Sempronia ac animi in hac obeunda re alacritatem. Iuliae vero pars ludicra in vincula missa est.

De tua vero, Octavia, nocte proxima experiar an sit ludis tam apta omnibus quos Venus novit quam Veneri forma et venustate similis es.

Octavia. Faciam, spero, ne tu diutius dubites ac magna cum sua voluptate sentiet Lampridius me fontem esse dulcissimi gaudii.

COLLOQUIUM SEXTUM

Veneres

Octavia, Tullia,
Lampridius, Rangonius.

Octavia. Voluptates huius noctis quam suaves futurae sint persuasisti intimis medullarum mearum sensibus pruriginosa hac tua oratione.

Tullia. At enim duplo maiores capies quam potui polliceri libidini tuae procaci, quidquid pollicita sim.

Octavia. Scilicet aderit cum Rangonio Lampridius et nobis ambo militabunt.

Tullia. Tibi sane uterque pugnabit.

Octavia. Apage; paucas post horas rumperent veredum meum equisones hi tam acres.

Tullia. Apage, inepta tu. Una belle sufficies duobus; et experta fatebere etiam prae te heroas esse nihili.

Octavia. Non faciam, cognata, non faciam; putas me tam salacem? Ego voluptatibus tota nocte perfunderer? Dearum cibo ingurgitarer? Tu nihil gustares oblectamenti? Apage, apage, non faciam.

Tullia. Utcumque se res habebit, feres; tu facies, tu facies. Vide. *Superanda tibi omnis Veneris fortuna ferendo est*. Vide.

Octavia. O! O! Fores obduxisti tuas cataracta illa improba. Quid de me futurum speras, si in partem non venies laboris? Cum mihi tam bene cupias, male habebo.

Tullia. Macte animo; peregi ego quattuor, times duos?

Octavia. Sed duo illi viribus praestant et inexhausto libidinis rivo superant. Ais Lampridium in stadio tuo duodecim solitum esse conficere curricula. De Rangonio loqueris quae non longe absint a portento. Non sufficeret Cotytto duobus una.

Tullia. Narravit de Rangonio quae superant omnem futuentium fidem Lampridius. Scis esse familiarissimos.

Octavia. Quae narravit? Numquid etiam venit tecum in certamen?

Tullia. Cum esset nudiustertius ingressus hanc urbem nostram, adduxit hospitem ad nos Lampridius, non dedignante Callia. Vide humanitatem: etiam amore meo inflammat. Dein insana furentem cupidine ostentatione promissorum solatur. Brevi felicitatis summae qua frueretur, ut loqui solet, dicit fore participem. Bene sperare iubet. Paciscitur, inconsulta me, Venerem meam.

Octavia. Nec subirata es?

Tullia. Dic ipsa tibi. Irata sum et iram acerbe testata. At ille, ut animi motus componeret:

> «Ignosce,» inquit «domina mea, regina mea, dea mea, facilitati meae. Scio per te non stabit quin exsolvam fidem meam. Vidit te Rangonius et misere perit. Videram eius cognatam Neapoli et misere peribam. Eius se finxit amore incendi ut meo faveret. Convenit cum ea; induxit me in puellae cubiculum; nocte fruor cupita Venere, dum se credit Laura (id ei nomen) Rangonii indulgere amplexibus.

Num debui tanti esse memor beneficii? Ignosce, regina mea; dum sequor officium, eam in offensam inopinus incidi».

Octavia. Quid tu ad haec?

Tullia. Emolliit durum animum vox amantis.

«Quid me vis facere?» repono. «Num te pudet me in id devolvi dedecoris, quae tua sum?»

«Sed enim» inquit «huic uni tantum culpae succumbe; sine te amore Rangonii et Lampridii tui precibus flecti. Nihil tibi a me time in posterum; nihil continget quod gratum, quod honestum non sit».

Consensi.

«Sed, Lampridi,» inquam «nosti Octaviam?»

Octavia. Est quod ego succenseam tibi, ut tu Lampridio.

Tullia. Tace, inepta. Aperui mentem scilicet de te in eius amplexum mittenda. Quo te bearem, dixi.

«Sed ego et Rangonius interim» reponit «rumpimur tentigine. Si differri velis id gaudium ad tenebras, resolvemur uterque ad speciem ecce tuam quae nos urit. Concede saltem unam utrique felicitatem».

«Quid honoris» refero «accedet nomini tuo, si me dehonestaveris alieno concubitu? Tu quidem utere iure tuo».

Exorari ea demum condicione me sum passa, scilicet ut Rangonio ad cursum unum aperirem stadium meum et cupidineum agonem, ultra nihil datura. Velle integrum nec exhaustum in sulcum tuum agi utrumque.

Octavia. Ut venient integri ex tuis amplexibus!

Tullia. Haec res in hortis nostris agebatur, in quos prospectus nullus nisi e cubiculo meo; clausa vero et tuta omnia. Exspectans quid proficeret sodalis, non longe deambulabat Rangonius spectabatque identidem me ignescentibus oculis. Tunc ad eum Lampridius:

«Immortales pro caelesti munere redde gratias Tulliae» inquit «et ad summum bonum veni».

Ita sum a natura comparata ut ab omni longissime absim impudentia. Ubi propior factus est, erubui; ille vero osculum dedit. Impudentiam ipse suam accusavit et excusavit. Dum loquitur, specum illam frigoris captandi causa ad horti angulum structam iam intraveramus et nobiscum Lampridius.

«Est quod te scire velim, domina,» ad me Lampridius «tuaque interest sciri, Rangoni».

«Quid vero istud est?» ait Rangonius.

«Suspiriis, osculis» reponit Lampridius «et crispantis lumbi furoribus loquetur mox ipsa tibi Tullia».

«Te immo Venus perdat,» refero «nugarum artifex sollers».

Me manu extra specum extrahit:

«Ignosce, Rangoni» ait. «Mox reddam aeque tibi puram ac nunc est. Nolo eam ab oculis tuis fugere, quae oculorum tuorum meorumque lux est. Paucis volo».

Tunc ad me:

«Nescis, Tullia, quem habitura sis equisonem. Neminem unquam mortalium fassae sunt puellae et Romae et Venetiis, quibuscum rem habuit, tam abundanti venerei imbris copia muliebres sulcos irrigasse ac Rangonium. Quod Hieronymo Mercuriali, postquam omnia quae de eo dicebantur diligenter exploravit, pro miraculo fuit, non tantum stupori».

Octavia. Interea quid Rangonius cum oestro, cum furore, cum mentula sua … Ah! Ah! Audio nescio quid strepitus; veniunt. Ut timeo, ut pudet!

Tullia.

O Hymen, o Hymenaee, Hymen ades, o Hymenaee.

Ecce Lampridium. Quid vero solus, Lampridi? Quid de sodali actum?

Lampridius. Apud Mendozam, urbi praefectum, virum bonum et comem, cenavimus. Detinet Rangonium multa super eius rebus, parentibus et affinibus rogitans; et seria, ut est ingeniosae urbanitatis, ridiculis miscens. Ipse secessi Amoris aestu, qui me, dum de vobis cogito, cepit, in rabiem versus, quam Octavia curet, si me velit sanum et suum. Quid taces, Octavia?

Octavia. Pudore, Tullia mea, sepulta mihi mens audaciam adimit, verba negat.

Lampridius. Osculum etiam negas? Me miserum!

Tullia. Agedum, Octavia, quid refugis? Lectus hic vix nos quattuor, cum venerit Rangonius, stipatos ca-

piet; nulli praeterea locus ne quidem pudori. Proice hanc a te amentiam, fatua.

Octavia. Quid me, fatua tu, deiectis operimentis nudam aperis Lampridii oculis?

Lampridius. Quam venusta, quam tenera membra!

Tullia. Volo, Octavia, te putes me esse alteram. Rumpitur Lampridius; num te miserebit miselli?

Lampridius. Fave, Tullia. Fac patiatur Octavia se amari et pulchritudinis iuventutisque suae florem me legere. O corpus venereum!

Octavia. Abi, abi; iam vociferor si ultra temptes.

Tullia. Quae te tenent intemperiae? Sana es? Iam, per deam Pertundam, si amicum nolueris Lampridium, habebis me inimicam.

Octavia. Interim et mammas et pectus et omnia corporis membra manu Lampridius ille tuus impudica conscelerat.

Lampridius. Quam apte hiat tibi Veneris concha! Quam commodo situ pars prostat ludicra! Quam molli obnupta lanugine!

Octavia. Eh! Eh! Quid agis? Iam me occupas totam. Quid propudiosa faciam post id flagitium?

Tullia. Amplectere Octaviam, Lampridi; tu Lampridium, Octavia. Nonnullae erunt meae partes in hac fabula. Manu hac virile spiculum dirigam in femineum scopum. Bene est; intro haustum est totum. Ut bene altera pars alteri convenit! Nunc lateri ne parcas, Lampridi.

Octavia. Quid vis? Ut me opprimis, ut agitas, ut pulsas! Tolle manum, Tullia, quid me vellicas? Oh! Oh! Oh!

Tullia. Tolle tu nates. Tolle, inquam. Tolle altius. Succussus itera spissos, crebros, vehementes. Belle, belle.

Lampridius. Si te transfigi gaudes, Octavia, fige osculum.

Octavia. Gaudeo, gaudeo … morior! Ah! Ah! Facione satis voluptati tuae, quae mihi est summa voluptas? Vis succutiam vehementius? Faciam ut maxime potero.

Tullia. Fac igitur; nihil nugis opus. Mirabiliter! Quam mobiles, quam leves tibi lumbi! Tractabo interim,

Lampridi, pruriginosos tibi globulos; sollicitabo leni tactu ad officium et spumam.

Lampridius. Ut me beatis utraque! Ut voluptatem meam pascitis, tu tuo nectare, Tullia, tu tua ambrosia, Octavia! En! En! Nunc, nunc, Octavia, tolle, tolle lumbos. Acriter, acriter!

Tullia. Langues, Octavia, langues?

Octavia. Sentio, sentio … Ut fervida urina haec, ut rapido fertur impetu! Osculare, osculare. Iam et diffluo ego. Destillant mihi Veneris venae. O! O! Sentio Iovis cum Iunone concubitum. E caelo venit haec voluptas. O! O! Fundum … deficio; fundum … deficio.

Tullia. Quid garris balbutiens? Fundum alvei tui tetigit Lampridii ancora?

Octavia. Tetigisse credidi. Sed iam deficit Lampridius, abit, ancoram solvit. Patere tamen, Lampridi, te osculer iterum atque iterum; te basiationes meae vorent antequam exscendas ex veredo meo.

Tullia. Vis forte, salax, novam ad pugnam exsanguem nervum et viribus defectum excitare? Non ita erit.

Ad Rangonium redi, ne quid de te nobisque suspicetur parum pudici.

Lampridius. Revertar ut suades ad sodalem. Hanc fingam tantulam egisse moram cum praefecti consobrino Frederico.

Tullia. Sed quam bene te habuit Octavia? Ut voluptati visa est apta?

Lampridius. In ea inveni omnino nihil quod ad te proxime non accedat, Tullia mea, quod meram putamque Venerem non sapiat. Sed de his postea. Valete.

Octavia. Quas vero reddam tibi gratias, Tullia? Nunc vere scio quid sit Venus. Ita me libidine implevit. Pili praecipue titillavit longitudo, nam crassitudine Cavicei longe cedit temoni. Vere omnia gustavi Veneris bona.

Tullia. Quae dicebam de Lampridio invenisse te vera, oppido gaudeo.

Octavia. Vidisti ut de toro laetus desiliit, ut osculum dedit, molles natibus impegit alapas? Te beatam, cui ludere eius in amplexibus, cum libet, licet! Sed te etiam incredibili num affecit Rangonius voluptate?

Tullia. Ad eam igitur, quam institueram, narrationem redeo; nam et velle videris et gratissimus mihi quoque hic sermo.

Octavia. Quo me scilicet in meliorem vocabis deliciarum tuarum partem.

Tullia.

> «Ut inter animalia homo, sic inter homines Rangonius abundat seminis copia. Moneo» dicebat Lampridius «ut opportuno cures corporis situ, nihil tibi depereat. Nam pro summa mihi est voluptate summa te perfundi».

Sub haec abscessit.

Octavia. Quid postea?

Tullia. Citato venit ad me cursu Rangonius.

> «Nihil te» inquit «libidini meae eripiet».

Manu prehendit; ad angulum ubi, ut scis, torus, trahit volentem nolentem. Alteram mittit in sinum manum; Veneris sedem altera detegit reductis ad zonam usque vestimentis. Mox solvit ipse subligaculum sibi, apertis coleis.

Octavia. Fuscinam vidisti, cum fuit in procinctu, magnam, rigidam, heroe et te dignam?

Tullia. Qualis est fere Lampridii, adeo nullo quod perceperim differunt discrimine. Undecim duodecimve pollices latos in longitudine fusa.

«Iam iam remittor» dicebat. «Commoda amori meo amorem tuum, domina».

Sensim interim sine sensu dilabi me in torum passa sum. Ille effudit se in resupinam et primum levi excitavit unguium impressione in pube igniculos et proxime in eo, quod *perinaeum* monui vocari, interstitio, ubi ardentiores Veneris prurientis faces.

«Age, age» dicebam. «Abscede, illudis mihi. Quid me incendis, iam tuo amore inflammatam?»

«Ergo accipe» ait «quidquid id est amoris mei» et momento impellit in libidinis venam spiculum. Ut sensi:

«Male,» exclamo «male me habes malus».

Audiit Lampridius et accurrens:

«Cave, Tullia,» inquit «ne e proximo vico secundum hunc murum tua vox exaudiatur. Cui non cognita honesto? Contine vocem, lumbos non contine».

Octavia. Vidit pugnantes in hac palaestra et continere ipse potuit a risu, ab eoque furore qualem nuda movet Venus?

Tullia. Vidit. Et cum insistere laevum mihi pedem humi videret:

«Volo utrique» adicit «amicae curae officium impendere».

Sellam subicit altiusque hoc pacto sese in uterum penetravit impressa mentula. Aperta manu ridens alapam inflixit natibus Rangonii et exiit e cella.

Octavia. Ah! Ah! Ridiculum spectaculum! Ridiculi vos uterque, tu et Rangonius!

Tullia. Tantisper substitit immotus.

«Amplectere me,» ait «regina mea»
nam elanguebant artus desides. Complector.

«Ante tres menses» subicit «nulla me vidit Venus, nulla impatientiam libidinis solata est puella dulci

effluvio. Sed, ut scias, vix inveneris qui ut ego tam abundanti hortum tuum irriget salsa pluvia».

Octavia. Impresso calcare, poterat et poteras cursum sustinere?

Tullia. Coepit vehementius subigere; ad sextam septimamve concussionem fervido me intus imbre diluere. Stillantis vis veretri tantum mihi iis in locis concitavit pruritum ut temperare non potuerim quin motus cierem fervidos.

Octavia. Ne scilicet quam Lampridius marmoream a candore vocat, saxeam crederet Rangonius, si stuperes frigida et hebes.

Tullia.

«Video caelos,» dicebam amens «video caelos apertos!»

et illico semen emisi recluso fonte. Sensit me resolvi. Concitatiori aestuans opi fuit subagitatione. Mixtum est semini semen, nam et ipse resolutus est. Sed quater ego largo fluctu remissa sum, cum continua ille ignitae libidinis eiaculatione omnes meis in lumbis omnium pruritum irritat nequitias. Tandem palaestrae finis datus.

Fateor, Octavia, tanta numquam deciduae vis voluptatis uno concubitu genitalis arvi furores restinxit.

Octavia. Satiavit te voluptate? Si pugil praeterea adfuisset novus, certamen refugisses? Nec te Lampridius iniit?

Tullia. Sane nova voluptas mihi proprior fuisset aerumnae quam gaudio. Nam exundanti restagnans semine uterus, quod imbiberat, nihil praeterea gaudii aut petebat aut pollicebatur.

Octavia. Dicunt omne esse animal post coitum triste.

Tullia. Immo alacri vultu, laetis dictis, significavit Rangonius multo se gaudere gaudio quod bonis libere meis esset potitus. Lampridium vocat; sed eius me ex ulnis expedio et utrique eripio, ne ultro citroque iterum cogerer Venerem pati, Lampridii gratificandi causa. Veloci prius in aedes me recepi cursu quam fere animadverterunt. Interim, Octavia, ne quidem venereae tabis guttulam e Rangonii tubo in concham effusae meam sensi defluxisse. Quid id sibi velit, nescio. Sed si hoc me impraegnatam esse scirem concubitu, ut Calliam meum amo, maerore conficerer.

Octavia. At enim vero, prae quartumviratu tuo, quid istud?

Tullia. Intellego. Vis illam meam enarrem romanam militiam.

Octavia. Volo.

Tullia. Inciderat in morbum, quem ab initio longum fore et letalem medici iudicaverant, Callias, dum Romae agit litis difficillimae dirimendae causa cum Ottobono cognato meo. Ea me res vocaverat Romam et bonae valetudini, si tandem restitutus est Callias, meae opi curiosae et amanti id debet, nec negat.

Ut primum convalescere coepit et omnis abscessit periculi metus, cupiditas cepit exhilarandi animi per continuos tres menses maerore confecti et consepulti. Ventitabat domum e proxima vicinia mulier non admodum aetatis provectae ex Ursina gente. Familiarissima cum illa mihi intererat necessitudo et mecum saepe cubabat, solacium unicum aegro animo. Una nocte cum serimus sermones facetiasque miscemus, fateor ad intermissae Veneris ludum converti interdum cogitationes meas. Ut interrogabat, hos ignes, respondeo, quos sentirem in

venis meis reviviscere nullius posse virtutis restingui constantia et pudore.

Ad haec matrona elegantis et liberalis consuetudinis, si alia ulla:

> «Volo te abdicatae Veneris crastina luce satiari donis ad usque fastidium; et, si fatua non es, voles. Nihil propterea» inquit «aut famae detrahetur aut honori. Id solum volo, liberae te meae permittas potestati».
>
> «Permitto» refero. «Quid timeam quae te vadem habeo? Ducem sequor et auspicem».

Mane facto curare iubet, sed modico prandio, corpus, nec cibis impleri. Pectus, mammas, ventrem, femina, nates lavat ipsa suaveolentibus aquis; et myrteo oleo Veneris typum. Candida induit stola e serico. Obscurari me credidi perlucida quadam nebula potius quam veste tegi. Post curru una invehimur in villam suburbanam et amoenissimos hortos. Et Flora illic et Venus per omnem liberae et hilares ludunt et rident anni tempestatem et omnis tempestas perpetuum ver. Postquam intrantes admisere superbissimae aedes, inducit me in

conclave interius, ubi perpetuo lux condita crepusculo pudori favebat simul et impudentiae.

Octavia. Libidinosae petulantiae apta sedes.

Tullia. Occurrit modesto ore et cultu matrona anus.

«Faciam» inquit ad Ursinam conversa «ut haec tua puella gratias agat tibi plurimas voluptatibus ebria paucas post horas».

Haec dicens prehendit manu. Mox abiit Ursina, ostioque clauso, intro anus cunctantem ducit.

«Principio accipe, nata,» inquit «tibi quid exspectandum, quid ferendum. Amplius tua non es, sed athletarum quattuor quos paravi agoni tuo. Gallus unus est, germanus alter, alii Florentia orti duo. Nam amat florentinos domina mea. Omnes ab anno notissimi, alter alteri amicissimi et, quod praestat, ortu nobiles».

«Apage,» refero «me occident tot palaestritae. Te misereat mei, mater. Unus sufficiet; fac duellum sit, non pugna. Dimitte alios».

Risit illa et dum loquor adsunt coram praesto omnes.

«Delige» ait anus «quem velis excipere primum; ordinem pugnae cuique suum ipsa constitue; nam quo iusseris ad pugnam venient et amplexus».

Ego manum porrigo gallo; illi Turriano cognomen. Huic vero Aloisium, Aloisio Conradum, Conrado Fabricium volo succedere ex ordine. Aloisius ac Fabricius florentini; germanus Conradus.

Tunc matrona classicum cecinit.

«O iuvenes,» inquit «docete hanc tam venustam, tam teneram puellam qualis apud ingeniosos, ut estis, in femineo corpore sit libidinis usus. Qui fortius in venereo campo militaverit, pilum melius intorserit, anulum hunc consecuturus est virtutis suae praemium et victoriae bravium».

Anulum ostendit aureum adamante incluso micantem, Ursinae donum, quo alacrius insurgerent ad proelium.

«Alter alterius cursus numerate» subicit. «Sed etiam cavebo ne per errorem conturbetur numerus. Abite nunc et agite res vestras».

Sub haec excessit e conclavi.

Octavia. Numquid timebas, quattuor scilicet hastis appetita circumquaque erectis?

Tullia. Intelleges.

Manum osculatur Turrianus mihi simulque recta in cubiculi angulum sipario obductum deducit. Torus pedem vix unum eminebat et lucebat tremulo lychnus lumine, ac si esset iam libidinis sibi nostrae conscius. Tunc tollit Fabricius vocem:

> «Heus! tu, amice,» ait «expedi negotium illud tuum, nam et nos rumpimur; primum haudquaquam tibi locum invidemus, sed expedi».
>
> «Fraus aberit» respondet Turrianus. «Quod tam magna cum voluptate fiet, ne dubites, cito fiet».

Ego summo offusa pudore, qui congenitus est mihi nec simulans, mea non eram. Rogat in lectum demitterem ultro me; non audiebam. Impulsu molli deicit fere repugnantem et iam sub vestem alteram miserat manum. Audivere alii praecipitantius concidentem et risum sustulere; ego gemitum.

«Quid istud est?» aio. «Quam, mehercle, quae hactenus ulla absque labe pura et casta egi vitam, quam vero iudicabitis?»

«Ineptum hunc» reponit Turrianus «pudorem expelle ex animo. Non prima perducta es nostros in amplexus; passae sunt ex optimatum mulierum numero pulchriores furores nostros, ut tu patieris. Honestandi lupanaris, ornandae libidinis invenimus rationem. Nemo vitio tibi verterit quod nemo sciet, quod tu ipsa, dum peragimus, dum patramus lascivi, sed honesti, tibi dices proxime accedere ad virtutem».

«Attat expedi, Turriane» clamabat Fabricius. «Hac nos mora enecas».

«Obsequor» refert.

Et eodem temporis puncto demissis femoralibus mentulam aperit et incumbit in me. Impellit in hiantem concham; compressione aestuanti urget; vehementi concutit nisu. Et cum non commoverer:

«Saltem nunc, domina, cum ad finem operis propero,» inquit «Veneri fave».

Ego tremulo succussu faveo currenti et post paulo turgentis mentulae rore sentio intimam libidinis conspergi aream. Nullus tunc pudori locus, nulla honestatis ratio, nulla immo mei recordatio: colliquescere etiam coepi. Sed iam attigerat metas; vix ego sub eo perfeci.

Accurrit Conradus, vir bonus, sed incultus.

«Quod pace tua fiat, domina,» inquit «verbis abstinebo; re colloquar tecum».

Nec plura; pilum rigidum, crassum torquet nervosus in viscera et ad quartam quintamve concussionem fervido me semine movet ad novam emittendi e lumbis venerei gari pruriginem.

«Quare mutato ordine occupasti,» inquam «Conrade, locum qui Aloisii erat?»

«Ita conventum inter nos» refert. «Venient ad te ambo simul. Etiam simul, puto, inibunt. Nam stultos nos iudicant, gallos et germanos, qui odio habeamus scire, aiunt, ubi sita sit vera voluptas».

Excessit Conradus. Ecce advolant Aloisius Fabriciusque.

«Tolle crura» ait Aloisius machaeram intentans.

Tollo. Tunc effundit se in pectus meum et immergit in ulcus insanabile machaeram. Utramque mihi Fabricius tibiam sustollit et sub poplitibus altera et altera missa manu agitat ipse lumbos mihi, nullo meo labore. Procax ridiculae motitationis genus. Incendi me dixi. Sed dicto citius restagnans Veneris spuma restinxit incendium.

Surgente Aloisio novam se Fabricius accingit ad pugnam. Rubicunda illi et minitabunda turgebat mentula.

«Amabo, domina, obverte te in faciem» ait.

Octavia. Scio quid dein.

Tullia. Obvertor, ut volebat, quae sciebam id mihi esse in lege per eorum voluptatem ad meam ire. At enim, ut nates vidit, quae candore suo ebur et nivem obscurarent:

«O te pulchram!» ait. «Sed erige te in genua, demisso superiori corporis trunco».

Demitto caput et pectus, tollo nates. Ambae patebant viae quae ad utramque ducunt Venerem: probam et castam alteram, scelestam alteram et inquinatam.

«Qua petes?» ait Aloisius.

«Qua tu» respondet Fabricius. «Postea viderim».

Octavia. Sic minatus est.

Tullia. Et petiit qua debebat et iuvabat. Trusit in intimam vulvam rapidum et igneum telum. Mammam utramque cepit manu utraque. Post agitare coepit et momento dulcis profluere rivus in mollem Veneris sinum. Et ego etiam miris deliniri deliciis; prae voluptate parum abfuit quin deficerem. Ea me seminis copia excreti ex Fabricii lumbis implevit et demulsit; ea copia excreti e meis exhausit mihi vires. Hoc uno concubitu plus amisi virium quam prioribus tribus.

Ita res acta est. Et hic primus fabulae actus, scenis constans quattuor.

Octavia. Quam de Fabricio hunc petente corporis situm conceperam, ut dicere aggressa es, fefellit me opinio. Nam fallere solent florentini Venerem. Delectari aiunt puerorum consuetudine carasque illis esse puellas quae se in pueros mutari velint et puerile praestare officium.

Tullia. Experta sum ego et quid in his possint rebus documento ipsa tibi ero.

Porro, nam curiosius singulis haerere dicendo nihil interest, eodem ordine Turrianus Conradusque admissis equis in agonem meum descenderunt. Cum procederet

ad me Aloisius, supervenit anus. Aloisium Fabriciumque monet caveant obsceno ne possim pollutam me queri esse concubitu. Licere quidem intra corpus meum vomerem imprimere quo sulco velint, semen tamen mittere non item licere. Si contra fecerint, Ursinam habituros iratam et in bonam mentem peccaturos. Vulvae soli rependi debere hoc Amoris tributum. Me etiam dictis aggreditur et animo essem bono ad ignotos assultus hortata est.

Tunc sortiuntur inter se laus cui prius contingat fodiendae melioris huius partis; sic loquebantur. Illaudabilis voluptatis licentia omnem apud malos et olidos cinaedos superat verae laudis suavitatem.

> «Ego vero non patiar, indutias peto» inquam «non longas».

Igitur recta via ivere ad castam Venerem. Octo se hoc modo hae habuere fututiones.

Turrianus mihi admodum cordi erat. In animo erat dono illi primitias ignoti obsequii dare et me ab amato iuvene hac etiam parte devirginari.

Octavia. Florentinis non uno in loco mulieribus sita nec una virginitas.

Tullia. Sed contumeliam id esse, non donum, respondit donanti Turrianus et querelas miscuit.

> «Quem me esse putas,» ait «domina? Absit haec meis ab libidinibus amentia, a cogitationibus infamia, a consuetudine ignominia. Nulla mihi esse cara voluptas queat quae tibi voluptas non sit. Unum rogo ne dedigneris mihi gratificari».
>
> «Quod voles, quidquid id demum sit,» refero «volo; sed roges nolo, capias volo».
>
> «Liceat oculis meis divinae pulchritudinis tuae libero frui aspectu».

Depono vestes ipsa ultro, nec difficile opus, nam praeter indusium et stolam nihil erat. Indusium ipse sua deicit ad pedes manu. Ut nudam videt, basiis terit igneis, tactibus lustrat membra omnia liberioribus. Dehinc turgentem et gravem mole caudam protrudit in vulvam, inguina inguinibus miscet. Sequitur Conradus; Conrado succedunt Aloisius et Fabricius.

Novum belli genus. Nudam ut conspexere, exsultare et plaudere. Post pulvinum toro transversum natibus subicit Aloisius.

«Nunc obverte pronam te in faciem et nates obice oculis et amoribus nostris has pretiosas».

«Quid vero vultis?» dicebam. «Parcite paventi. Obliti estis esse me puellam, non puerum?»

«Apage» refert Fabricius. «Quod nulla negare ausa est e tot praestantibus inter romanas puellas et ingenii et formae dotibus, tu ingeniosa et formosa audes negare?»

«Sed ad hanc rem horret animus» repono. «Ferre non potero; conficietis huic bello inassuetam».

«Ferre poteris» subicit Aloisius. «Multo iuniores hoc corporis usu apud nostros homines inclarescunt. Pluris constitit tibi anticae virginitatis occisio».

Cum proficerem nihil, parui furentibus. Tunc pronus inclinat se in nates Aloisius. Pilum postico admovet, pulsat, percutit, post summo nisu irrumpit. Ego gemitum misi. Sed illico extractum ex ulcere telum condit in vulvam et multo semine depluit in lubricum uteri sulcum. Aggreditur, re peracta, eodem modo Fabricius. Rapido vibrat hastam puram impetu totamque brevi in viscera abdidit. It reditque aliquandiu repetita via et,

quod fieri posse non putabam, etiam invasit me nescio cuius pruriginis rabies, ut huic me assuefieri rei posse, si velim, non dubitem. Sed absit Calliam haec transversum agat vecordia! Nec tamen abusus ultra modum est patientia mea ad contumeliam. Suavissimam profudit voluptatem in uteri intimos sensus, nihilque quo oblectari possem haec nebulonis turbavit intemperantia.

Octavia. De Callia vero dic, amabo, numquam hac tibi improbus parte illusit?

Tullia. Fatebor, mea Octavia.

Octavia. Fatebor itidem ego, mea Tullia.

Tullia. Alterum post mensem quam nupsi, pomeridianis horis cum esset Callias mecum, voluit nudari, voluit etiam interius deponi indusium. Attat sile.

Octavia. Ah! Ah! Video venientes ad nos athletas nostros.

Tullia. Audio loquentes. Macte virtute, Octavia! Iam tibi ludendus egregius ludus. Macte animo! Ut tibi bibet sitiens vulva nectareos calices!

Octavia. Contremisco.

Tullia. Quod bene vertat, Rangoni; ecce in venustissimae puellae, si quae alia, complexus conicio. Amore digniorem tuo nusquam invenies; mox fateberis voluptate ebrius, pro certo habeo.

Lampridius. Habet, Octavia, tibi gratias Rangonius et mox referet subigendo, ut meretur, veredum tuum egregie.

Rangonius. Novi felicitati meae adici praeterea nihil posse. Tu vero, Octavia, quid maerens stupes? Num scis te debere pervigilium Veneri?

Octavia. Apage, apage! Ex lecto proiciam me. Abstine; clamoribus implebo domum. Abstine! Quid me vexas, proterve? Quid me basiis his adulteris, tactibus his nequissimis inquinas?

Rangonius. O te pulchram! O divinam! si tam es indulgens et mitis quam pulchra.

Tullia. Quo fugis? Non sapis, Octavia. Age vero, Rangoni; siste fugitivam fixo stipite. Agedum!

Lampridius. Quid sibi vult haec rixa? Unde haec altercatio?

Octavia. Misereat te mei, Lampridi.

Lampridius. Scilicet. Te negas summo gaudio et miserear tui? Quis hic misericordiae locus?

Octavia. Vides ut me male habent et haec tua Tullia et hic nescio quis, sodalis tuus. Sed me infelicem!

Tullia. Bene se res habet. Nunc excute illud, Octavia, illud pondus quod intra viscera tua furit. Sed abscede, Lampridi.

Lampridius. Cur vero hoc pasci oculos et mentem voluptatis spectaculo invides?

Octavia. Ah! ah! ah! Ut saevus es! … Nunc vero; nunc quod voles et ut voles nunc faciam, Rangoni. Omni, omni cupiditati tuae parebo, omni. Sustine tantisper ut aptiori me situ voluptati tuae accommodem.

Tullia. Quippe dum insanis intemperans alterum e tori sponda femur proieceras.

Lampridius. Perfice, Rangoni; nihil te moretur. Sustentabo ego manibus meis et tollam marmoream hanc columnam.

Octavia. Sine, inepte, sine. Quid mihi calcem unguibus scalpis? Eh! Eh! Et tu, Rangoni, ut iteras concussiones has rapidas tuas! Iam, iam emorior.

Tullia. Agedum, Rangoni, agedum, festina. Tractabo ego hos tuos tibi testiculos, deliciarum fontem. Vides deficientem paelicem hanc? Depluant cito citius vitale balsamum emorienti.

Rangonius. Ecce ut momento flammescit mihi Amoris vena et Veneres stillat Veneri meae.

Octavia. Nihil artubus meis parcas. Ecce … Ut tibi placuit hic succussus? Et hic alter? Et hic? Ah! Quid sentio? Ut pruriginosos mihi locos fervido mulces … ah! ah! … rore! Ah! ah! quam abundanti! Ah! ah! quam suavi! Ut vitam infundis et adimis, vitae necisque arbiter!

Tullia. Et tu scilicet pumice es aridior. Clausi sunt tui tibi Veneris rivi, Octavia?

Octavia. Tace. Eh! eh! Quiesce. Tace. Bene omnia. Hem! hem!

Tullia. Incita cursum, Rangoni, praesto sis. Acriori calcare obstetricare exorienti puellae tuae libidini. Bene est, bene.

Octavia. Oh! Hoc me fere concussu oppressisti … et hoc etiam. Quievit paulum haec mihi rabies qua

me incenderas. Et tibi adhuc destillat lubricus nervus in venam meam? Sentio, sentio. Nullus dabitur finis? Quam immingis suaviter! Me implebis, puto, semine hoc fervido et e puella venerei sali gurgitem facies.

Lampridius. Interea disrumpor. Festina ad metas, Rangoni. Me miserum reddit tantae tuae felicitatis cumulus.

Octavia. Importunum te, Lampridi! Deficio, deficio iterum. Sed me, Rangoni, enecas languentem, quod langues. Tam cito abis?

Tullia. Tam cito? Quae tua est amentia? Per Venerem! Huic vix Iovis conferri congressus queat, quo Herculem in Alcmena genuit. Sed ecce ut rigidus, ut igneus, ut superbus Lampridio micat nervus! Excipe.

Lampridius. Si hunc igneum et rigidum rimae igneae huic …

Tullia. Et concussu hoc rapido perfecisti orationem.

Octavia. At vero, Lampridi, fave, fave.

Lampridius. Fave etiam tu, Octavia. Fave, Tullia.

Tullia. Quid vis utramque facere?

Lampridius. Volo dum papillas Octaviae pertracto, molli ipsa et spissa nates vibret motitatione. Tua interim,

Tullia, lubrico mihi scrotum et testiculos frictu sollicitet laeva illa pruriginosa ad plenum gaudium.

Tullia. Sustine partes tuas, inepte. Fungemur utraque nostris praeclarissime.

Octavia. Dire me exagitas, Lampridi. Sed impune non feres. Concussibus his respondebunt succussus mei acriores. En, en, en! Placeo?

Tullia. Egregium te vere ostendis bellatorem, Lampridi. Ut apte, pugione ad capulum impresso, non mortem sed delicias exspirantis simili infers Octaviae. Videris animam agere velle, Octavia, dum totum se intra viscera tua agere videtur velle cupidineus hic heros.

Octavia. Importunam loquacitatem! Quid animum meum a tam grato immensae voluptatis sensu avocas? Sed … sed intro me … me urit liquida vividi vis ignis.

Tullia. E face quam quatit intro tibi amor Lampridii, stabilis in penetrali tuo. Te interim, mi Lampridi, volo osculari.

Lampridius. O dulcis delectationi meae accessio suavium! Admove etiam eburneos mammarum orbes,

ut osculer. Nunc, nunc, Octavia, Tullia, fugiunt mihi libidi… libidinis rivi!

Octavia. Sentio, sentio profluentes in stagnum meum. Perge, oh! oh! perge! Et ego, et ego …

Tullia. Et tu, et tu in effluvium solveris. Opi este alter alteri. Bene est, per Subigum deum, bene est! Interim quid cogitas tecum, Rangoni, mutus et iners?

Rangonius. Tibi dixerit haec.

Tullia. Ostendis mentulam. Ut momento crevit in duellum! Mirificus es bellator. Nullus, ut video, quietis misellae dabitur gustus.

Rangonius.

Omnibus una quies operum, labor omnibus idem.

Lampridius. Ecce nunc occupa, Rangoni, vacuum tibi campum, non martium sed venereum, in quem velit Mars descendere. Ita me gaudio cumulavit.

Rangonius. Me etiamnum fugis aversa, dea mea?

Octavia. Non fugio. Sed breves indulgeri peto indutias.

Tullia. Mutata figura excita cadentem libidinem, nam effeta langues. Sic condiri voluptas debet, ut voluptatem sine fine voluptas creet.

Octavia. Sed vide ut urget Rangonius et victam vexat inglorius.

Rangonius. Exspectabo tamen. Quid vis fieri, Tullia? Da clinopalae leges, agonotheta a Venere secunda.

Tullia. Vides me, Octavia, ut nates tollo in genua, reliquo summisso corpore? Proice vero te resupinam meos in lumbos ut dorsum dorso, nates natibus coniunctae haereant. Apertis dehinc femoribus, summis plantis, quo graviori minus premar onere, ut poteris innitere.

Octavia. Impar procul dubio eris ponderi cum procubuerit indiges hic in me. Obsequar tamen iubenti fututricum reginae, ne cadam in crimen.

Tullia. Obruere nolet me Rangonius, scio. Sustentabit corporis pondus. Nec ars deerit nec modus.

Rangonius. Favebo utrique ut potero maxime. O illecebrosam figuram! Protinus iaculum divinam in hanc pulchritudinem id informe condo. In bonam rogo accipias partem, Octavia.

Octavia. Propera, mi rex. Exorientem sentio in imis lumbis titillationem novam. Itane, Tullia? Nugae, nugae!

Tullia. Motita nates, Octavia, ut ego motito. Agita pari motu. Gratissimum illi et tibi. Egregie! egregie! Ut fervent tibi crispantes lumborum nequitiae!

Rangonius. Sursum deorsum, Octavia, rapida fuga enitere, et tu, Tullia. Opus opere vestro pernici properate. Agite, agite!

Tullia. Aestuantes has et effrenas compressiones intellego. Exsilientis deliciosi fluctus e lumborum lacu sermonem intellego. Vibra nates sursum versus, Octavia, et ego anhelanti opi fuero.

Octavia. Tullia, Tullia! … Me, Rangoni, rapis in furorem. Haud possum, quin clamem, continere insaniam meam. Stillatim sentio decidentem … ah! ah!

Tullia. … pluviam …

Octavia. … quam Danae Acrisio nata aureae praeferat Iovis sui. Imple, Tullia, imple …

Tullia. Quae meae sunt partes et impleo.

Octavia. Bis iam, bis tu, Rangoni! Eh! eh! Et tertium ipsa ego. Ah! Ah! Ah!

Tullia. Ter scilicet ipsa e peculio tuo Veneri votum solvisti libens merito.

Rangonius. Salsiores salacioresque sane haec urbs non habet puellas quam estis ambae. Gratior nullus esse queat coitus quam hic fuit, etiam cum nudis Gratiis. Moriar, si ingeniosiorem ad suavissimam parandam voluptatem noverit figuram Venus ipsa, gaudiorum indagatrix et inventrix.

Lampridius. Vis etiam mecum, Octavia, rem experiri? Interim ne mutes, Tullia.

Tullia. Volo et vult Octavia. Sed fatiscent mihi lassitudine artus, timeo, ante absolutum opus.

Octavia. Ut durus es! Ut durus tibi nervus, quem in mollem libidinis caltham protrusisti!

Tullia. Paulo, mi Lampridi! Ruis vehementius quam defessa ferre possim; perfice actutum, propera. Deficiunt poplites; decido in latus.

Octavia. Venus te male perdat, Tullia, quae tam bonam perdidisti fututionem aut turbasti! Effero, effero lumbos, Lampridi. Apertae tibi sunt deliciae meae omnes.

Lampridius. Mucronem summum hastae volo in summa fissurae ora et in molli cadurdorum frictu ludere. Condona mihi hanc libidinem, Octavia.

Tullia. Condonat. Negas, Octavia?

Octavia. Do illi; negat mihi.

Tullia. Prehendam laeva hac ego manu frameam, Lampridi, qua depugnas.

Lampridius. Ah, domina, strictis his digitorum vinculis, quam perducis in laetum libidinum campum, dum ligas, duplo maiorem mentula capiet voluptatem, duplici hoc cunno: tuo, quem finxit tibi, Octavia, parens Natura; tuo, quem hac subtilitate fingis mihi, Tullia, in manu industria.

Octavia. Agite, agite uterque. Bene quidem mihi est.

Lampridius. Quid vis, domina? Iam exsilit, iam furit aestuosa Veneris spuma. Age, age, age!

Tullia. Vora, ecce, Octavia, igneum hunc ramicem. Et momento vorasti.

Octavia. Lampridi, Lampridi, fac, fac! Rapior in Veneris caelum. Adige, ah! Adige, ah! Adige.

Lampridius. Ecce superest, sentis? quo irrorem hunc iuventutis tuae florem. Ecce nectar invergo tibi, libidinis meae victimae, Priapi et Veneris sacerdos. Ecce, ecce!

Tullia. Perfecisti tu quoque, Octavia?

Octavia. Perfeci. Complectere me, Lampridi; fige osculum.

Tullia. Te procacem et libidinosam paelicem!

Octavia. Sed meos mihi paulatim irrepit in artus nescio quae lassitudo, quae ignavo me torpore hebetat.

Rangonius. Quiesces, mea Venus, postquam satiaveris me deliciarum tuarum fructu. Accipe etiam, si iuvat, hanc in bonam partem fututionem.

Tullia. Abeas tu, si de mala unquam cogites, in malam crucem!

Rangonius. Omnes, per Subigum, venustae, ut est Octavia, puellae partes bonae sunt, nam aiunt totum pulchrae mulieris corpus cunnum esse unum. Sed missis his nugis, transeamus ad seria. Porrige, Venus mea, porrige.

Tullia. Quo vis se situ componat, laetiori ut fruare concubitu? Sed venit in mentem. Erigam me in pedes

et resupinae Octaviae tibiam dextram quo potero altius tollam ita ut calcibus lecti feriat caelum. Alterum femur extendes, Octavia, qua contentione poteris. Sic aditus cunni strictior fiet et eo iucundior ineunti. Agedum, tolle femur, Octavia. Praesto sis, Rangoni; conscende, admove calcar.

Octavia. Dicto citius factum. Quam hunc athletam, Tullia, habes obsequentem in hac palaestra! Agitas vero sursum deorsum, mea Tullia, vehementius quam ferre possim. Luxabis, timeo, femoris compagem ni caveas.

Rangonius. Mirum profecto ludum ludis, Tullia. Nec quidquam opus est, Octavia, moveas lumbos. Sola sufficit Tullia motus omnes.

Octavia. Nullae hic fere meae sunt partes praeter patientiam quam libidini tuae praesto. Cetera Tulliae debes. Sed iam me ferit in intima voluptatum penu fervida vis. Oh! Eh! Ah!

Tullia. At tu, Octavia, continua hac motitatione non incalescis ad summas delicias? Sed convivent tibi patrantes oculi. Resolveris, resolveris, video.

Octavia. Ita est, ita est. Agitur res intro. Ah! Ah! Sustine tantisper, Rangoni, res agitur. Ah! Ah!

Rangonius. Deliciosum, aeque ac tu es, scortillum Venus numquam vidit. Mihi totam comedisti mentulam. Ut exilis, ut inanis redit ad me! Commodavi crassam, purpuream, fervidam. Redde commodatam, proterva. Quam reddis mea non est; non agnosco.

Tullia. Ulciscere sodalem hunc tuum cui haec facta est iniuria, Lampridi; nam vidi bibisse te medicati vini cyathum. Restitutae sunt vires et succrevit tibi torrens Veneris fons.

Lampridius. Bibi equidem et cum vino hausi novos ignes et sentiet mox mox Octavia tua.

Octavia. Per ludum, per procacitatis vestrae intemperiem interficietis me, puto.

Tullia. Abice hos metus. Qua infertur vita omni animantum saeculo, qui infert vitam, ne dubites, Octavia, non inferet letum nervus. Tolle, Rangoni, hanc tuam victricem heroida in umeros tuos pronam.

Rangonius. Cum sustulero, quid fiet?

Tullia. Tolle modo. Tu, Octavia, exsili e sponda.

Octavia. Fatiscunt mihi lumbi. Elephantem putatis esse me, non puellam.

Tullia. Delicata es et delicate agis. Obsequere, corripe ineptam, Rangoni. Haec tibi, Lampridi, paratur machina.

Octavia. Exspecta, Rangoni, paulisper. In tuos me umeros coniciam ultro.

Tullia. Facto opus est, non dicto. Vides ut arrigit Lampridius. Facem conde ardentem in lanternam tuam. Opportune, opportune!

Lampridius. Evolasti in veredum illum, Octavia, festivissime.

Tullia. Nunc, Rangoni, virginis bracchia illiga bracchiis tuis. Aperi femora, Octavia.

Lampridius. Aperi, dea mea, era mea venerea, horti venerei tui amoenitates.

Tullia. Aperi ipse tu. Serae admove clavem.

Octavia. Timebam sane nescio quid turpiusculi, ne qua non decet proscindi me velles.

Rangonius. Huic bonae et amicae volumus parti indulgere concussus et amores nostros. Sed festina, Lampridi, age quod agis.

Lampridius. Postquam me misero intra Octaviae femina, tu, Tullia, subleva femur utrumque, facilius ut possim dehiscenti spiculum vulvae induere.

Tullia. Quam cito iussisti, tam cito actum.

Octavia. Istud, per meam fidem, sine magno meo non fiet incommodo! Uteri mei cutis ita distenditur ut iam iam findatur. Sed interea aegre subit quod trudis, Lampridi, pilum.

Lampridius. Dulcior ideo lusus et tibi et mihi. Non ibo recto tramite ad intimam Veneris sedem. Inflectitur paululum subintranti via, dum ima inflectitur corporis compages.

Octavia. Bene, bene!

Tullia. Levi motitatione agitabo tibi, Octavia, eburnea femora et opi ero insudanti Lampridio. At vero, ut fervent tibi rapidi concussus, Lampridi! Vectorem forte et vecturam proicies praecipites. Age moderatius!

Octavia. Quid moraris properantem? Tibi … ah! Quid sistis currentem? Ah! Ah! Tibi male sit!

Tullia. Et tam cito tibi fluunt Veneris stillae! Ut te amat Venus! Lentius vero inflammescit tibi, Lampridi,

lubrica seminis vena. Fascinavit hic rigidae mentulae opes cunnus Iove dignus.

Octavia. Falleris, falleris! Nugaris. Oh! Oh! Depluit. Deficio.

Lampridius. Et excipe has aliquot cupidinei balsami … ah! ah! ah! … guttas, quae deficientem deliquio solvant.

Tullia. Concute, excute. Nihil quod depereat Octaviae meae, extracto tubo, restet liquoris. Exsuge, Octavia, cadurdorum labiis, exsuge divinum mel.

Lampridius. Acta res est. Haec me profecto fututio mirifice refecit libidinibus suis. Implevit gaudio, non vires exhausit.

Tullia. Nunc depone, Rangoni, pretiosum onus. Sinite autem, post tot pugnas, defessos amicae vestrae tam venustae artus paulisper quiete recreari. Videte ut pedibus vix suis ambulare potest. Debilitastis improbi puellae tenerae poplitum nervos nervis vestris.

Octavia. Amabo, Rangoni, proice me in tori culcitam. Ego non conscenderim sola.

Tullia. Nihil hac lassitudinis simulatione proficis. Constitutum est his palaestritis decem pascere fututionibus amorem suum in te. Non prius ex eorum te explicabis amplexibus, pactis indutiis.

Octavia. Humanius agite mecum, heroes mei. Si me vultis ad vigesimam coitionem perducere, emoriar. Humanius agite, Hercules mei.

Tullia. Hac nocte, velis nolis, perages fututiones viginti.

Octavia. Monstrum! Loqueris portenta.

Tullia. Septem tibi hactenus pugnatae sunt pugnae. Manent te tres quae desunt ad decem. Postea ego et tu secedemus in proximum cubiculum, ubi refici te et curari corpus id mihi erit curae. Redintegratio proelii erunt hae indutiae.

Octavia. Admove mihi aurem, Tullia.

Tullia. Loquere, loquere nec summissa voce.

Octavia. Impudens fuero, si ausim. Admove aures. Prurit mihi horribiliter locus ille. Uri sentio. Quid faciam? Ferre non possum.

Tullia. Ah! ah! Ridiculam per fututiones vestras, Rangoni et Lampridi, aegritudinem … ah! ah! queritur Octavia …

Octavia. Tace. Pugno te impetam. Tace.

Rangonius. Queritur? Amabo, mea Tullia, quid queritur?

Tullia. Uri sibi …

Octavia. Quid garris? Quid garris?

Tullia. … partem salacem, salax et procax.

Octavia. Loquacissima es loquaciorum mulierum. Parum abest quin te oderim.

Rangonius. Meministi Laurae, Lampridi?

Lampridius. Memini. Et tui memini in me beneficii. Nam eius in agro arasse taurum meum, beneficium tuum est.

Tullia. Illa scilicet ipsa est quam dedisti, Rangoni, Lampridio fruendam? Imposturam fecisti cupidae puellae et credulae. Novum verae amicitiae pignus.

Octavia. Si quid tibi dulce meum fuit, Rangoni, si me amas, Lampridi, narrate ut se res habuit.

Rangonius. Dicat Lampridius; nam facti dux equidem fui; nullae in hac fabula praeterea meae partes.

Lampridius. Romae eram occidente autumno apud Rangonium. Procacibus me cepit ocellis Laura, attamen casta et virgo. Contabescebam amore; illa deperibat Rangonium. Perceperat se amari et me amare. Nutrici puellae persuadet se nocte concubia in Laurae cubiculum admittat. Noverat anus puellae aestus et aestuanti omnes pollicetur Amoris delicias, si obsequatur. Obsequitur. Sed me sibi substituit Rangonius.

Hora condicta haerentem cubiculi foribus manu anus ad puellam ducit iacentem in lecto; nam caeca omnia. Prope cubabat in contiguo cubiculo Rangonii mater, a cuius sorore creta Laura. Monet anus nullis esse sermonibus locum inter nos; saltem summissa loqueremur voce, ne audiret era suspicax. Addit, admoto auribus ore dum loquitur, rem cum virgine lentis concussibus et tacito Marte esse mihi peragendam, ne argutatio quassa lecti dormientem eram excitet a somno.

Tullia. Quam sapientem et tetricum habuit hac nocte concubinum Laura! Praeripuisti forte gravitatis laudem futuenti Catoni.

Lampridius. Salsa es. Virginem invenio nudam et depositis momento vestibus tenero corpori applico latus.

> «Scis» anus ad puellam «de quibus monuerim te, filia. Fruendus tibi est Rangonii tui amor non absque aliquo doloris sensu, nam crasso, rigido et saevo effervet is amor nervo. Obmutesce tamen, si nolis utrumque perire».

Mox arripit mihi mentulam anus.

> «Ducam ipsa» ait obmurmurans «qua via est ad summum bonum. Tu, Laura, amplectere».

Conscendo. Applicat ultro catapultam. Impello. Subit fractas fores ad tres digitos latos. Manum amovet anus et scrotum intra volam capit digitisque summis leviter scalpit.

Octavia. Quid vero et secum et tecum Laura?

Lampridius. Altera illi manu nutrix sublevat nates et ad capulum usque immergo ensem in tenerum virginis corpus. «Ah! Ah! Ah!» suspirat illa et illico larga in eius impluvium e stillicidio meo profluit libidinis pluvia. Alligat me amplexibus, osculis terit, gemitus fundit lenes

et suaves uxor facta, ut vidua solet turturilla. Anus officiosa utrique exprimit faventibus digitis mentulam, ne stillae quidem virgo damnum passa est.

Tullia. E virginis vero lumbis excretum nihil est ad opus?

Lampridius. Sedatus belle est utrique libidinis furor. Sed dum femur alterum post alterum tollit, dum hac et illac exagitat se commotior, pubem pubi compingit elatis natibus, dum affluentem libidinis excipit rivum suspiriis, commotionibus, procaci susurro, immemor indictae legis, ecce Rangonii mater.

Tullia. Timeo, timeo vobis. Loquaces impotentis oestri furores Rangonii matrem excitaverunt e somno?

Rangonius. Rem tenes. Quam perspicax fututricibus ingenium!

Lampridius.

«Quid, Laura, audio strepitus?» clamat matrona. «Sola es?»

«Solae sumus» reponit anus.

«Ostento in somnis viso» subicit Laura «e lecto fere cecidi dum pavida mitto me in fugam».

«Tam iuvenis etiam deliras?» refert Margaris (id nomen matronae). «Compone te ad quietem. Nugae sunt haec somniorum terriculamenta».

«E lecto deieci me dum sentio laborantem alumnam meam» addit anus.

Et e composito hac illac dicens cursitabat perstrepens. Sed pavida me timido fovebat in sinu Laura complexu.

«Perii,» dicebat «perii, cognate. Forte et tu periisti: grave est; sed et tecum peribo: leve est».

Ego vero, ne se perire sentiret, effundor in resupinam, pilum torqueo, Veneris ingero nequitias turgidas, fervidas. Post e cubiculo volentem nolentem anus excludit, nuptiis hilariter factis.

Rangonius. Laurae, ut tibi, Octavia, corpus suci plenum, sororiantes mammae; sed non, ut tibi, dissitae inter se. Ac si se ament, osculantur rivalis alteri altera.

Tullia. Haec sane coniunctio praestabilis est ad voluptatis cumulum, non ad pulchritudinis laudem.

Octavia. Ad voluptatis cumulum?

Tullia. Olim intelleges. Nunc vero id intellege unum: tibi tres deesse coitiones ad voluptatis cumulum.

Rangonius. Vide ut iam iam illi gestiat militaturus Priapus in mentula mea! Vide ut arrigo! Sed volo nova via ad rem ire.

Tullia. Nova via? Non, per pruriginem meam, non ibis nova via!

Rangonius. Peccavi lingua. Volui dicere *nova figura*.

Tullia. Quae tandem erit? Occurrit ultro; vocant *hectoreum equum*. Extende te supinum, Rangoni, hastaque illa fulminatrix hostem quaerat intenta quem confodiat. Apte; sed quid tam superbe te tollis, te venditas, te iactas, salax cauda?

Octavia. Dabis poenas, improba, dabis. Quid facere vis me, Tullia?

Tullia. Surge et aversa intra femina tua Rangonium subice. Eius machaera iacentis vaginae respondeat imminentis. Apte collocasti te. Bene est.

Rangonius. O dorsum dionaeum! O lumbos eburneos! O incendiarias nates!

Tullia. Ab his abstine maledictis. Cunno male dicit qui natibus cum laude bene dicit. Video quo haec spectet de natibus cogitatio. Praevaricatricem hanc odi laudationem. At enim sapis, Octavia. Voravit tibi rudem mentulam, Rangoni, helluo cunnus.

Octavia. Ades, Rangoni! En, en! Ades, Rangoni, mihi opi! Hic elicit hamus, quem misisti in lacum meum, ex imo alveo summam mihi voluptatem. Ades, Rangoni!

Rangonius. Adsum, Octavia, adsum, adsum. Ades tu? ades tu?

Octavia. Adsum et ego, et ego, et ego! Ah! Ah!

Tullia. O suspiria quae velit esse sua Venus! Tam cito defecistis ambo? Nimis tibi cito, Octavia; ardet ecce cupidinea fax quam in te oportuit exstinctam, si summa perfundi voluisti dulcedine.

Lampridius. Quo te avertis fugitiva? Illudis mihi? Non vis me perficere? Satius fuit negasse.

Octavia. Ex animo loquor: deficio. Haec me momento concertatio enervavit, quod intentius innitor poplitum nervis.

Tullia. Somnia! Velitatio fuit, non proelium. Clavam videbaris excussura Herculi et temporis puncto defectam te viribus simulas. Somnia!

Octavia. Omnes in me mei sensus stupent velut in se ipsi consepulti. Haecne vivo? Quod praeterea feceris, Lampridi, pudet fateri, ut mortui te corporis usu conscelerabis.

Lampridius. Revocabo ad vitam hac vere Mercurii virga, flammescenti Veneris sceptro, ramo aureo. Vide, attrecta! Donabo te immortalitate. Venerea hac apotheosi eveham ad deas.

Octavia. Attat! Num audias, Lampridi? Pultat nescio quis ad aedium fores inclementius. Quid id sibi vult? Dii deaeque Amorum praesides et antistites male perdant qui ludum turbatum venit tam egregium, quisquis ille sit praestigiator.

Lampridius. Increscit strepitus; ibo. Sed apertae admisere fores qui ad nos venit citato gressu; in proximo est.

Tullia. Excedite, excedite. In paratum vobis recipite vos cubiculum, ne detis rumoribus locum.

Rangonius. Occludite vero gynaeceum id vestrum.

Octavia. Vale, mi Rangoni, vale Lampridi, uterque utraque lux mea. Ita me amicabiliter enecastis, suaviter delevistis. Hac vivacior morte vita nulla est.

Tullia. Nihil est quod timeamus. Absunt mariti. Ne quid servi, ferae suspicaces, de his nostris libidinibus subodorentur, diligenter cavi. Omnia sunt in tuto.

Sed nosti Praefecti ingenium. Vir est comis, urbanus, voluptatum amans ad famae usque ludibrium. Noctes interdum insomnes solet exigere inter comissationum plausus et ludorum insanias cum adulescentibus quos aut in pretio habet aut a quibus se vult in pretio haberi. Sermonum liberaliorum, iocorum et facetiarum habet participes quos aut amat aut aestimat.

Sic omnium sibi ordinum hac morum suavi facilitate amorem conciliavit nec famam laesit. Per Venerem! Homo est vita dignus qui scit vivere. Nam quae a Venere, a Baccho, a ludicris vita abest, longe a vita abest. Sed vitandus quorumdam hominum, qui se solos sapere putant, stultus livor. Nihil extra se, extra insipidos et fatuos mores laudant.

Reliquis iniqui iudices, aequi sibi.

Eorum fugiamus oculos, Octavia, fugiamus Harpyias, humano vultu feras volucres, obscenas et rapaces. Nam sub censoriae gravitatis specie pulchra omnia conspurcant et honesta malefactis suis quaeque conscelerant. Honestatis tamen habenda ratio.

Octavia. Quem vero honestum vocas vivendi modum? Nam omnium minime conveniunt sententiae.

Tullia. Honestum est honestum videri. Nihil ultra quae sub sensus cadunt homines admodum investigant. Indue honestatis speciem. Qui sub ea diligenter latet, honestus vulgo audit. Indulge, sed sub honestatis imagine, libidinibus; honesta nihilo tamen minus eris. Si vero vel latum unguem amoto sipario videberis ab severa insipientium, qui soli sapientes videri volunt, disciplina discedere, maledictis insectabuntur et velut conclamatae perfida simulatione eiulabunt se sortis misereri, malevoli et immisericordes. Latent ipsi, incedunt larvati et in id, ut lateant, summa cura incumbunt. Lateamus et nos. Orbis universus histrioniam exercet. In spectaculis laudamus aut damnamus, dum agitur comoedia, quae

ab actoribus palam aut fiunt aut dicuntur in proscaenio. De his quae intro aut fiunt aut dicuntur obducto sipario nullus sermo. Iudiciis in civili hac consuetudine sunt obnoxia quae ob oculos omnium versantur, non quae sub velo cauti et navi ludunt. O si videremus libero conspectu relictos sibi solos et suis quos indidit natura affectibus magnates hos nostros et superbos illos nescio quos demissionem animi simulantes et ficta morum severitate affectantes viam caelo! O si videremus! Sed ecce Lampridium.

Lampridius. Esse aliquid quod iuvet nobiscum communicari a Praefecto dixerunt, quos e paedagogio ad nos mittit, pueri capillati. Rogat se conveniamus, si incommodum non sit.

Rangonius. Quid facto opus, mea Tullia? Quid dabis consilii, Octavia?

Tullia. Quod honestas suadet.

Rangonius. Disiungi ab Amoribus suis tam lepidis, tam festivis, tam ingeniosis quis dixerit honestum?

Octavia. Moleste habeo.

Tullia. Sed parendum. Nam in hoc honoris gradu positi magnates quod optant iubent, quod rogant imperant. Abite. Osculum da, Lampridi.

Octavia. Abibunt vobiscum deliciae omnes meae. Osculum da, Rangoni, o animae dimidium meae!

Lampridius. Mihi pro te praesenti erit tam dulce suavium quod aufero. Sed da plenum gaudium, Octavia.

Octavia. Non dabo.

Rangonius. Nec mihi?

Tullia. Neutri dabit. Cedite tempori, non amori, iocorum et libidinum sollertes artifices.

Lampridius. Me videat Iuno pronuba torvis oculis ni malim exire e vita quam a vestris avelli amplexibus.

Rangonius. Vobiscum hanc malim noctem ducere, Veneres meae, quam cum Iove principum tutore omnes vitae dies.

Tullia. Excesserunt. Nunc fide humanis rebus et magnas spes animo concipe! Exspectabat irrequietus infelicis Octaviae pruritus viginti, plus minus, irrorationes; vix ventum ad octavam. I nunc, et fide humanis rebus!

Octavia. Lumbi mihi impares huic labori. Tu quidem impigris vales et pernicibus. Fortasse ad decimam laeta et sana pervenire potui coitionem, nihil ultra passura. Voluptas non est quod fatigat voluptatem.

Tullia. Interim irrumpentium in vallum tuum Rangonii et Lampridii fregisti impetus, exhausisti vires, ebibisti sudores, tu, tam tenera et lumbi delicati et mollis!

Octavia. Excussere tamen mihi omnino somnum hae petulantiae. Etiam si maxime voluerim, haud edormierim. Confabulandum.

Tullia. Venus tibi, sermone saltem libero et libidinoso, ad lucem continuanda. Sed schedion ecce humi video; Lampridio aut Rangonio excidit. Videamus quid in eo scriptum sit.

Octavia. Videamus. Da legere.

Tullia. Accipe, lege.

Octavia. Litterae nulla exaratae arte, nullo ordine, puellae esse se scriptas manu primo visu ipsae fatentur.

LAURA RANGONIO

FURORI SUO.

Salutem non ausim tibi dicere quam a te exspecto infelix, quam salvam non cupis. Qua evenit maligni fati dementia, ut me non conveneris qua hora pollicitus eras cupidini meae male sanae? Interim non vivo, nec mori possum. Vivo tibi, lux mea; morerer tibi, quae tua sum. Alterum suaviter blanditur aegrae animae; alterius cogitatio cupidam tui deterret a laqueo. Vitam inter et letum utriusque teneo confinium. Si venis, regredior ad vitam; si negas, curro ad mortem, nec longa via est. Nam absunt laeta omnia; absum etiam ego mihi, cum mihi abes. Irrequieti aestus, trepidi metus, impotentes curae, vallo velut facto, circumveniunt miseram, facto impetu obruunt. Occurrunt, quocumque me vertam, cruces, si non occurris qui me tot malis mihique furenti eripias. Nam, si me spretam sensero, putabo damnatam ad mortem et peribo, quae, a qua die amore tuo inflammata aestuo vesana, perire coepi. Advola, si vis restitutam bonae menti. Vale.

Tullia. Vere acumine et vi ingenii pollet Laura, quae tam scite scribit. In eius Venere quot putaverim inveniri Veneres, quae adeo ingeniosa est.

Octavia. Etiam Rangonium suos admisit in amplexus? Putabam uni Lampridio lumbos movisse.

Tullia. In puellae medullis haeserat incendium; iam in locis pruriginosus furebat aestus quos ignota antehac Venus consecraverat sibi ad libidinem. Nocte tota hac illac ex impotentia amoris versavit per torum tenellos artus. Uri se dicebat. Credebat nutrix furere.

> «Medebor huic tuo morbo, nata» dicebat. «Sed paulisper tempera tibi ab his ineptiis. Spera bene; qui te coniecit in furorem, sanabit laesam mentem. Ne desperes, amabo. Abeant hae intemperiae quae tibi nocent, me necant».

Mane facto recta volat ad Rangonium anus, refert ut se res habeant; soletur amantem puellam rogat, salvam velit pulchritudinem Iove proco dignam. Perrexerat Rangonii mater ad villam duo distantem ab urbe miliaria prima luce. Quid faceret iuvenis? Exorari se patitur. Sequitur anum quo ducit. Invenit sedentem in toro puellam, capillis ut Maenadem passis, suspiriis mace-

rantem molle pectus, tumido lacrimarum imbre oculorum obscurantem soles qui solem obscurent.

Ut videt intrantem, conicit se, ut erat, seminuda in pedes.

«Venisti ad me,» inquit e collo pendens «venisti ad me, praestigiator, ut mentem adimeres mihi hactenus nullius labis consciae? Redde me mihi puram; non potes. Dono da te mihi proprium et constantem; potes».

Sub haec fluxere ex oculis lacrimarum uberes rivi.

«Nulli cedebam» adicit «ex nobilibus puellis quae in pretio sunt. Splendebam honestatis laude; uni tibi, ut gratificarer, cessi. Ab omni eodem temporis puncto mea laude cecidi, cum insana ultro tuo me amore accendi. Misereat te mei. Aut fac, si potes, mea sim; sed, ut me novi, non poteris. Aut fac meus sis, et ex animo sis; poteris. Sed, ut te novi, noles, quia amplexus tuos Veneri servas Venere dignos».

Quid plura? Onerari se diutius probris non est passus Rangonius. Pax inter eos convenit. Paelicis deae afflante numine, magna cum utriusque voluptate sacra Veneri facta.

Octavia. Et sedatum prurientis Laurae salax oestrum, ut et tui furores in Ursinae villa, honesto lupanari.

Tullia. Inhonesti vocabuli maligne detorques significationem; stulte loqueris. Accipe.

Lupae sunt et meretrices quae, nulla voluptatis habita ratione, pretio merent, aut merere vulgo audiunt, putidae e misera et ieiuna plebecula. Quocumque protervae se tulerint, lupanaris secum sordes invehent. Ignominiosum ipsae sunt sibi opprobrium. Verum in alto, ut nos sumus, condicionis gradu positis turpis haec non convenit appellatio. Ex cuiusque sorte et dignitate quaeque aestimanda, ut iudicium feras. *Lupa* et *lupanar* inventa sunt vocabula ad ignominiam fortunae, non morum.

Octavia. Bellum documentum! Sed, puto, duodecim iam exceperas pila in parma tua, cum has interturbavit Rangonius nequitias tuas, meas moturus. Narrationis tuae filum abrupit. Volo ad finem persequaris.

Tullia. Volo et ego.

Octavia. Venus Aloisium Fabriciumque male perdat, rebellantes in naturalem voluptatis honestatem nebulones pessimos!

Tullia. Sed ingeniosi aiunt in hac re esse nihil quod vituperio admodum dignum sit. Nam aversum spelaeum esse muliebris partem corporis ut sunt et manus. Igitur haud gravius delinqui quam si viri mentulam uxor manu pertractet. In eo peccari si femineum hortum imber non irroret genitalis. At enim quidquid id sit, Octavia mea, res mihi videtur saltem ridicula, si non turpissima.

Octavia. At mihi et ridicula et foeda. Nam quae voluptas haec esse potest, sexum alterum alteri illudere opicis furoribus ardentem? Quis hanc non abominetur infamiam, qui humanitati velit honorem haberi qui debetur? In puella qui tam perverse ludit, venusti sane corporis violat dignitatem. Nescio quo pacto hic invaserit furor nostrorum hominum mentes.

Tullia. Cuiusdam constellationis id fieri nequitia dicunt caeli interpretes astrologi, quae ultra Alpes pestem suam non aeque afflat nascentibus. Hoc maxime itali hispanive puerorum puellarumque delectantur munere. Cum petunt a nobis *corollarium*, cum a pueris *officium* vocant. Oscis populis lusus fuit non inhonestus. Scis quam ingenio graeci praestiterint? Callipygam, pulchris

natibus, Venerem coluere et sororibus callipygis pulcherrimae puellae pulchritudinis laudem concessere. Is non oculorum fulgetris, non oris venustati, sed pulchris natibus honos habitus. Sane qui femina non oderit, nates odio non habeat necesse est. Negabis femorum esse radicem et ab origine potiorem partem?

Octavia. Sed iucundae visu, gratae tactu faciant visui tactuique delicias. Aliud quidquid gaudii qui praeterea ceperit, horribile catharma, quod auras funestat et aera, eum iudicaverim.

Tullia. Bona verba! Quid illi probro verti debeat non video, qui in fictitii hostis simulacrum experitur quid, cum iusta conseritur pugna, in figendo pilo possit, quod mox torqueat verum in hostem.

Octavia. Quam passa es contumeliam, ludicrum vocas?

Tullia. Negabis tu de Caviceo? Tuus te rubor, quo offunderis, arguit. Minime es impudens. Quid insultas mihi, nugatrix?

Octavia. Semel ac iterum, fateor, periculum Caviceus fecit an posset, nec potuit. Postea constanter abstinuit.

Pomeridianis horis voluit cum nudo nuda cubarem. Suaviantem, blandientem, prurientem nova incessit libido. Supinae molli tactu palpabat nates.

«Subleva, Octavia mea,» ait «marmoreas has nates genibus innixa. Fave amori meo quem in furorem vertis. Pateat pars utraque, et haec bona et haec postica. Permitte petat aestus meus libidinosus quam optaverit. Nihil inde peribit tibi, confide. Rore demulcebo tibi suo intimos Veneris locos; pleno et vero tibi gratificabor coitu. Incipiam opus in sequiori, perficiam in bona. Sic tibi abunde mihique satisfiet».

Parui et eunti ad Venerem obicit se bivium: regia illa via, abrupta et sentibus obsita haec. Huic vero admovet catapultam, proficit nihil, colliquescit inter reciprocantes anhelitus et vehementes concussus in sudorem.

«Nihil ex voto ages» dicebam. «Vis, qua nec calamo via esse possit, trabem trudere magnam et crassam? Vis disrumpi me? Vis diffindi et e duabus lacunis unam fieri?»

«Ita est, Octavia, insanio» reponit.

Et momento passerem demittit in patentiorem subtus libidinis nidum.

Post aliquot dies idem conatus, idem exitus. Destitit iterum ab incepto et, qua utrumque iuvabat, divisit me.

Tullia. Quae mihi hac super re contigere cum Callia, ipsa narras; eadem omnino. Nisi quod viae difficultatem oratione etiam adiuvi, ut difficilior videretur.

> «Femina nupsi tibi» dicebam «et feminae quaesivisti amplexus. Prolem sperasti ex me et gaudium; sed qua femina sum et gaudium tibi et prolem creabis; nec honestatem laedes nec pudorem meum fatigabis. Si vis liberos, finge tu tibi in hac generis humani officina faber praestans; si vis voluptatem, hic scaturit fons omnium voluptatum quas illecebris et iocis suis procax Venus condire solet. Accede ad hunc fontem; nec nimis declivis via, nec confragosa, nec item quam opus sit eunti ad amorem latior. Actum dixeris potius quam viam. Hac age veredum. Ambulabit, per Venerem, laeto passu, nec, ut anhelat, tam inani labore vexabitur. Quaerit ubi deponat onus et melius inveniet viam si quaerat solus, si laxes habenas».

Risit Callias et:

«En laxo» ait. «Suo se nunc agat ipse ingenio. Nam ingeniosa res est mentula, si quae alia».

Confestim in stabulum recondit se quod apertum sensit sibi et onus magna cum utriusque voluptate post paulo deposuit. Nec post hos impetus furentis et caecae libidinis quidquam temptavit Callias quod molestum mihi aut indecorum utrique videri potuerit.

Octavia. His super nequitiis quandoquidem nobis est sermo, rogo, Tullia mea, aperi, si me amas, veros animi tui sensus et rem omnem fando explana: ut nata est, ut excepta a salacibus hominibus, ut invaluit ac qua tandem factum sit ratione ut quosdam ad se pellexerit populos, alios tamen bene multos non attigerit. Advectum e stygiis specubus sulphureum hunc opinor ignem, qui puros casti Amoris igniculos mixtura sua pestifera inquinaret.

Tullia. Recte iudicas. Sic autem se res habuit.

Omnes ullo absque discrimine homines,

… *Qua sidus currit utrumque*,

iisdem moventur affectibus, ex eadem materia et pari membrorum compage. Pariter omnes feruntur ad libidinem. Appellant vero libidinem acrem illam et vehementem cupiditatem non tam inferendi in alienum corpus et alienos sensus summi gaudii quam ex alieno corpore capiendi. Amant illas alieni corporis partes ad effrenatam usque impotentiam, quarum ope ex suo aperiunt sibi libidinis rivos et ex medullis suis salax ille excitur umor quem *semen* vocant, quod, cum in arvum nostrum profluxit, hominem generat. Eo in effluvio, et nosti, Octavia, felicitatem inveniunt quam quaerunt in nobis.

Exsiccata Veneris vena, vides ut fastidiant bona nostra, ut basia, amplexus et alia Veneris dona nihili faciant et aut in fugam coniecti abeant retro aut hebetes et lapidei conticescant. Ita, qui vino et cibis ingurgitaverunt se, illis nec vini nec ciborum cura.

Enimvero propensiores nascuntur ad amorem sexus nostri et incitatiores ad corporum nostrorum usum, qua feminae sumus, impellente scilicet Natura rerum parente. Sic enim immortalitatem pollicita est, si sexus misceatur alter alteri.

Sed id omne seminis, quod in lumbis virorum mulierumque concoquitur, necessario generationi non debetur. Haec est, aiunt, sapientiorum sententia. De hoc semine idem volunt fieri iudicium quod de plantarum arborumque semine. Frumentum vide ut partim animalium servetur usui et ab iis absumatur, partim ad sementem. Relicta glande Ceres mortales docuit artem e frumento panis conficiendi, cui id nomen inditum quod figura Panos imprimeretur. Ea pars ventri data et deliciis; nihilo tamen minus indignari Naturam quis contenderit?

Ex aliarum plantarum seminibus, quae homines nulla necessitas, nulla voluptas iussit legere, sua sponte partem rursus terrae mandat Natura, unde novae exsurgant plantae, partem aliam perire aegre non fert. Non dissimiliter, aiebat Socrates, aiebat Plato, hominis procreationi aptum semen stultum est in mente id Naturam habuisse ut totum impenderetur hominum generationi.

Praeterea, quid vellet ultro ipsa edocet. Nam in corporibus nostris, Octavia, via est etiam semini qua extra vulvam, dum gerimus utero, mittatur; quae non esset, si uni tantum rei reginae Naturae decreto esset inserviturum. Homines vero, quando libet et ut libet, remittuntur.

Sed in nostris tantum amplexibus, et in eam corporis partem quae cessit generationi, seminis procul dubio haberent fundendi facultatem, si cudendo homini haec foret materia uni destinata.

Deinde cum fecundo impleti nobis semine uteri tument et ad sextum, octavum nonumque mensem pervenit impraegnatio, cum immo urget languentes partus hora, non negant maritos rem habere nobiscum iure posse; et sane habent. Igitur impendi necessario homini procreando semen deberi, alii nequaquam praeterea usui, a vero abhorret. Nam illo tempore novae impraegnationis quae reliqua spes nisi ad improbitatem fatuo? Ex iis quae consequantur intellegis, Octavia.

Octavia. Intellego.

Tullia. Hinc sane factum ut medici insertis pesariis, sic loquuntur, aegras ad voluptatem moveant puellas; ex imis locis purulenti seminis pigra fluenta exsolvant unde variae morborum pestes non nuptis. Nec ideo medicinam damnant eiusque opi inurunt notam scelestae ullius licentiae. Sic contabescentes videmus recreari et ad vitam revocari morientes.

Octavia. Sic bonae restituta est valetudini Livia, cognata tua, menses septem antequam nuberet pallida, velut paedore obsita, exsanguis et vivum mortis simulacrum.

Tullia. His rationibus factum, quae quadam, sed falsa, veritatis specie relucebant, ut quae primum quorundam delicatiorum erat intemperantia, omnium tandem aliquot in terris facta sit. Mulieres sibi delegere quarum in campum descenderent prolis causa, non amoris: quas praegnantes pro damnatis haberent, a commercio omni suo arcerent, in penetralia domorum abigerent, nec osculis nec amplexibus amplius dignarentur. Iniuriae miseris et criminis loco erat matrem esse.

Asiaticos apud reges sordebat fere sexus noster. Bagoas in deliciis Dario fuit, Alexandrum etiam incendit. Componuntur populi ad exemplum principum quibus subsunt. Eadem infamia omnes in omnibus vitae et condicionum gradibus tenebat. Eodem omnes furore ardebant, plebs, magnates et reges. Philippum macedonum regem haec insania confodit Pausaniae manu quem oppresserat. Haec Iulium Caesarem Nicomedi regi subiecit, omnibus hominibus in feminam vertit, ut

omnibus mulieribus vir erat. Augustus id dedecus non fugit. Tiberio et Neroni pro laude fuit. Tigellino nupsit Nero, Sporus Neroni. Traianum, optimum principem, paedagogium comitabatur orientem totum victoriis peragrantem. Venustorum et formosorum turmam puerorum, quos in complexus suos die nocteque ciebat, *paedagogium* vocabant. Antinous Adriano pro domina fuit, Plotinae rivalis, sed felicior. Mortuum luxit imperator et, qui in vivis esse desierat, retulit in deos, aris et sacellis consecratis. Antoninum Heliogabalum, Severi nepotem, per *omnia cava corporis*, ut loquitur vetus scriptor, Venerem excipere solitum sua tempora pro monstro habuere.

Huic etiam Veneri severa philosophiae gravitas saltavit, paederastiae choro mixta. Alcibiades et Phaedon cum Socrate dormiebant, si quando alacrem vellent praeceptorem. Ab tam sancti viri amoribus duxit originem haec dicendi in venereis formula, *socratica fide diligere*. Omnia Socratis facta dictave omnibus philosophorum sectis sacra; illi sacellum conditum et ara erecta. Facta legis vim, dicta oraculi auctoritatem habuere. Philosophi ab herois, nam inter heroes relatus Socrates,

indigetisque sui exemplo non descivere. Lycurgus, qui laconum legislator aliquot ante Socratem saeculis, bonum et utilem esse posse civem negavit cui non esset concubinus amicus. Volebat virgines in theatro palam exerceri nudas, ut liberior hic aspectus Amoris aciem, quo natura ferente rapiuntur ad nos homines, obtunderet et in amasios et sodales ardentiorem converteret. Nam non ita tangunt assueta.

De poetis quid loquar? Anacreonta urebat Bathyllus. Plauti pleraeque omnes facetiae versantur circa haec. Huius sunt generis:

Faciam quod pueri solent, conquiniscam ad cistulam

et

Conveniebatne machaera militis in vaginam tuam?

Ille immo poeticae artis apex, Maro, qui *Parthenias* appellatus ab ingenuo et ingenito pudore, Alexandrum, dono sibi a Pollione datum, amabat et sub Alexis nomine laudavit. Ovidium idem morbus temptavit; praetulit tamen puellas pueris, quod voluptatem his in lusibus

vellet communem, non sibi propriam. Amare se Venerem ait *quae utrumque resolvat*. Hinc fieri *quod pueri amore minus tangatur*.

Cum se neglegi viderent puellae ab iis quos amarent et uxores ab iis in quorum sacra per nuptias venerant, si muliebri tantum mererent stipendio, ad puerile deflexere officium. Eo res adducta vecordiae, id etiam novis ut prius nuptis extorqueretur, dehinc per puerum ad puellam iretur, uterque utrique uno in corpore sexus confunderetur. Priapus, in veterum lusu, qui accesserit ad stipitem suum olerum fur, hunc daturum minatur *quod virgo prima dat nocte cupido marito, alterius loci dum inepta vulnus timet*. Fingit (nam quidlibet audendi aequa fuit semper potestas pictoribus et poetis) Valerius Martialis sibi uxorem obmurmurantem nates etiam esse, quo deterreret a puerorum amore amentem. Iunonem hac ait parte placere Iovi; nec tamen se suaderi; aliam esse pueri partem, aliam feminae; utatur uxor parte sua iubet.

Sed sedebant in fornicibus pueri puellaeve sub titulis et lychnis; illi femineo compti mundo sub stola, hae parum comptae sub puerorum veste, ore ad puerilem

formam composito. Alter venibat sexus sub altero sexu. *Corruperat omnis caro viam suam.*

Vide quam fuerit hic usus frequens puerorum puellarumque sexum mentientium. Ecce Ganymedem Iunonemque certatim Iovi clunes et illum et hanc porrigentes, bona sua de postico thesauro iactantes. Nec religionis violatae, qui haec commentarentur et fabularentur impostores, nec impietatis rei facti, qui crederent aut stulti aut libidinosi. Miseri homunciones quo non irent praeeuntibus diis? Iovi Ganymedes in deliciis, Apollini Hyacinthus, Herculi Hylas. *Cui non dictus Hylas*? Antistes maiestatis Iupiter, scientiarum Apollo, fortitudinis Hercules.

Prima mali sedes Asia. Nec tamen Africa ab hac peste pura, quae per contagium mox Graeciam et contiguas Europae partes pervasit. Orpheum in Thracia faeculenti ludi inventorem et suasorem spretae ciconum matres

> *Inter sacra deum nocturnique orgia Bacchi,*
> *Discerptum latos iuvenem sparsere per agros.*

Celtas narrant vetustis illis temporibus, si qui se hoc a morbo praestarent incolumes, ludibrio habuisse; nec

munerum nec honorum participes erant. Qui puros sibi servarent mores effugiebantur ut impurati. Non iuvat in publica totius civitatis dementia esse solum sapientem. Et quia non iuvat nec etiam decet.

Octavia. Quis te inter homines eloquentiores dicendo superet? Quam ingenue! Quam ingeniose effers quae dicis omnia!

Tullia. Celtarum nomine non ii tantum comprehensi qui trans Alpes in Gallia vivunt, sed omnes ad occidentem positae nationes, quarum in numero sunt et itali et hispani. Nunc omnium maxime hominum galli odio insuetae Veneris flagrant. Quos polluit, ultricibus purgant flammis; ferri aciem sufficere non putant ulciscendae castitati. Mirantur itali et hispani; nam satius est de populis sub Mahometis iugo depressis non dicere. Gallos et qui ad septentrionem vergunt stupidi dicunt esse ad voluptatem sensus; sincerum, ut sibi, voluptatis inesse gustum negant.

Nimirum nos feminae acuimus ipsae in nos virorum nostrorum ingenia ad voluptatem alio investigandam, quam vix ac ne vix quidem inveniunt in nobis plenam et solidam.

Octavia. Non intellego.

Tullia. Intelleges ut ego.

Patentiora sunt nobis italis hispanisve (quis neget?) Veneris ostia. Non Veneri facere qui peculiatus vasatusque ultra modum non sit, sed dixerit in porticibus amplis iaculo ludere. Quae facile admittit ineuntem, minuit concha voluptatem. Comprimi, exsugi gaudet mentula; si liberius spatietur, male habet. At in aversa Venere se res commodius habet. Difficilis ingressus irrumpenti mentulae et, cum irrumpit, locum non implet modo sed disrumpit. Dehinc nulla stadii capacitas nisi quam velit cursor. Accommodat ultro se hospitium hospiti, musculi ut contenduntur, ut laxantur. Vulva vero, cum semel aperta horribili hiatu, ars nulla, mulieris nullus aut situs aut motus faciet unquam quin laxa, quin diffissa immani foramine pateat miserabili mentulae, ad contumeliam concubitus. Hinc amatores turpis delicii apud nos multi; ex adverso, apud gallos germanosque pauci. Nam sub septentrionibus non ita feminae lati fundi sunt. Frigore restringuntur membra omnia quasi concreta. Ideo cum habeant omnia in

legitimo mulierum censu quae voluptati favent, quid expeterent ultra quod illis in penu est?

Sane qui apud nos peculii laude praedicantur, bene mutoniati, nec pedicantur nec pedicant. Haec sunt, Octavia, quae volebas.

Octavia. Oblita es dicere utrum hanc Venerem probes an abomineris, ut ego, medius fidius, abominor.

Tullia. Si probem, sana non sim. Vox caeli fulminatrix, vel terra obmutescat, hanc condemnat socordiam.

Lucianus argute de utraque edisserit Venere; nullam damnat. Nescias quam iudicaverit alteri praestare. Achilles Tatius in *Clitophonte* non dissimiliter ambiguo animi sensum condit sermone malignus. Graeci ambo. Latinos inter scriptores nullus nec damnat nec laudat. Quod mirere, legislatorum vetuit nullus. Scilicet voluptates, quae iugulum non peterent, crimini non ascribebant.

Bona ego fide agam, non illa socratica. Omni supplicio, omni contumelia digna postversa Venus. Cogitationes alterius sexus sponte in alterum cadunt. Vim

naturali facit propensioni qui Venerem quaerit in puero. Cupido amorem aspirat; quis pedicavit Cupidinem? Nec pedicare se patitur nec pedicari. Ut primum coepit in venis Amoris libido fervere, sane in feminarum amplexibus adulescentes praesentiunt, inconsultis praeter se omnibus, positam esse sibi medicinam, qua sedetur ignea tempestas. Ex ephebo exeuntem accendit hunc puella, hanc puer. Mutuis capiuntur desideriis; alter in alterius cupiditate contabescit. Hic amoris cursus. In adversa hac parte tingit, quae in tenera mittit pectora Amor, spicula.

Ut alio deflectat, meditato opus est et multo rerum usu. Non Natura, sed corruptis has afflant furias corrupti mores. Si sequior pars huic efficta esset usui, esset etiam accommoda. Posset nervus salax magno absque labore, absque periculo coeuntium se intro penetrare. Devirginantur etiam ante pubertatem nec satis viripotentes puellae. Certum est in primis conflictibus dolorem inferri. Sed intra paucas evanescit horas is dolor, quem brevi consequitur voluptas summa.

Aegrius multo se res habebit, si qua non fert natura puella petatur aut puer. Et acerrimi incutiuntur oppresso cruciatus ac plerumque, si crassior infindat contus, taeterrimi ex ea morbi petulantia enascuntur, quos nulla Aesculapii curet industria. Disruptis musculorum vinculis, contingit postea excrementa effluere etiam invitis. Quo quid turpius? Novi tam diris inde afflictatas feminas nobiles aegritudinibus enatorum et pullulantium ulcerum ut sanitati post duos tresve annos vix sint restitutae.

Ego quidem ex Aloisii Fabriciique sacris amplexibus non evasi omnino sana. Primum, dum pila infigunt, vehementem tuli cruciatum; mox levis aegram solata est titillationis umbra. Postquam vero domum redii ardentissimus rursus me dolor cepit in ea parte quam laceraverant. Incendio torrebar prurienti. Et sane Ursinae ope ignis hic sacer vix restinctus est. Pereundum erat miserae neglectis vulneribus.

Tu, Octavia, in primis pubertatis diebus, tenera et delicata ut es, non ita cito ad Venerem perduci potuisses.

Ut venisti ad plenae pubertatis annos, omnes fregisti rigidissimi et crassissimi mutonis impetus fere illaesa. Quid vero de te, horreo dicere, factum esset, alia si parte tantae molis catapulta furores suos in corpus tuum impulisset?

Nec me movent quae in causae defensionem humani generis hi hostes, pedicones et exoleti, adducunt, argumenta ex rerum natura, ex moribus, ex hominum quorundam aut dignitate aut claritudine. Nemo persuaserit sibi sapiens humani seminis iacturam, quae sponte fit, omni flagitii labe carere aut sane hominem perdere probro verti non debere. Qui semen mittit non in muliebrem sulcum vult perdere hominem et perdit qui fingi potuisset: homicida et adulter. Nondum etiam nati enecantur purulentam per hanc voluptatem homines. Vita adimitur, quae negatur.

Cum laborat in adytis suis Natura perficiendo semini generationem spectat, non libidinem. Voluit in mutuos amplexus venire, feminam quam partus difficultas, virum quem educandorum liberorum cura longe averte-

ret. Ad generationem pellexit, quam nudam et solam refugerent, caris carae voluptatis illecebris.

Sed in praegnantis arvum quod inicitur semen quis neget, aiunt, perditum iri? Nugae. Dicunt medici novo rursus fetu augeri posse praegnantem feminam si ineatur. Hinc factum narrant ut quae partum iam effuderat in lucem aliquot tamen post dies alio sit partu facta mater. *Superfetationem* vocant. Quis omnipotenti artifici Naturae materiam non credat ex qua scilicet edat opera quae solet fingere? Quis non fidat Naturae?

Frumentum vero atque similia semen non sunt, ut nugantur, sed fructus perfecti, qui suum in se continent semen, cuius vi et facultate renascantur. Bos, aries, gallus gallinaceus animalia similiter sunt absolutae perfectionis pro genere suo. Quis ab eorum nos velit esu abhorrere, quod scilicet, quo speciei cuiusque suae perpetuitati provisum, in iis lateat vitale semen? Nulla Naturae fit iniuria. Nullam profecto in frumenti et fructuum usu et esu fieri perspicacissimae philosophorum sectae fassae sunt.

Octavia. Bene quidem; sed tecum mores pugnant longo usu comprobati et magni in omni aetate viri.

Tullia. Nulla temporis diuturnitate mali adipiscentur auctoritatem mores quae bonis debetur. Tam multae ab orbe condito scelerum facies, caedes, latrocinia, veneficia. Quis propterea aut laudet aut ferat? Vastari pestilentiis et crudelium contagio morborum civitates et urbes, familias internecione deleri nihil novi. Quis ideo pestes et morbos mala esse negaverit, quod ab origine rerum ad nos usque continua damnorum serie manarint? De rebus per res ipsas iudicandum, non per adiuncta.

Itaque ut aevi diuturnitas infamiam nequaquam elevat sic nec vel celeberrimorum virorum laudes flagitiis laudi esse possunt. In alto lucentes iis se nebulis obscurarunt, iis se e summo gloriae gradu deturbarunt furoribus. Enimvero non omnes qui honore et fama florent haec tetigit tabes. Ab eo contagio maior se numerus servavit incolumem ne dubites. Quibusdam in terris tenebricosus furit hic aestus; maior tamen numerus, si magnates, si plebem, si omnes spectes ordines, sanus

viget; horribili huic morbo imperviam tuetur virtutem et ab omni scelere puram. Demum, ut iudices bene et sapienter, de rebus iudicandum per res ipsas, non per adiuncta.

Octavia. Non miror Turriani illius tui, qui ab hac se ostendit alienum salacitate, adeo aspectum placuisse oculis tuis, sanctae scilicet et gravi feminae!

Tullia. Quam hic dicendi calor abrupit, repeto narrationem, inepta, nam mones.

Proximus successit Aloisio et Fabricio Turrianus.

> «Quae indulgentia tua passa est, dea mea, tam pulchrum corpus contaminari et caelesti formae illudi? Vis qui debetur formae et nobilitati tuae ultum eam honorem» inquit «quem violarunt? Vis utrumque ad aras tuas, dea mea, namque eris mihi semper dea, mea manu ultrici caedam?»
>
> «Nolo» respondeo. «Sciebam qua lege in hanc palaestram descendi; usi sunt iure suo. Sed generosam tuam laudo ingenuitatem. Tanto amo te ardentius quanto ardeo vehementiori in eos odio».

Haec dicens suavium dedit, suavium, Octavia mea, quod illecebris ipsa suis procacioribus videri posset respersisse Venus. Surrexeram e lecto; nuda eram; arrigebat. Nec mora, mammam manu utraque prehendit utramque et intorquens intra femina spiculum fervidum et durum:

> «En,» inquit «domina, ut te appetit hoc telum, non quo letum, sed laeta omnia inferam tibi. Sis, precor, dux ipsa caecutienti mentulae hoc in caeco itinere, ne aberret a scopo: nam manus meas ab hac felicitate qua fruuntur haud dimoverim».

Facio ut fieri volebat. Appuli ego igneum telum ad igneum ostium. Sensit, impellit et infigit. Vere praestabilior Venus est hominis qui placet aliorum hominum omnium amplexibus, quantumcumque sint illecebrosi et meretricii. Momento et ad alterum alterumve concussum resoluta sum incredibili cum titillatione ita ut parum defuerit quin deficerent poplites mihi.

> «Siste» aio «fugientem animam!»
>
> «Scio qua fugit» refert subridens. «Tibi scilicet elapsuram per id infimum putas ostium quod teneo, sed ecce occlusum id est aptissime».

Dicens, contentione quadam spiritus summa, faciebat ut increscerent moles turgentis mentulae.

«Et retro repellam fugitivam animam» adiciebat.

Acerrimos etiam motus ciebat. *Altius ad vivum persedit mucro*. Ea vi sursum dulces ingerebat impetus, deliciosos penetrabat furores ut, quando certe omne non poterat corpus, saltem cupiditates omnes, desideria, libidines, cogitationes animumque amentem illac in corpus meum effunderet libidinoso nisu.

Demum, cum sensit liquidi aestus adventantem vesaniam, manus natibus meis subicit, sublevat in aera. Ego furentes artus artissimis bracchiorum alligo complexibus et femorum tibiarumque alterno volumine femora natesque, ita ut eius ab collo penderem vibrata ex humo; sic pendebam quasi clavo affixa. Dum in longum labor trahitur, iterum non segnem me solvit Venus in Venerem. Temperare mihi non potui quin exclamarem, acriori Amoris oestro percita:

«Sentio omnes, sentio Iunonis cum Iove concumbentis delicias omnes; feror in caelum!»

«Noli» respondit Conradus «mortales nos prius deserere, dea, quam Conradum tuum donis Veneris

tuae satiaveris, tuae feceris immortalitatis et felicitatis participem».

Eodem temporis puncto exundantis seminis umescenti igne genitale arvum conspersit Turrianus, quem Venus et Amor omnibus suis agebant furoribus in libidinem. Hedera non ita nuci haeret circumvoluta ut haerebam Turriano, bracchiorum femorumque amplexu coniuncta.

Vix perfecerat, adest Conradus.

«Quid me vultis» inquit «solum marcescere? Nam florentini nebulones illi secessere. Nescio quo malus eos daemon suus quemque exegerit».

Octavia. Quos ivisse velim in crucem, qui ipsi tibi crux fuere per furores suos.

Tullia. In proximum exierant lucum tiliis virentem et ilicibus, puro aere vires recreaturi fessas et languidas, pigri et ignavi. Conradus sedentem in toro his dictis aggreditur:

«Homo germanus imposturam, quae tibi facta est ab improbis, moleste fero. Excandescere scias non minus quam Turrianum. Sed dic quid fieri velis, si quidem cordi tibi est. Taces?»

Nam tacebam et abscesserat Turrianus.

«Ego» inquit «bona fide tibi aperiam omnia».

Et sub haec, subsultantem sibi egregie mentulam, mihi femina aperuit.

Octavia. Et sic tibi aperuit omnia. Igitur nec mora nec requies. Et tibi herculeae fortitudinis heroidi decimum et quartum imperat laborem.

Tullia. Non displicebat Conradus nec admodum placebat; nec negavi nec dedi. Quod volebat cepit velut a dormiente; nam ne quidem verbum blandienti reddidi. Fateor, Octavia mea, exhausto tot in conflictibus vividi in venis sanguinis calore torpebam ac si effetae mihi vires senectutis iuveni et florenti exprobrassent segnitiem semisepultam.

Ille vero novum molitur modum nec ineptum. In sinistrum sibi umerum tollit dextrum supinae femur; post transfigit ictum exspectantem, non optantem; femori dextro supinae iniecerat sinistrum. Adacto in intima telo concutere, subagitare, urgere. Quid plura? Dic ipsa tibi.

Octavia. Post ad pensum tributumque revocati Aloisius et Fabricius satisne tibi fecerunt ex animi tui sententia?

Tullia. Nullus sit dicendi finis, si curiosius velim omnia sermone complecti. Conradus ad sextum; Aloisius Fabriciusque ad quintum ille, hic ad septimum; Turrianus item ad septimi concubitus voluptatem pervenere. Ita quinque supra viginti duella una sustinui et evasi victrix. Fassi sunt omnes laurea mihi frontem cingi a Venere deberi, cui tam feliciter militassem et depugnassem. Tamen, ne dubites, Octavia, me post tot labores exhaustos, post tantum sanguinis amissum, defecerant fere vires. Vix post vigesimum concubitum potui tollere me in pedes. Et tamen victoriam tuli.

Octavia. *Lassata viris scilicet, non satiata*.

Tullia. Et satiata et lassata. Turrianus, ut initium pugnae fecerat, sic finem fecit. Bravio donatus est me iubente. Obtinuit etiam a me, ortu nobilis et pugnator fortis, ut nomen ederem, hospitium edocerem et me vellem inviseret. Invisit certe postea frequentissime. Sed me taedium Veneris tam grave ceperat ut tantum per tres continuos menses semel atque iterum admiserim cupidum et inflammatum in amplexus meos, lacrimis, precibus, obtestationibus exorata.

Octavia. Unde id fastidium?

Tullia. Lacus facta eram genitalis pluviae. Vulvae ligamenta exundans umor diluendo ita solverat, ignem adeo omnem restinxerat, ut ne quidem ulla libidinis per id tempus cogitatio ad libidinem me permoverit. Demum extorqueri a me passa sum, ab amante nitidae et roseae iuventutis, summum gaudium. Non dedi nec etiam bene sensi. Verum, hac exacta hebescentis intra fatiscentes lumbos Veneris nausea ad lusus revocandos et repetendos, qui a nobis procul videbantur abesse, fuimus alter alteri pro vehiculo. Dicam suo tempore, Octavia, quae contigere nobis per annum integrum. Laeta

audies, quae invidiam, luctuosa, quae pietatem et dolorem moveant. Raptus est mihi Turrianus Aloisii fraude. Heu! Heu! Quae eum perfidia leto dedit, cur me miseram vitae reliquit?

Octavia. Revoca animum ab hac recordatione ad amoeniora. Dic, Tullia, supersunt etiam Veneris modi praeter quos ipsa experta es? Venus bona! Quot te in figuras mutasti ut placeres!

Tullia. Quot inflexiones, quot corporis conversiones, tot sunt Veneris figurae. Nec numerus iniri nec doceri aptior voluptati potest. Quisque a libidine sua, a loco, a tempore, quam indui figuram velit capit consilium. Sed non idem omnibus Amor.

Elephantis, graeca puella, quas in usu esse noverat inter libidinosos pictis tabulis expresserat, ut iam iuvaret *pictas opus edere ad tabellas*. Alia est in concubitu modos duodecim molita, quibus gratiori vector in effluvio perfunderetur voluptate. Dicta idcirco *dodecamechanos*. Aevo nostro, divini vir ingenii, Petrus Aretinus, bene multas in colloquiis suis expressit satirico sale; post pictura Titianus et Carraccius, summi pictores.

Sed multae sunt quae ad effectum venire nequeant, licet supra quam excogitari possit flexibiles sint coeuntium in Veneris sacra artus et lumbi. Profecto plura in mentem meditando et commentando solent cadere quam vere fieri possint. Ut impotentis animi desideriis nihil impervium, sic nihil cogitationi exsultabundae et intemperanti difficile. Quo vult et qua temptat viam insinuat se; vel in abruptis invenit planam. Non ita corporibus facilia factu omnia quae mens aut bona aut mala suadet.

Octavia. Una est via Veneris, si una Venus. Mala sunt et proterva omnia quae praeterea adiecere e suo, dum in furias et ignem ruunt, viri et feminae.

Tullia. Viam Veneris esse dicunt alii ex Naturae praescripto, si quadrupedum more prona et proiectis lumbis ineatur mulier; nam sic promptius virilem invehi vomerem in muliebrem sulcum et seminis fluctus in arvum genitale.

Quadrupedumque magis ritu plerumque putantur
Concipere uxores, quia sic loca sumere possunt
Pectoribus positis, sublatis semina lumbis.

Nec molles opus sunt motus uxoribus hilum.
Nam mulier prohibet se concipere atque repugnat
Clunibus ipsa viri Venerem si laeta retractat
Atque exossato ciet omni pectore fluctus.
Eicit enim sulcum recta regione viaque
Vomeris, atque locis avertit seminis ictum.
Idque sua causa consuerunt scorta moveri,
Ne complerentur crebro, gravidaeque iacerent,
Et simul ipsa viris Venus ut concinnior esset;
Coniugibus quod nil nostris opus esse videtur.

Alii communem Veneris usum et figuram maxime probant, ut in supinam vir procumbat, pectus pectore, ventrem ventre comprimat, pubes pubi colludat, diffindens rigido conto teneram rimam. Hi iubent ciere crebros et acres motus mulierem dum Veneri facit; illi vetant. Sua cuique opinioni ratio. Sed negant medici pronae concubitum naturae convenire, qui partium generationi insudantium conformationi, ut probant, non convenit. Ego vero, mea Octavia, communem usum unice laudo.

Octavia. Quidni laudes? Nam, amabo, quid dulcius cogitando fingi potest quam resupinam amati corporis blando pondere ad irrequietae, sed suavis, impatientiae molles incitari furias? Quid gratius quam amantis vultu pasci, osculis, suspiriis et patrantium oculorum incendiis? Quid praestabilius quam amores suos fovere complexibus, sensibus quidem, quos non aetas, non vitium ullum obtudit? Quid utriusque libidini, utriusque voluptati laetius concutientis et succutientis lascivis motitationibus? Quid opportunius prae voluptate emorientibus quam flammescentium suaviorum vivida vi reviviscere? Qui aversa ludit in Venere uni tantum alterive sensui gratificatur; omnibus, qui in adversa.

Tullia. Sed in his, Octavia, solet accidere quod videmus plerumque beatioribus usu venire. Quasi pigeat bonorum, quorum cumulantur copia, videas alios contemptis pulcherrimis uxoribus ad diobolares confugere meretriculas et in putida sibi plaudere Venere. Alios pretiosarum dapum, opiparae cenae capit satietas et fastidium; Falerno et lautitiis posthabitis, vappa et se-

cundo pane ingurgitant se velut fame enecti. Inassuetis gaudemus et in vetita nitimur.

Sed ecce noctem, dum ludis tu, dum loquor ego, insomnem duximus. Paucas intra horas surgendum nobis. Iuvabit somno refici et sane requiete indiges. Ita iucunde, Octavia, dormias ut vigilasti. Faxit Venus.

COLLOQUIUM SEPTIMUM

Fescennini

Tullia, Octavia.

TULLIA. Considamus hic sub patula ulmo. Vis, Octavia?

OCTAVIA. Maxime! Et Hymenaeum cieamus.

TULLIA. Belle! Nam nudam te nudiustertius vidit comes Alphonsus et furere coepit.

OCTAVIA. Nudam me?

TULLIA. Te nudam. Nam is palam praedicat, venereus flos.

OCTAVIA. Te pugno petam tam dicacem.

TULLIA. Ego te osculo tam procacem.

OCTAVIA. Praeter Caviceum meum, homo me nudam, per ocellos tuos libidinosos, nemo vidit.

TULLIA. Nullo scilicet Theodorum habes in numero?

OCTAVIA. Memini et pudet. Apage! Ut mihi miris ille sermonum praestigiis illusit, Venus aurea!

Tullia. Suspicione assequor quid id sit quod silere vis nec vis. Novi libidines tuas; per testiculos Veneris, novi.

Octavia. Bona verba! Quid vero obtrectas, inepta, de Alphonso? Forte steti in somnis ob oculos eius nuda?

Tullia. Intelleges, turturilla mea. Qui Octaviae vidit animum, perspectos exploratosque habuit mores et animi candorem, num vidit Octaviam nudam? Per Platonis manes, vidit.

Octavia. Scite nugaris. Quam velit Alphonsus dari sibi fruendam intellego: illam scilicet quae animo et mente, non hanc quae corpore consistit et membris. Quam putas eliget, optio si detur? Cui arriget, si sanus est.

Erat in suburbana Eleonorae villa Alphonsus. Convenit et Isabella Menezia et recens, ut ego, nupta Aloisia Fonseca. Secuta est confabulatio opiparum prandium, sed libera, sed parum pudica. Musto madidas iudicasses. Placui tamen.

Tullia. Alphonso tu, Eleonorae Alphonsus.

Octavia. Odi hominis levitatem, odi amorem; nec ad me transfugam ex Eleonorae castris velim recipere, si bona sim.

Tullia. Et magni es puella cunni et animi. O egregiam heroidem et meliori saeculo dignam, aureoque illo quo mentulae urgebant bilibres! Sed aiunt, quod in ceteris rebus flagitiosum videri possit, id in amore interdum posse laudabile videri.

Si violandum est ius, fruendae amicae gratia
violandum est: in ceteris rebus pietatem colas.

Quae inter amantes iactari vulgo de amantium dolis et inconstantia solent, haec sunt omnia non amantium sed amentium somnia.

Octavia. Pulchrae res! Periit Eleonorae vir abhinc annum in pugna a gallis caesus et abhinc sex menses ingeniosa, opibus pollens, aetate florens, formosa deperit Alphonsum. Fassa equidem est, quod amans expetat ab amante negasse nihil; superesse nihil quod donet amplius, quo beet cupidum iuvenem. Laudares? Certo scio non laudares, si vellem me optimae feminae, quae a me sibi nihil timet, rivalem fieri.

Tullia. Amo in te, Octavia, generosi hoc pectoris robur. Ut vivis perge vivere.

Octavia. Molestum, puto, tibi non erit audire quae nostrae ea in confabulatione fuerint dicacitates, facetiae, lusus, ioci; nec mihi erit dicere.

Ut consedimus omnes, Eleonora renidens, salax, Venerem spirans, conversa ad Aloisiam:

> «Agedum» inquit «ut tibi placent novae noctes? Ut colluditis tuque tuusque Rodericus in hoc quo calescitis Amoris aestu?»

Suffusa rubore puella, subrisit tamen nescio quid molle et subans.

> «Erubescis, Aloisia? O pudorem impudentem!» exclamo ego. «Video eius in oculis vultuque toto meretricios ignes. Ceventis murmura ipso audio in silentio paelicis. Quid times, inepta? Ut illic libere agis omnia, istic loquere».
>
> «Sane» reponit Aloisia «citius pudicitiae, quae se ab his sermonum nequitiis puram servet, abstulerit palmam, quam quae ab omni temperet sibi voluptatum libidine. Casta est non quae casta est, sed quae audit».

«Belle, belle!» subicit Alphonsus. «Utcumque vivat, pudica est cuius pudici sermones, tetricum os. Nihil utique magni interest et pudicos esse mores».

«At enim his sub meis tectis» refert Eleonora «semper ingeniosis licent quae usquam licent».

«Vitam non vivit» repono «qui timide vivit. Nam timidos et Fortuna repellit et odit Amor; primus est felicitatis gradus audere per veros amoris gradus ad felicitatem ire».

Tullia. Non omisisti dicere qui sint isti felicitatis gradus? Et hac etiam via venimus ad summum bonum.

Octavia.

«Omnia inter bonos et honestos bona et honesta» subicit Eleonora. «Ii vero boni sunt et honesti qui supinam vulgi malignitatem diligenti et sedula a se suisque nugis cura averterint nec ideo minus a stultis vulgi opinionibus abfuerint. Id credas respondisse tibi Venerem ex imis selectarum libidinum adytis».

«Generis nos humani quis neget gaudium esse» adicio ego «et lucem et vitam? Si gaudium, melior

gaudii pars in iocis, in salibus; si lux, quanta, quanta est lucis amoenitas, quae varias rerum formas, quae pulchritudinem nescio magis an fingat quam pingat? Quae non delectat vita, sub falsa vitae imagine leti genus est. Nec sane delectat absque multo varioque sensu voluptatum. Sunt voluptates condimentum vitae: absint momento, fastidio erit. In nobis igitur laeta sint oportet omnia, petulca, procacia. Si qua est mulier severae frontis, austeri animi, petat, petat illa ursorum spelaea, ursis digna procis. Quis huic beluae velit homo cultum honoremve adhibere a qua nulla permanare possit delectatio?»

«Dein, ut frui voluptatibus dulce est, sic et meminisse fruitionis suave est. Sunt qui in voluptatis aut spe aut recordatione summam inveniant voluptatem; qui gratiorem sentiant Venerem dicendo quam fruendo. Per pruriginosum libidinis tuae nidum, Aloisia, recordando diuturnae fiunt voluptates, quae puncto temporis fluxae elabuntur; sic ipsae sibi, dum repetuntur memoria, succrescunt».

«Vis bene beateque vivere? In Veneris hortis lege poma, decerpe rosas. Eruditae libidini prospere omnia cedunt. Etiam in voluptatis umbra veram invenies voluptatem, si velis».

Tullia. Quam multa paucis! Quam acute, quam apte!

Octavia. Quid? Demum persuaderi se passa est Aloisia. Abiecta omni verecundia mirabiles effutire, nullo delectu, coepit omnis generis nugarum nequitias. Subridebat Eleonora, ridebam ego; Isabella vero et Alphonsus cachinnis implebant domum.

Tullia. Sed risu inepto res ineptior nulla est.

Octavia. Abstinuisses a risu?

«Cum primum Roderici pugionem» dicebat «adactum in corpus ad capulum usque excepi, omnes in eam partem confugerunt mihi mei illico sensus, omnis animi facultas. In proximo cubiculo affines bono numero convenerant, perstrepebant. Rem miram! Illinc audiebam. Lucebant cerei dum subigebar: illinc videbam. Dum perficit Rodericus, dictu mirabile! in cunno tota eram aut tota cunnus.

Si quid in me ingenii (et aiunt nonnihil esse), in eam Cupidinis sedem id omne, qualecumque est, perpulerat ingeniosa libido».

«Quis vero» subicio «neget tecum et tibi ingeniosas esse fututiones, cui tam ingeniosa pars?»

«Qui me sane» refert Aloisia «conventa opus habuerit, quaerat in cunno: illic habito; nec amplis aedibus, crede mihi, Alphonse, nam et credo ego Roderico».

«Cum voles, Aloisia, non pigebit» inquit Alphonsus «ad has te lampsacenas aedes convenire et genio tuo apud te et ingenio frui. Si vero locare velis, non deerunt, ita me Venus amet, conductores quovis pretio».

Tullia. Per Iovis coleum, Aloisia ne ipsa investiget et usquam pruriens Venus facetiorem.

Octavia. Postea de arte amandi, de forma, de ingenio mulierum, de mellea complexuum inter amantes dulcedine variae fabulae. Vocata Venus adfuit, sed petulans, sed subsiliens. Favit paelex dea, exlex, suique impatiens nisi prurientis. Ita et sales et fabellae meram puramque ciebant Venerem.

Tullia. Vivimus ut amemus et amemur. Quae nec amari se velit nec amare iam sepulta est; iam foetet paedore et situ squalida.

Octavia. Aliae pulchrae, aliae venustae. Pulchras Natura sua finxit manu; se sua venustae, per artem et cultum. Illae suo, hae velut precario iure regnant. Saxea etiam corda incendunt ad amorem, quae vere pulchrae.

«De pulchritudine variae sententiae» inquit Alphonsus. «Id tamen fere inter meliores constat, pulchriorem cuique videri quae aptius cuique conveniat. Nam ut non eaedem omnibus hominibus dapes, sic nec una eademque omnibus hominibus convenit pulchritudo. Quot capita tot sensus; quot oculi tot pulchritudines. Sed quae plurium consensu pulchra appellatur, haec pluribus oppido convenit creandae aptior voluptati aut suboli».

«Vis uno verbo rem expediam? Caecas caeci mentulas vocant, quae sunt perspicacissimae. Unis fides habenda de delectu. Nam simul, quae dominis apte suis conveniat, occurrit puella, etiam non monitae vident; sponte arrigunt. Haec vere pulchra cui maxime arrigitur».

«Amabat Fridericus, consobrinus ille tuus, Luciam, lippam, simam, edentulam; et perdite amabat. Vecordiam obiurgabat adulescentis pater».

> «O pater, o pater,» respondebat adulescens «tuere oculis meis, non tuis, Luciam. Mutabis sententiam, pater; pulchram dices et amore meo et omnium dignam».

«Nempe Luciae arrigebat, non ita ceteris, etiam pulchrarum et venustarum laude florentibus».

«Nam aliis corpus solidum et suci plenum in pretio est; alii vero, quae paulo habitior sit, pugilem vocant. Sed omnibus olim graecis placuerunt altae, crassae, vegeti et vividi roboris. Et talis Helena erat, quae inter graecas perfectae fuit specimen pulchritudinis. Sed graciles anteponebant phryges. Puellis idcirco suis deducebant cibum, reddebant curatura iunceas. Tales galli amant, non itali, non hispani».

«At enim corpus habilissimum quadratum est neque gracile neque obesum. Nam sicca et exsangui nihil alienius a sacris tuis, bona Venus, a roscidis suaviis, a tremulo frictu, a lentis concussionibus, ab igneo tuo mictu. Pulchra, sed sicca et macilenta (si

pulchra potest esse quae sicca et macilenta), vivum est mortuae Veneris simulacrum. Quis mortuam velit, nisi e pollinctoribus nebulo unus et alter, inire Venerem? Quis vero mortuae simulacrum? Corinthiorum tyrannus Periander, qui et in choro septem sapientium cum Biante et Thalete saltavit, impresso in frigidae uxoris sulcum vomere, Veneri fecit funereus sacerdos».

Tullia. Sciebat ut cor hominibus sic feminis cunnum vivere primum et mori ultimum. Hac adhuc parte vivere posse putabat, quae reliquis omnibus desierat. Nam et cunno, ut suus motus, ita et sua vita, quae vivacior, quae longe differt ab aliorum vita membrorum. Sed perge dicere.

Octavia. Proceri corporis magnae laudes. Alcmenam, Herculis matrem, commendabat statura alta et procera.

«Sed optio si detur,» dicebat Alphonsus «malim breviorem quam longiorem et laurum arborem quam pinum; quamquam» adiciebat

«*Conveniunt voto longa brevisque meo*».

Sed, quae magnitudine exsuperant, tibiarum plerumque ac crurum longae sunt longitudine; superiorum compositio partium non respondet. Quod meo, mecastor, iudicio et turpe et ridiculum. Credas (ride, Tullia) affixum altis et summis perticis praeferri cunnum. Haec cui risum non moveat cogitatio, quae quotiens fit obviam Magdalis, venit in mentem? Imam ad usque alvum, si nudam videas (nam et vidi), putes breviorem multo esse quam est; si tibias et crura, longiorem, quae tamen est longissima.

Sed quae breviores sunt male audiunt. Nam dicunt nescio quid parvis esse in mulieribus minime parvum. Gertrudis etiam apud pygmaeos brevis videretur. Ceterum illi omnia, excepto medio, membra mirabiliter inter se conveniunt.

Tullia. Scio, Octavia, spelaeum subtus est altum et latum, non pipilanti passeri nidus. Annos tres nata supra decem et omni inaccessa libidini Alphonso Gusmano nupsit. Atqui in primo complexu patentiorem invenit Alphonsus quam sit ipsa Venus a Marte compressa. Pe-

tulans pollicitus erat virginis eiulatu cruentam virginitatis et memorabilem caedem sodalibus. Virgo ne suspirium quidem misit; lacrimae caesae virginitatis sanguineae nullae. In lata obambulabat area mentula Priapi popa. Quid faceret? Avertit equum, puellam obvertit in faciem. Qua non decebat, summo torquet hastam nisu in puellae viscera; nec se virgo ab eiulatu continuit cum rumpi sensit.

«Id volebam,» inquit ille «ut te virginem scirent omnes, uti ego scio».

Post effundit resupinam et intermissum in casto Veneris campo repetit duellum. Subagitat puellam praeclarissime contremiscentem, subantem, micturientem. Utrique feliciter litatum.

Octavia.

«Sed longiorum» dicebat Alphonsus «aut nullae aut parvae puellarum vires. Momento, quasi luxatis artubus, in medio fatiscunt cursu. Impresso altius ad vivum calcari, vix, ac ne vix quidem, tantillo obsequuntur motu. Vegetiores aliae, ut tu, et acriores» addebat.

«Et Martem» respondet Aloisia, cachinnum tollens «fatigatura sim, ut Venerem Mars, mecum si venerit in pugnam. Veniat, veniat!»

Tullia. Nec tu elumbis es, Octavia. Et capilli tibi nigri, scintillantes et nigri oculi, subniger vultus et membrorum color. Nihil habeo praeterea dicere.

Octavia. Nae mala es! Mores meos ipsa finxisti. Quid improba obicis quod tuum non sit? Tam similis sum tibi quam tu mellitae Veneri. Nihil habeo praeterea dicere.

Scilicet dicunt libidinosiores esse quibus nigricantibus nitet vertex capillis. Si quidem id est, o libidinosas quibus nigra obnubit sexum lanugo! Nugae, merae nugae. Nam et tu, num flavos habes capillos?

Tullia. Nolo te iratam, quae testiculus es Veneris laevus.

Ita est, Octavia, nulla ex colore certa probatio ad laudem. Ideo suus cuique amor. Alii flavum, alii nigrum, ferrugineum alii malunt. Flavi Aspasiam commendabant capilli et atticas puellas. Nam cum Theseus e puellarum numero, quas in Cretam ad Minotaurum advehebat, amisisset duas, totidem suffecit pueros, quorum tinxit capillos flavo colore, ut propius accederent ad virginum speciem. Tingendi Venus, Cypri regina, artem, aiunt, invenit, quam etiamnum

habent in pretio italae mulieres. Hic stultis unice color placet: nudum audent ardenti torrendum caput soli dare. Vide amentiam: illum scilicet capillis quaerunt per incendia colorem.

At enim Pindaro et Anacreonti aliter visum. Musas ille nigris dicit esse capillis, hic dominam. Ille thebanus, hic teius. Verisimile est thebanis aestimatum esse et teiis. Teus urbs sita in media Ionia. Qui pluris apud cives suos fiebat, Musis dignum putavit thebanus olor. Et eundem commendavit teius lyricus in domina, quam vult in illa cantilena formosissimam depingi.

At vero ferrugineus inter flavum nigrumque medius est utriusque particeps, sed nigro quam flavo proximior. Puellam, cui capilli prae nimia cura deciderant, consolatur Naso. Nihil dicit speciosius fuisse:

Nec tamen ater erat, nec erat color aureus illis;
Sed quamvis neuter, mixtus uterque color.

Similes ait illis fuisse

… quos quondam nuda Dione
Pingitur umenti sustinuisse manu.

Octavia. De oculis diserto fudit multa suo ore et acuta Alphonsus. Sed erudita es, Tullia; nihil prae te omnino, quae etiam soles erudite nugari.

Tullia. Perfidiosae, sed deliciosae, latent Amoris insidiae in oculis. Briseidi, compendioso Achillis furori, nigelli erant oculi. Et latinitatis deliciae, Catullus, nescio quam irridet quod scilicet sit

Nec bello pede nec nigris ocellis.

Minervae tamen caesios laudant oculos poetae, quibus libertas summa diis affingendi, quae vulgo aestimari nossent et amari. Sed latos et magnos habent in honore: *sidera* vocant. *Bovinos* graeci appellant, quales Iunoni et Veneri et Harmoniae, Amphiarai uxori. Sui immo parvis non desunt amatores.

Octavia. Ut in bello sagittarii, quo certius feriant, semiclusis collimant oculis, ita et parvis nec late apertis Amor certius sagittam mittit, certius ferit. Reginae Isabellae ocelli erant, non oculi, sed innumera exsiliebant fulgetra, a quibus quae tuta spectantium corda? Nemo te vidit unquam, Tullia, quin amarit. Nam quo minores tibi oculi, eo vivaciores et incautis infestiores incendiarii.

De vultus totiusque corporis colore variae sententiae. Sunt qui candidas, sunt qui subfuscas praestare putent. Lacteum eum colorem sane laudant, qualis erat Cydippes,

Candida cum mixto sublucent ora rubore.

In candido colore praecipua dignitas. Lucem verius dixeris, aut certe et luce lucidiorem emanationem; sed pugnaciores subfuscae tactuique etiam gratiores. Candidae non ita annos ferunt nec diuturniorem clinopales laborem. Diffluunt illico velut solutis lumbis. Cito flaccescunt et immarcescunt. Illis iuventa senectuti vicina, immo mixta.

Tullia. Antonina, Isabellae soror, lactis et lilii candorem superat candore suo mirabili; Isabella subfusca.

Octavia. Narrabo (numquid vis?) cuique quid prima nuptiarum nocte contigerit. Illi molesta Veneris iactatio; huic grata et commoda.

Tullia. Sed absolvamus pulchrae mulieris picturam.

De ore, labiis, dentibus inter nos fere convenit. Os parvum aiunt esse Amoris miracula fundentis mirabilem sedem. Sed et cui parvum os, eidem etiam puellae concham esse haud admodum hiantem et minimo patere ostio inferius hoc Veneris delubrum, omnium hominum opinio est.

Octavia. Falsa tamen. Nam conquestus est Fernandus Gusmanus se ita esse deceptum. Duxit Fulviam, parvissimi oris laude commendatam. At invenit in ea non ostiolum, quo ingrederetur ad dulcia Veneris enitens, sed patentem specum, qua declivi in paludem quandam stygiam detrusa est assilientis mentula.

> «O pulchrum» ait Fernandus, osculum figens «sed tam mendax quam pulchrum os! Fac saltem, Fulvia mea, ceteris in rebus mihi non aeque mentiatur, credulo amatori».

Respondit illa:

> «Scio sane non esse mentitum, sed quod forte vasa invexeris in aedes meas minutissima, impingis mihi vitium, quod tuum est».

Risit Fernandus et perfecit.

Tullia. Optime!

Rosea et protuberantia molliter labella, ut sunt tibi, Octavia, arcum dixeris hac in superiori venerei caeli regione, basiis praegnantem et pugnantem. Dentes albi, lucidi, micantes, velut pretiosae circa linguam gemmae,

ex ordine compositae, tuitioni sunt et ornatui. Nam linguam, flexibilitate et verborum volubilitate, quis non miretur tantae innumerabilium cogitationum, quae agitantur animo, varietati sufficere unam et ut ornatius et melius explicentur quam excogitando conceptae sunt? Sed et in suaviis scis, Octavia, et sciunt amantes non deliri, quam mellitas pariat petulca lingua delicias.

Nihilo tamen minus, id demum maxime verum, quod cuique pulchrum videatur, id cuique vere esse pulchrum. Tibi vero, Octavia, os non parvum et tamen places. Ita et puellis aliis multis depressa labia, dentes nec bene ordinati nec eburnei, lingua blaesa rancidulum loquens nescio quid; et tamen placent. Sunt qui et luscas amant, nam et luscus Priapus et lusca mentula, humani generis procreatrix et voluptas.

Octavia. Ut delectat ferventis linguae assultus, cum se extra valli saepem ipsa impetu evibrat in occursum cupiti suavii! Sane cum osculamur alter alterum ego et Caviceus tantum non gaudio emorimur, bilinguem si sentio me, si ille se. Est animorum et spirituum in summo ore coitio cum incredibili voluptate, ut alia est

corporum in hoc imo quae sexum nectit sexui. Dicebat Eleonora, sarmatarum regina, basium esse Amoris cibum; in os mitti debere, quo vere pascatur puer, aut pueri ludificari querulae fami, ut de Tantalo fabulantur. Sic et ludit pruriginosae spem virginis qui extimis summae labiis vulvae mentulam, vulvae cibum, appellit, non introrsum impellit incubans. Benevola avertat a me Venus hanc amentiam. Nam Amori certa haec est pestis et letalis morbus pertingi, non intingi, optata voluptatis saliva.

Tullia. Sed etiam exsanguis reviviscit amans ad aspectum papillarum. Visu exsurgit ad vitam laetus et florens, si durae, si candidae, si parvae. Praestabant tamen inter phrygias tumidae et quae, ut loquitur Naso, pectus omne habebant; sed pulchriores durae et stantes, quas astringens, ait alius, una claudat manus.

Demum absolutae est pulchritudinis, inter ingeniosos qui hanc effinxere tabulam, ac ab omni eam parte beatam iactant, cui has singulorum membrorum dotes, quas eximias putant, uni contulerit alma molitrix rerum vis Naturae.

Scilicet, ut sint cutis, dentes, ungues candidi; nigri capilli, oculi, supercilia; rubore tincta roseo labra, genae et subtus ungues; promissi capilli, longae manus et altum corpus; rursus breves dentes, auriculae, venter; sed frons magna et lata, lati armi; dissidentia aliquanto inter se spatio supercilia; demum gracile corpus, os parvum, modice hiscens ad exspectatum concha rorem; labia, nates, crura crassiuscula; teretes et graciles digiti item et nasus, et qui certent cum aranearum filis capilli; parvum caput, mammae et pedes. Amant et crines ingenio suo flexos, frontem haud latam, quae radices capillorum retro flexerit, nares paulo inflexas.

Suus, Octavia, cuique gustus est et sua cuique gustus ratio. Sed gustus ipse sibi ratio est: aliam nemo praeterea quaesierit rationis particeps.

Octavia. Scis praecipuas numerari inter Lucretiae dotes marmoreas et tumentes nates; scilicet incubanti dulce pulvinar Cupidini et eidem humanam procudenti subolem aptam incudem.

Tullia. *Depygem* vocat Horatius cui nates nullo eminent tumore.

Depygis, nasuta, brevi latere ac pede longo est.

Inclaruere apud graecos quae *callipyges* dictae sunt a pulchris natibus. Nihili natae parentibus locupletes et nobiles nactae sunt, eo solum nomine, maritos. Nates pro dote habuere; hac satis dote placuerunt.

Octavia. Si apto mammae altera ab altera intervallo distent, pluris scio fieri. Mihi vero coniunctae, ut vides, cohaerent. Nec ideo minoris Caviceus aestimat. Cum sit et haec et illa non ignobilis venustatis, alba, dura, dicit inter lusus et gaudia fescennina sibi videri minus mirum alteram alterius amore captam mutuas sibi et continuas figere basiationes.

Tullia. Et praeterea nihil?

Octavia. Dispeream ni te meis plus oculis amem.

Tullia. Et ego ni te plus meis et ipsis sole et luna, Naturae oculis. Sed et est interdum papillarum non paenitendus in amore usus, dum aestuans furit libido. Subrides; habeo confitentem, Octavia mea, et experta es, anima mea.

Octavia. Per Veneris concham utramque, pudore suffundi me sentio. Pudet meminisse id mammarum

mearum interstitium viam factum esse ad Venerem, tam aut foedae aut liberae mihi libidinis consciam.

Pergula est in aedibus nostris, quae amoenissimas, et nosti, hortorum spectat areas omni florum consitas genere. In ea spatiabamur ego et Caviceus. Amplexabatur, suaviabatur, labella appetebat morsiunculis, furebat. Demittit in sinum laevam.

«Molior» infit «improbum quid. Depone vestes, corculum».

Quid facerem? Depono. Defigit in nudum pectus oculos.

«Video» subicit «tuas inter papillas dormientem Venerem. Vis excitem?»

Proicit, dicens, supinam in torum. Mentulam fervidam, flammescentem (arrigebat praeclarissime) interserit mammis. Qui me huic eximerem impotentiae? Ferenda erant ultro citroque omnia et sciebam contingere solitos in amore fatales quosdam et dies et casus, a quibus ipsa ne quidem se expediat Virtus. Et cum illo hoste, ut iam manu conserta et utero recusso depugnaram, postulabat dura necessitas ut et mammis pugnarem.

Tullia. Hostem mutinum vocas, tam amicum tibi tuisque desideriis cupidineis?

Octavia. Molli manuum nisu utramque coniungens urgebat mammam, quo scilicet lata minus via procurreret sibi nervus ad voluptatem hanc novam. Quid plura? Conspersit attonitam insolenti ridiculae Veneris imagine, calente perfudit rore; perfecit. Tunc ille:

> «Haudquaquam ingratum tibi, columbula mea, fuerit quod mihi amore tuo insanienti longe fuit gratissimum. Num scis, ut hac inferiori hiulca» (digito monstrabat) «hac etiam te esse sublimiori parte feminam? Igitur et iuris mei est, si libido incesserit, ex humiliori illo fundo libidinis hos in monticulos tollendae, id libere facere; unde scilicet Veneri gratior datur prospectus».

Tullia. Altius quoque se tollet, si summa petet.

Octavia. *Irrumare*, *morigerari ore*, *lesbiari*, *phoenicissare* et *fellare*, id scilicet vocas *summa petere*? Quot, bona Venus, quaeve nequissimi nebulones mentulis suis deversoria et stabula quaesierunt in corporibus nostris et invenerunt! At enim vero qui frugi et castus fuerit, hac

se foedari rei tam turpis cogitatione exhorrescet. Absit scelus a voluptate, gratior erit.

Tullia. Honestatem qui quaerit in voluptate, tenebras et quaerat in luce. Libidini nihil inhonestum cum aestuat et spumosos agit spiritus. Delicias Phaedoni faciens et Alcibiadi Socrates secedebat a Socrate choreas ducente cum tam pulchris amasiis. Qui sunt sapientissimi non ideo hominem exuerunt et ingenitos abiecerunt humanitatis affectus; nec possent, ut maxime vellent. Sed sensus est humanitatis nullus in homine sine voluptatis gustu, nisi hebes et corruptus. Is vere est sapiens qui norit dulce esse desipere in loco et locum et tempus delegerit ad desipiendum. Reliquis sapias semper et tibi frequenter desipias, ut bene et beate agas. Nam sunt qui Amoris incensi oestro, quia sui non sunt iuris, dissimulant; Curios et Catones simulant. Palam damnant furiosi quae ipsi secum concupiscunt, tremula Veneris gaudia. Prurit et illis mens irrequieta; fatentur ipsi sibi laevo se genio natos, nos dextro et plaudentibus diis et sideribus.

Si sol aeternum occidet, quid fiet de Natura rerum parente? Si nulla voluptatis lux riserit mortalibus, quid de

homine fiet, qui rerum est summus in natura apex? Miser et veternosus erit ipse sibi pro sepulcro. Vivus nec vivus, mortuus nec mortuus, propior erit morti quam vitae in ipsa vita.

Demum, qui praestigiosa haec iactant documenta, num vere dixeris oris infamia laborare?

Octavia. Belle ludis in vocabulo. Nam et philosophi hi morticini dicuntur hircum ore mulgere.

Tullia. Mira patrandi facultate pollent, nulla sciendi. In altero omnia laeta, in altero multa subtristia. Hic ipse est tuus Theodorus. Num nosti, Theodora?

Octavia. Quid me, fatua, Theodoram vocas, quae Octavia sum, quae immo Tullia? Vis narrationem prosequar?

Tullia. Volo. Sed et volo nocturnum illum Antoninae et Isabellae pugilatum: rem comicam.

Octavia. Consobrina tua Antonina, non admodum iuvenis, nam annos novem supra decem nata, Maphaeo nupsit, annorum triginta iuveni et invicti roboris. Isabella annorum quindecim, Remundo annorum quinque et viginti, robusto, vegeto, impigro. Candore illa suo

nivem obscurat, haec subnigra tunetanis certat mulieribus. Dispares illis prima nuptiarum nocte in clinopale vires, sors dispar. Maritis traditae Veneri fecerunt dispari laude.

Ad quartam ulla sine aegritudine pervenit Antonina concubitus lauream, primo mulier facta; post non voluptas, sed fastidienti animo et corpori molesta lassitudo. Postremum sub lucem, cum adacto calcare impelleret equiso alacer, deficit longum passa animi deliquium. Nonus erat cursori in cupidineo agone impetus. E lecto sub meridiem egressa, visa est ac si e tumulo educeretur, pallida, exsanguis, emortua.

At Isabella subfusca, sed cuius putes in venis liquidos ignis perfluere rivos, melius habebat. Tenelli artus illi et lumbi. Omni se tamen nuptiarum labori praestitit parem imperterrita. Indefessi athletae crudas indefessa sustinuit vires et fregit. Inertem sorori ridens exprobrabat ignaviam. Insultabat saliens.

> «Apage,» dicebat «ego te iunior nec habitior, fortius tamen feci. Vivo, tu vero exstincta es. Vivis? Primo in conflictu, et fateor, non leviter certe vulne-

rata sum, sed tamen feci hoc ne se iactarit diu vulnere qui intulerat. Per Iunonem! E summa aggeris mei crepidine repugnantem avertit virginitatem in interius vallum victor. Vastavit instar turbinis omnia; florem pudicitiae decerptum delevit. At dum redintegrat pugnam, animos dedit irrumpentis proterva audacia. Conatu restiti masculo; mox victoriam sibi sensit elabi e coleis. Meum ecce Herculem, amazon nova, feci quod spernerem, victoria obrutum sua et mea. Macte animo, soror».

«Quid vis?» reponit Antonina. «Non levem, ut tu, in principio pugnae, soror, dolorem tuli, sed qui vix ferri posset, acutum, acrem, lacerantem. Dein, renovato saepius proelio, tam grave stupidae cuiusdam lassitudinis pondus in oppressos incubuit artus ut crediderim factos esse plumbeos. Aliquot petebam horarum indutias; negavit Alcides insultans. Itaque somnum non vidi».

«Nec vidi ego» refert Isabella. «Quid de somno loqueris? Quid quereris? Nihil habet dulcius somnus vanis illis quidem, sed iucundis, Veneris imaginibus quibus fallit. Audes praesenti et colludenti

Veneri nobiscum et in nobis somnum anteponere, quo fallente, videmur nobis a nobis abesse?»

«Sed et capit omnium rerum fastidiens satietas, etiam qui maxime amant» replicat Antonina. «Nolim ego, nec tu velis, ingurgitari sine fine nectare, deorum cibo».

«Infelicem vero patientiam tuam» subicit Isabella «et voluptatum sterilem! Impleta es bonis Hymenaei. Nam haec vera bona sunt, non bonorum umbra. Id forte malum vocabis, soror? Absit. Nae fabula fies, si feceris».

Ad haec Antonina:

«Tecum, soror, nolim contra disputare. Illa es in opinione excellentis ingenii herois; ei, scio, acceptam refert opinioni perpetuitatem suam humanum genus. Quidquid id est, ad tertiam quartamve, una nocte, palaestram suffecerint mihi vires. Fortiter faciet iuventa mea et iuventae spiritus et vis et libido. A quinta coepi sub Marte meo effreno sensim sine sensu male habere nauseans. Me sexta a me velut alienam et mente motam proluit et polluit. Abfuit voluptas, doluit cor, cum venit ad octavam, animam

aegre reciprocanti. Me mei ad nonam cepit oblivio; perfecit. Nec gemebam nec obiurgabam. Deliquio animi defeceram. Quid demum actum sit, nosti, soror. Praesagit animus infeliciter cessuras has nuptias. Avertat omen Iuno. Innuptam vero nolim me, vel si contingat in medio exstingui opere».

«Postquam animum recepisti,» ait Isabella «dic, soror, ut tecum rediit in gratiam Maphaeus? Nam quis ignoscat duorum criminum reo, caesae virginitatis et virginis?»

«Dulcibus dictis» reponit Antonina «momento abstulit facti acerbitatem. Rem ridiculam! Quo pacto necem intulisse videbatur, revocavit ad vitam. Semel atque iterum usus est mariti iure nec ulla insecuta est obsequentem pernicies. Ita est, soror: quae in amore nocent vulnera, eadem et iuvant».

Tullia. Illa nocte tirocinium fecit et deposuit. Nam egregiam nunc esse bellatricem scit Iacobus Ximenes.

Octavia. Dixeris facilem nec minus pudicam. Huic pudicitia virtus non est, vitium est. Venusti vidit adulescentis misere vexari animum amore suo. Miserta est. Vidit torrentem mentulam, audiit opem obtestantem suam

et miserta est. Non tam Antoninae castae et tenerae has dixeris esse fututiones quam Pietatis pereunte iuvene.

Tullia. Non dissimiliter et tu Theodori miserta es, non impudica, sed pia. Honesta sane, impellente virtute, fututio.

Octavia. Pudet et paenitet. Postquam abiit in provinciam tarraconensem Caviceus meus ante hunc (ut scis) mensem, me stoicus convenit Theodorus.

> «Adsum» inquit «particeps aegritudinum tuarum. Doleo relictam te viduam, relictam longo maerori. Nam ut animi sic et vitae dimidium tuae abstulit secum Caviceus. Nimium, heu! nimiumque felix Caviceus!»

Sed ita est, Tullia; pudet et paenitet.

Tullia. Perge, perge, ineptis. Amplius nihil habeo quidem quod aeque ac ego cognitum non habeas et times induci me in intima conscientiae tuae arcana?

Octavia. Exciderunt aliquot lacrimae ex oculis ad Cavicei nomen.

> «Dolore meo» repono «sicut verius nihil ita et nihil acerbius. Egeo, nec nego, consolatione, quae fugientem post Caviceum sistat animam et spiritum».

«Sistam ego» subicit Theodorus «et insanos istos componam motus, si vis dicto esse audiens».

«Ero, per luctus meos,» refero «et, ut voles, ero. Nam honestatis quidquid in me est, curis id omne tuis refero acceptum».

«Eris,» reponit «eris? Sed ex animo? Praeceptis et, si res postulet, iussis obtemperabis? Morigera mihi morem geres?»

«Faciam» adicio.

Tunc ille:

«Si feceris, bonum factum. Post paulo non senties abesse tibi Caviceum. Non erit quod in absentem desideria mittas et cupiditates convertas».

Ut iterum contestata sum eius me obsecuturam voluntati et pollicita sum servitutem servituram quam vellet:

«Id primum volo» inquit «ut iures praestituram quam spondes oboedientiam iussis meis nec abiecturam».

Quid plura? Sacramento, ut voluit, conceptis verbis, obstrinxi fidem timida. Necti me passa sum religione adversus religionem.

Tullia. Intellego. Cum tenuit iurisiurandi nexu servam factam, pessum datum est tibi omne ius ingenuitatis.

Octavia. Nec mora, summo extulit se in me imperio; ut perduellem minatus est habiturum, et ulturum perduellionem, ni se iubente obirem omnes ultro servitutis operas.

«Hactenus» ait «immiti me usa es in hoc severioris disciplinae stadio agonotheta: vapulasti, caesa es. Saepe saepius labores tuos et constantiae heroicas vires miratus sum stupens. Nunc facessant dura illa et graviora; quam merebatur castigationem pulchritudo ista caelestis, insons tulisti. Abeant Semproniae, matris tuae, doli illi mali et fraudulenta ludibria. Inter dumeta et abruptos calles et spinis obsitos sentes errabas. Quid misera in fata deliquisti? Nunc demum, duce me, viam ingredere facilem et amoenam qua eas ad felicitatem».

«Accipe: nos sane homines sumus, ut tuus est Caviceus; sed et cautiores quam reliqui et iudicii acrioris, sapientiae summo sedemus in fastigio. Itaque et nullam famae iacturam, quae puella nobiscum luserit indulgens genio, si sapit, timeat, et nullam

admisisse flagitii in se labem illaudati credula putet. Omnia, crede mihi, nobis licent quae in tuto licent. Decent sapientes quae iuvant. Ad summam verae sapientiae sedem et lucem provecto si gratificeris, deposito pudore, iam non libido id erit, iam non voluptas; pars officii erit, pars boni et aequi».

Tullia. Acute et argute dicebat. Quid tu ad haec?

Octavia.

«Me tibi quid vis gratificari?» subicio. «Mortalis puella obsequar mortali numini?»

Nec, per Venerem, Tullia, quo haec spectaret oratio assequebar. Tunc ille:

«Ego, quem vides ore tetrico, oculis in leti maerore natantibus, veste detrita et lacera, corpore toto tenebricosum, quaedam sum venerandae philosophiae machina, quidam superstitiosae architectonices ludus. Sed me, si velis, ab hac ultro evolverim machina, novus tibi Mercurius. Alter ero et idem. Vis hanc deponam personam? Depone et tu timores tuos. Redde Octaviam puram et putam Octaviae. Vide errorum nebulas: ipsa te tibi abscondis; lates tibi nec percipis. Alia es quam videris tibi».

«Aemulare tot nobiles feminas, quae nobis de se, de existimatione sua, de rebus omnibus, ut sibi de suis oculis, confidunt, hominum generi confidentissimo. Spes omnes suas et gaudia in sollertia mirabili nostra reposita habent. Id inter nos longe utilissimum et celeberrimum philosophiae effatum: gaudere quo quisque maxime potuerit, sed clandestino gaudio, et frui vitae bonis ut opportunitas cuique dederit, sed in sinu nec palam, prudentis id esse et docti. Palam vero gaudere, palam frui, insipientis, stulti et furentis. Qui caute fecerit, laudandus; qui imprudenter nec lucem fugerit, in eum acerrime enim advertendum».

«Venustis, ut tu es, Octavia mea, puellis eundum eadem via ad bonam beatamque vitam. Non cavent sibi a malevolorum insidiis socordes? Pereant quas omnium perire interest ad exemplum. Vivant, vivant quae sagaces quid sit vivere didicere. Vivant sui similes, stultarum dissimiles, et sua arte et aliarum exemplis. Aemulare Semproniam, matrem tuam».

Tunc de matre mea, ut usa Chrysogoni consiliis et nervis laetos et felices duceret vitae dies, narravit.

Tullia. Chrysogonum novi etiam stoicum. Nec esse Theodoro amicissimum mihi id mirum: similitudo utique morum hanc peperit necessitudinem. Non similius ovo ovum ac Chrysogono Theodorus, sed hic aetate paulo, aiunt, inferior.

Octavia. Prehenderat manu Chrysogonus matrem et in eius ambo intrarant cubiculum, relicto mecum Theodoro.

> «Quid putas» ait Theodorus «id temporis rei esse Chrysogono cum matre tua? Id omnino quod tibi cum Caviceo, quod mihi mox mox erit tecum. Nam (tua te haud fallat opinio) omnium tibi bonorum, virtutum et, per genium tuum, laudum fons ero, ut honestae tu mihi voluptatis. Enimvero qui videri possit inhonestum, quod a te tam proba, tam honesta veniet, qualecumque illud sit, mihi tam frugi, tam venerabili?»

Cum haec diceret, visus est mihi, fateor, mea Tullia, in alium nescio quem, sed gratiorem, sed venustiorem commutatus. Huius aspectu calere coepi cuius antea contremiscebam prae metu. Risit ille venereum et molle quid, risi et ego; risit et Venus, risere Amores. Audaciorem reddidi, facta audacior.

> «Ecce tibi» inquit «novas nuptias. Ecce mihi novam nuptam».

Sub haec vidi vestem identidem, qua virile latet spiculum, in tumorem exsurgere, subinde sublevari. Nec a cachinno temperare potui.

Tullia. Nec a pruritu?

Octavia. Eo sum furore correpta ut parum abfuerit, nec dissimulem tecum, quin in eius ultro amplexus volarem, stuprum rogarem. Commotior ille:

> «Sane» inquit «videor mihi conicere quis sit corporis tui futurus mihi usus, dea mea; haud certo scio. Nam annos quinque supra decem natus huic me sectae addixi. Ante annum oculos in mulierem non fixi et praeterea nihil. Audacior essem suasit Chrysogonus et verbis et factis. Superstitio vetabat; piaculum fuisset pio stoico. Nullum ab illa die mihi commercium cum muliere ut nunc tecum est, mulierum formosissima. Summo studio puram servavi et intaminatam mentem et mentulam. Ope et opera mea praeposuere collegae antistem sibi Chrysogonum. Tanto obligatus beneficio, antequam venimus ad vos, ingenue de rebus suis multa fando explicuit. Dixit in Semproniae amplexibus invenisse veram felicitatem, quam quaerimus caelestium

inanes. Suasit experiar et ego quid auctoritas superciliosa, quid sermo blandus, pro me apud te possent, adulescentulam et procacem. Et speravit tam iuventam tuam quam absentiam Cavicei meis lenocinaturam desideriis et precibus. Ceterum iussit nervis ne parcerem».

> «Nam» ait «incredibilia sperant a lumbis nostris. Id sumus genus hominum qui herculei omnes in Venere sumus. Quo quis diuturniores cum Venere exercuit inimicitias, eo intemperantius et fortius, cum in gratiam redit pacta pace, facit».

«Habebis igitur, Octavia, Venus mea, amatorem qui officio non deerit impar nec tuae cupidini; athletam quem sibi optent reginae».

Dicens osculum impegit.

«Quid vero istud est?» dicebam. «Quid tibi vis? Haeccine est sapientia tua? Haec tetricitas?»

«Quid immo tibi vis, insulsa?» reponebat. «Vis tuum tibi periurio contaminari spiritum, contemptrix religionum?»

«Nolo» inquam.

«Et agam quod ago» refert «et bellissime agam. Tecum proeliaturum vita deficiat prius quam vires».

Sub haec impellit in lectum male repugnantem.

Tullia. Euge!

Octavia. Vestem festinus revolvit resupinae dextera trepidanti.

«Quam commoda» ait «dehiscit tibi rima cumba!»

Vide, Tullia, oestri furorem. In genua accidit, osculatur …

Tullia. Quid osculatur? Ohe, ohe!

Octavia.

«O sacrarium reginae deorum et hominum!» dicebat lambens mediam. «Ad limina tua supplex accido. Te veneror. Osculis interea et ore liceat litare. Audi, bona Venus, et fave».

Tollit se in pedes dicens et, o monstrum! Tullia mea, Tullia mea, e carceribus mentulam mittit, mentulam reginam mentularum! Talem nec ipsa Venus in Marte nec

lampsacenae matronae in Priapo nec Omphale in Hercule viderunt. Et Cavicei et Calliae mentulas si conferas, caudis leonum crassis et rapidis compares murium exiles caudas. Non mentior.

Tullia. Huic hominum generi, cum membra decrescunt reliqua, hoc increscit. Ita, cum aliis hominibus lien crescit, reliquae corporis partes minuuntur.

Octavia. Theodoro maciem obicis?

Tullia. Non negaris de Chrysogono.

Octavia. Theodori laudem suos apud stoicos nulla ullius laus aequat. Omnes longo post se intervallo reliquit et mentis et mentulae gloria. Sed Chrysogonum odi et non ita aestimat Theodorus. Omnes cogitationes suas, voluptates et gaudia alter cum altero communicant. Sic dicendo, aiunt, renovant fruitionum grata momenta; sic fluxas et uno caducas momento voluptates laeti et beati per dies noctesque continuant. Vae impurato! Matris meae illudit impotens capiti.

Tullia. Irrumat miseram miser? Fellat illa morigerans? Cunnum in se quaeri patitur Sempronia ubi non est et inveniri? Impuri oris et spiritus facta est mulier?

De Claudia olim dictum, nobili scorto, coam esse in triclinio, in lecto nolanam. Hoc infamabat libidinis genus nolanas et oscas et lesbias. *Tertia poena* auctore Priapeiorum Ovidio vocatur. Corvos dicunt ore coire et huic rei hoc alluditur disticho non ineleganti:

Corve salutator, quare fellator haberis,
Cum caput intrarit mentula nulla tuum?

Quae primum nata est in Lesbo obscenitas, omnes fere terras et homines pervasit. Pronior ad hanc erat libidinem Tiberius Augustus natura et aetate. Qui semel usi sunt perdite amant. Nam aetate provectis non obsequitur mentula ut in meliori aetate vegetis.

Crede mihi, non est mentula quod digitus.

Summa petunt; illic vivit anus mentula. Quod negat os alterum, dat os alterum. Exsugi effetae et languenti suave mentulae. Sed si contus ille pedalis Theodori tui intumuerit, timeo tibi ne buccam offendat, quae tibi scilicet parvissima est. Sic etiam illusum pulcherrimis heroidum. Non se abstinuit ab ore Atalantae Meleagri

voluptas; pinxit Parrhasius Atalantam Meleagro morigerantem. Eam Tiberius dedicavit tabellam in cubiculo suo, in larario.

Octavia. Dedicavit sed libidini et impudentiae impotenti.

Tullia. Ideo movent tibi stomachum libido et impudentia Chrysogoni in parente tua. Miror delapsam esse ad id contumeliae. Miror silentium. Mecum de his ne quidem verbum.

Octavia. Omnem turpitudinis modum praetergressa est haec turpitudo.

Venit nudiustertius Chrysogonus ad matrem pomeridianis horis. Silebant et tuta erant omnia. Ut ludit, ut furit!

> «Hodie mane» inquit «novum didici voluptatis genus. E proceribus nostris quidam, nec paenitens facti, dixit nihil foedius sibi, nihil impurius videri infima mulieris suae parte, qua mulier est (et mulierem duxit pulcherrimam); Stymphalidas in illa habitare sentina purulentas; in hac meram Venerem, meros Amores».

Ori dabat osculum Chrysogonus.

«Igitur specum fugit illam et odit, quae exhalat mephitim; purum os amat et illecebrosum caput. Uni fidit, uni arrigit. Uxor illi tam est ingeniosa quam formosa, sed magis obsequens. Haec voluptatem agnoscit nullam quae non sit mariti. Bene sibi est cum illi. Omnibus assentitur mariti libidinibus et paret. Ore praestat obsequium».

«Quid vero tu facies, Sempronia, si rogaverim? Nam, si negaveris, negabo et ipse promissi meminisse et fidei datae. Demum non te fugit pulchrum venustae feminae corpus aliud esse nihil quam vivum quemdam, ut dicere solebat Socrates, libidinum thesaurum, ubi suas homines condant et quaerant voluptates, in quem libidinis suae calidos derivent fluctus. Utrum hoc puro» (osculabatur) «an illo scelesto» (imam digito designabat alvum) «id canali fiat, quid, amabo, interest? Si officii habebis rationem, delectationis, quae forte nulla erit, non habebis».

Persuasit cui iubendi ius erat, quod ipsa in se constituerat.

«Heus tu,» inquit subridens ut surgentem exceptura erat mentulam «quos et quali tibia modos facere me iubes in his ludis?»

Post mucronem spiculi primoribus capit labiis, lingua involvit, novas subeunti sedes delicias mentulae facit novas.

Praesensit illa affluentes gari venerei impetu rivos; exhorruit refugitque.

Et haec, quae supersunt dicenda, aeterno potius tegenda erant silentio. O horribile secretum!

«Non vis, puto, intingi me tanto flagitio» dicebat mater. «Liquidum ego bibam hominem?»

Tullia. Nam in semine homo est.

Octavia. Dixerat et vestes deciduus imber multa corrupit copia. Ille subirasci.

«Ausa es,» inquit «insana, tam egregium opus perdere?»

«Ignosce» inquit illa. «Habebis obsequentiorem; sin minus, ut voles excrucia. Si tibi meum quid erit voluptati, utere; satis erit mihi voluptatis vel in ipsa nausea».

Tullia. Stetit promissis et liquidos bibit homines? Salsam rem! Nam salsa seminis vis.

Octavia. Dixisti.

Cubavi cum Eleonora nocte hac proxime acta. Facetiarum nidus Eleonorae lectus. Quam meretricia dixit et fecit! Osculum dedit et gratulata est ori suo quod in labellis meis legisset caeleste donum, suavium.

«Sed quis scit» ait «an malae sint olim servitura libidini? Vereor ne alio fungantur officio, furente Venere, quam suo».

«Nupsit Mancia, cognata mea, Marino neapolitano. Sulphureis stygiisque nequissimarum libidinum incendiis torretur Marino pectus. Feminam vecors quaerit in Mancia etiam supra papillas, qua incipit desinitve femina. Buccam petit, quasi in eam puellae fugerit cunnus aut ipsa sibi bucca in quadam sit cum cunno societate ad participandos Veneris ludos. Obiurgabam quod hanc sibi sexuique fieri pateretur iniuriam».

«Quid vis?» respondet. «Abstinet se Marinus ab hac turpitudine? Nihil est quod dicam. Occu-

pat oris aream libidinibus suis? Occupat et quae volebam dicere. Non facit? Non est quod queri velim. Facit? Nec queri possum. Maritis hoc uno placemus nomine, quod feminae sumus. Quae quacumque petetur se probabit feminam, haec omnium maxime placebit».

«En, Octavia mea, Alphonsi furores» addebat Eleonora. «Ante hos dies, postquam bis terve telum misit vere militans, et ori applicuit».

«Huic» aio «ostio verberando, Alphonse, ista non est apta catapulta. Furis et me vis furere».

«Te furere velim, me nolim» reponit Alphonsus. «Nam quod me amas, furori tuo debeo, nulli debeo merito meo. Si furere incipio, honorem, quem tibi debeo, forte obliviscar, qui mori malim quam tibi non vivere».

«His movit durum pectus; flexit ad ludibria. Assilientem appetii libens semihiulco suavio flammescentem nervum. Nihil ultra, nam eo mox sponte reversa est erudita mentula unde aberrarat. Cocytium fas nefasve in media perfecit regione, quod in hac superiori aggressa erat impudens».

Tullia. Non esset Eleonora Malloniae castas imitata iras; non esset, per salacitatem tuam. Huic se ut probro eximeret, ad Tiberium perducta ferro sibi pectus transegit. Maluit adacto gladio viam aperire leto, quam os olidi senis molli alutae. Castitatis laudem non auro, ut multae, sed ferro emit. Elvira et Theodosia (puellas nosti) aiunt se in bucca deverticulum spatianti mutino, amico suo, habere, et gaudent.

Unde haec insania? Accipe. Finxerat hominem Prometheus; deerat penis. Finxit et hanc meliorem partem e puriori luto. Antequam applicaret, fonte lavit. Dein femineum corpus finxit. Utrique infudit vitam. Sitiit mulier. Eidem labra fonti admovit et bibit. Hinc penis cum feminae bucca nata affinitas.

Narrant Gonsalvum cordubensem, imperatorem magnum, cum insenuisset, hoc voluptatis delectatum genere. Erat et liguritor, provectae (nam aliud mihi nihil persuaserint) aetatis vitio. Inserviebat vero libidini formosa viginti annorum puella. Cum vellet mediam lambere, se velle dicebat ire in Liguriam; at in Orientem, cum summa petere et ori illudere. Sic, cum iuventa vigeret, si puerum (nam et pedico erat

acerrimus) prurienti cuperet peni, dicebat Aversam se cogitare, celebrem urbem. Ad nullam sane fervet adeo iter hominibus nostris.

Octavia. Libere loquar. Virtutem plerumque vocant quod animi non tam constantia est quam contumax ferocitas, non tam optio quam illusio, caecus quidam impetus, non securae mentis rectum iudicium.

Tullia. Ut fuit Elisabethae. Erat Franco centurioni nuptura. Audiit Chrysogonum tuum, nescio quae portentosa magis quam magna in nuptias stoice nugantem. Mutato consilio et quasi ipsa in aliam momento esset mutata, omnes extemplo de nuptiis longe egit cogitationes. Nec obstinatam amantis lacrimae moverunt nec matris preces, non affinium obtestationes. Ad vestales non suo transiit passu, sed rapido aquilae volatu. Attamen, unum alterumve post annum paenituit. Quo se resque suas non viderat oculo, vidit; se miseram vidit et beatas vidit quae venirent in hominum amplexus. Ut spes potiundae primum centurionem inflammarat, demum desperatio acriori incendit desiderio. Sororis tandem ope, fruendae habet Elisabethae copiam; praegnans fit. Inter eos convenit; raptam abducit. Egregiam vero

pietatem! Facta est concubina cui per pietatem noluit uxor dari. Egregiam Chrysogoni laudem! Eripuit marito quam raptori dono daret.

Nomini comparando student hi homines apud vulgum, non ita laudi promerendae apud sapientes et graves viros, quibus non est facile fucum facere. Maiorem numerum anteponunt meliori, aegrotarum multitudinem sanis mentibus.

Octavia. Circumfertur de Livia fabula non illepida.

Castitatis laude florebat Livia antequam Alexandro Borgiae nuberet et floruit postquam nupsit. Quoniam ille vi morbi decessit e vivis, decessit et illa ex hominum conspectu. Quo clariori fulgeret fama, in tenebras demens vestalium fugit. Reliquit mortalium nugas caecis, sic loquebatur. Ipsa veras divitias, contemptis divitiis et honoribus, petiit. Viva sepulta est, ducente funus Chrysogono. Sed paucos post menses sensit se reviviscere. Eduxit funeratam Chrysogonus ipse e tumulo. Piae et probae primus vitium obtulit et intulit. Oppressit tantus vir tantam virtutem. Alterius virtus permixta est in vasis Veneris alterius virtuti.

Tullia. Uno verbo, virtus virtutem futuit.

Octavia. Degebat in caelibe domo iuvenis venustus, robustus, membris optime compactis. Operas locaverat hortis colendis. Multa erat cum adulescente Livia adulescens et hac consuetudine delectabatur.

Rumor fuit sub id tempus viciniores aedes pestilentia esse afflatas. Diffugere vestales timidae. Angela, Brigitta et Livia mansere aedium custodiae et cum iis Maxima vestalis, omnium antistes. Magna in urbe solitudo. Turpis rerum facies.

Sentiebat se amare Petrum (hortulano id vocabulum) nec pudebat nec etiam nesciebat iuvenis se amari et triumphabat. Occasio non deerat sed occasioni locus. Longa non fuit exspectatio.

Decidens forte fortuna Maxima e summa graduum scala, secum et Brigittam in perniciem traxit praeceps casu. Illisae vix tandem valetudini bonae post longos dies sunt restitutae et recreatae vires. Interea omnium quae vellet libera Liviae potestas.

In Petro magna puellarum spes et confidentia, quod egregiam operam in obsequiis aegrotarum poneret indefessus. Pomeridianis horis urente sole, sodales omnes somnus, quem nocte non viderant, tenebat amicabiliter

illapsus. Sola obambulabat in interiori conclavi Livia, multa secum de Petro, de suo amore, de sua infelicitate meditans. Obviam fit Petrus; excipit expansis ulnis advolantem procax Livia. Uterque de utroque cepere voluptatem quae summa est.

Sequenti luce insidiatur Angelae Petrus, conscia Livia et participe. Maturae virginitatis Angela, nam annorum quinque supra viginti, Venerem spirabat et inspirabat, quam oderat. Nec prompta nec facilis victoria; victa tamen. Omnia vincit Amor. Bis cum nolente volente conflixit Petrus. At in altero conflictu acriter pugnatum. Peracta re intervenit Livia. Non ausa est suspicere ad eam Angela, pudore offusa, quae pudorem amiserat. Subinde risit nescio quid illecebrosum et petulans. Demum, facta nocte, iussit post cenam Maxima curarent omnes corpora, somno reficerent. Quid factum? Cum iis medius concubuit Petrus et sic procurarunt corpora. Cecidit et Brigitta, ut ceciderant; et quam cum Maxima casus obtriverat, beavit casus cum Petro.

Tullia. Quae te etiam fors manet, bona Maxima? Futuere, futuere. Is debetur tibi honestae matronae honos.

Octavia. Recreatis utcumque viribus, nihilo tamen minus querebatur Maxima ingemiscens ad pristinam sibi valetudinem viae multum superesse. Aderat Livia:

«Vis, domina,» inquit «veloci emetiri cursu quidquid id est viae?»

«Velim maxime» reponit. «Quid facto opus?»

«Primum» subicit Livia «gaude; postea gaude et, postquam omnibus gavisa fueris gaudiis, gaude iterum et sine fine summo gaude gaudio. Qui luctui datur dies adimitur vitae».

Persuaderi passa sibi est Maxima et sua intererat. Qui caelos deorum proci sibi optant, non ideo terras oderunt.

Commendant illico omnes Petri alacritatem et festivitatem. Cantus suavitate dicunt placere et saltationis agilitate tremulaque lumborum actitatione. Iubet advocari. Adest. Cantillat. Placet.

«Nunc salta» ait Maxima. «Nam saltator es eximius et concinnus. Laudant hae puellae».

«Sed, domina, quem tibi debeo, honos obtundit nervos; non ausim» reponit Petrus.

«Puta me» subicit Maxima «ex illarum numero unam; proba te».

«Et mihi fiet» refert Petrus. «Nec, credo, paenitebit saltationis: subagitatricem vocant».

«Quae haec est saltatio, Petre? Non novi» ait Maxima. «Cum fugi res mortales non audieram de ea; forte non erat in usu».

«Erat, sed non saltaras» infit Petrus. «Qualis vero illa sit non audies, non videbis, sed senties. Saltabis et tu mecum mobili lumbo».

Haec dum dicerentur, evaserant omnes e cubiculo. Erat Maxima annorum triginta, corpore pollucibili, ingenio micanti. Sedebat in lecto. Ut se solam vidit, insidias vidit. Quid faceret? Insilit Petrus in sedentem, dat basium, alteram in sinum, alteram mittit manum sub stolam. Obniti illa, repugnare, vocem altius tollere. Sed surda et muta circum omnia. Improba mentula vim audet impudenter inferre venerabili vulvae. Ferocientem Maximae iram prima haec mitigavit utcumque insitio. Flevit tamen et erupit in eiulatus.

«Quid tu,» dicebat «homo nihili, ausus es?»

Risit ille.

«Per umbilicum Veneris et tuum, cum scies» dixit «hunc, cui irasceris, Petrum virum esse patricium et tibi affinem, detumescent, et scio, irae tuae omnes hi fluctus. Sed faciam pacatior sis antequam scias. Istum exige modo pudorem, qui voluptates enecat tuas et meas. Res acta est; nec facies quin factum sit quod factum est. Commenda, si sapis, quidquid id est silentio».

Tullia. Optime!

Octavia. Summum post paulo a Maxima cepit gaudium, non extorsit. Pugnavit in medio proiecta toro commodiori situ. Candentem immergit in viscera pugionem Petrus. Nec temperavit sibi illa impotens. Spissis terebat basiis subagitantem; fervidis invehebatur succussibus in concutientem. Mox titillantibus prolui se dionaei fluenti sensit deliciis et ebullientibus Amoris rivis. Astiterunt ad spondam tremuli lecti Livia, Angela et Brigitta, fescenninos canentes.

Tullia. Quis vero is est Petrus?

Octavia. De Ponciorum gente apud lusitanos nobili et clara.

Amabat Rodericus Poncius Margarim Meneziam, Margaris Rodericum pari amore. Aristippus, eadem e philosophorum secta, invidebat Roderico tam pulchram felicitatem. Ardebat miser, sperabat nihil. Quod solent mali, constituit apud animum suum a Roderici avellere puellam amplexibus. Vocanti negat Hymenaeo. Bona multa dolo malo praetexit. Mollem et teneram mentem fascinat praestigiis simulationum. Vestalem induit, Margarim exuit. Eadem invadit febris Rodericum. Ab Aristippo in quam ceciderat ipse scrobem perducitur. Huic dat sapientiae et sectae nomen.

Vide, Tullia, et ride. Annus nondum praeterierat; paenitet facti, plaudente bona mente et amicis. Repetit domum et suos. Interea miserant, quibus potestas erat, Margarim in hanc urbem ad Clementiam materteram. Id olim Maximae nomen, dum viveret.

Tullia. Ah! ah! ah! Non ergo vivit quae futuit. Ah! ah! Sed sic loquuntur. Bibunt, edunt, futuunt stoici et se negant esse in animantum saeculo. Ah! ah! Rem lepidam! Se negant vivere …

(*Desunt quaedam in autographo*.)

Octavia. … nam quam Liviam vocant, illa est Margaris, mutato, ut fieri solet, nomine. Hac fraude recepit Margarim et abditis puellarum pastinandis et runcandis insudavit hortis sollers et vegetus cunnicola.

Tullia. Sic Theodorus tuo. Nam reliquisti ad horti irrigui tui ostium, ligonem Priapo dignum holitore iactantem. Quid, otii impatiens, cessas? Quid cessas? Admitte.

Octavia. Et admisi. Pertunda dea, fer opem. Exsultabat gigas mentula.

«Putas me iuvencam, non puellam» dicebam. «Quae posset puella pati? Non patiar».

«Macte animo,» reponebat ille «patiere. Quae vitulum tulisti, taurum feres. Agedum, dea mea; nihil postea supererit quod Veneri, quod Iunoni invideas».

Dicens incumbit rapido nisu in mollem libidinis sinum. Levius me vulnerarat Caviceus devirginans. Gemitum dedi.

«Sile!» increpat.

Compressi vocem; ille me. O clavam herculeam! Nam tredecim pollices longa et crassa ut tibi bracchium est; mali loco esse possit in laxa Veneris cumba.

Tullia. Ut cuique bracchium puellae est, pati posse aiunt, sine magno incommodo suo, eiusdem magnitudinis in tubere suo telum. Nosti Clementiam, quae nudiustertius Remundo marchioni nupsit in nostra vicinia?

Octavia. Novi: cui et forma elegans et exile corpus.

Tullia. Curta Remundo supellex. Quinque ille pollices non excedit igneus caudex. At ea est crassitudo quae fidem superet. Qui sciebant male actum iri cum delicata virgine miserescebant; parem esse posse bellatori negabant, cui portentosa machina.

Natae timebat et mater. Sed Remundo magnae divitiae, summum ingenium. Clementiae angusta res domi. Et erat matura viro, viginti annos nata. Quid consilii caperet mater? Communicat cum Anna Gusmana sorore timorem, haec cum Clementia.

> «Non te fugit, Clementia mea,» inquit (nam secesserat mater) «quae tuae sint futurae partes, cum Remundo nupseris, id aetatis et ingenii puellam?

Sui erit officii, tui et muneris, parte ut tua utatur et abutatur ut voluerit. *Hae tuae erunt partes*».

«Quae vero erunt» reponit puella subridens «suspicor id equidem».

«Sed qui tibi iam imminet, Remundus, longo et crasso mulus est ramali. Sua tamen illi Veneris via eundum per prurientem sexus tui venam ad plenam voluptatem. Nec id fiet absque diro cruciatu nec forte fiet. Vide cum animo tuo quid tibi animi sit».

Illa timenti similis:

«Scis, matertera mea dulcissima,» inquit «paupertatem larium nostrorum et quam sint res angustae afflictis?»

«Scio,» reponit Anna «sed et volo scire tuaque interest sciam quam sint tibi angustae sub stola. Nam suae si non invenerit Veneri aptam, peribis et illi et tibi dirimetur nuptiarum foedus. Aiunt vulgo nulla unquam cum femina habuisse rem pleno coitu. Patientiam praestare noluerunt quae sui erant iuris ceventi et conanti. Tu cogeris».

«Et praestabo» subicit Clementia «alacri animo. Sufficiet vires et animos Amor. Amo efflictim. Forte letum non oppetam».

«Sed age,» refert Anna «videam ut tibi venerei campi aequor patet ad proelium».

Dicens mittebat procacem sub stolam manum.

«Hei! hei! Nimio plus» dicebat puella «quam honestae licet verecundiam fatigas».

«O ineptum pudorem!» reponit Anna ac molli et crispa obnuptam lanugine partem attrectat, cadurda diducit, digitum inducit.

Fremere puella, furere non noto pruritu.

«Quid id vero rei est, matertera gratissima?» dicebat. «Moves me ad libidinem quam nescio. Excitas in medullis ignes quos odi. Desine vexare puram».

«Leve id quidem specimen est» inquit Anna «licentiae coniugalis. Sunt artus tibi et locus ille qualem fingeret filiabus suis aut optaret Venus, libidinis capax, non hebes. Habebunt se bene et feliciter omnia. Probe es ad pugnam comparata. Fer modo

fortiter, nam et fortiter feriet». Addit et alia, sed nihil ad rem. «Tibi utique satius sit laniari in lecto quam misere vivere in hac hominum luce».

Quid te moror, Octavia? Sequenti nocte sex passa est assultus. Laniata est nec tamen vocem misit. Tertio penetravit se totum in tenerum corpus herculeae clavae truncus. Mulier facta est, belle proluta igneo Veneris imbre. At mane facto carnificinae imago varia: lintea cruore infecta in eo quem tenuerat loco cum perfinditur virgo; discissa ipsa ultra quam alia quaevis tulisset constanter. Vix stare in pedes, vix gradum facere.

Octavia. Micturio, per pruritus tuos, cum illius memini voluptatis, qua perfudere sensus meos decidui e Theodori tubo in libidinis mea intima incendiarii rores. Persequar narrationem.

Supina ad extimam iacebam tori spondam, non opportuno situ; magna vi truditur incoctus herois ramus. Transadigit nihil contra conantem. At vero superexstabat pollices quattuor. Ligabam digitorum complexu; ulterius non subibat. O bona Venus! Post diffluere coepit. Putavi omnes undequaque, quae sunt, quae fuerunt

eruntque in annis, confluere hanc in meam partem bonam voluptates, omnes convenire Veneres, haec ut mea esset Venus gratior, laetior et amoenior. Putavi caelestes dulcedines potiorum deliciarum, quas creat Venus, depluere mea in praecordia a Veneris caelo. Feriebant liquescentem liquida Amoris fulmina. Combibebam calidas guttas ardens in abdita sede.

Abscessit iam nihili. Vidi fugitivam mentulam. Iam pars sui erat effeta; iam ex heroide pannucea.

Tullia. Tu de Theodoro triumphabas victrix. Num et de Chrysogono Sempronia parens tua optima?

Octavia. O rem, per facetias nostras, non infacetam! Ridebis.

«Vis nunc videamus» ego ad Theodorum «ut laetentur Chrysogonus et mater, ut luctentur?»

«Volo» inquit, osculum figens. «Nego tamen Chrysogoni felicitatem, ut maxima sit, cum mea conferri posse. Incredibilem inveni, regina mea, dea mea, in complexu tuo, in suaviis nectareis».

«Sequere,» repono «sed suspenso gradu».

Dissilierat ex asseribus unus de summa contignatione quae cubiculum operit in quo ludebant. Ea ex rima, apte diducta, facilis in cubiculum aspectus et in genialem parentis lectum. Hic est campus illi martius et venereus.

Tullia. Vel perspicacissimas fugiunt saepe plurima quae exitio sunt. Omnia timeas nihil ut timeas.

Periit iisdem petita insidiis Lucia, Manrici Fonsecae uxor. Nam, quae serva facta est alienae voluptatis et sui timoris, num vero periit? Amabat Ioannem, qui illi e servis unus, lepidissimum caput. Amabat et una ex ancillis, trucis animi puella. Haec e superiori cubiculo lateribus strato laterem movet unum atque alterum. Tabulas e contignatione variis perforat in locis terebello, unde prospiceret in erae cubiculum. Die, nocte, quod se sperni a Ioanne videret, quasi e specula, quid in Luciae fieret cubiculo, unde iras aleret, oculis legebat curiosis amans et amens.

Accidit non ita mane evocari ad Luciam Ioannem. Nam Manricus venatum ierat prima luce, alter Meleager. Audiit excetra, evolat ad speculam. Videt Luciam

recubantem in lecto et ita involutam linteo ut non dubitares quin vellet videri nuda et non videri. Pectus, papillae, femora, quasi non ex composito, nuda; venter et uteri potior pars latebat. Audi servae truculentae taetrum scelus. Procurrit ad Iuditham, Manrici sororem, Luciae dotibus et laudibus infensam. Spectare iubet quae intro fierent.

Ioannes rogabat dominam miseresceret tam certi amoris quo urebatur miser. Offerebat vitium, urgebat. Illa negabat, pugnabat.

«Te a me vere amari, mi Ioannes, sit id tibi operae pretium. Numquam vero patiar foedari me adulteris complexibus. Non si reges ament. Quod unum possum cedo libens. Obtuere ut voles omnes meas dotes; oculi et manus tuae meis ut poteris fruantur sollertes bonis. Nihil praeterea tempta; operam et oleum perdideris».

«Intellego, domina; quae tot condonas amori meo» dicebat Ioannes «omnia negas. Sed, et intellego perdo operam infelix, saltem opera tua adblandienti perdiderim et oleum».

«Faciam si quidem vis» subicit Lucia. «Ecce laevam meam; utere».

Arrigebat non admodum laute mutoniatus, puer equidem annorum sedecim. Rogat prehendat mutonem; prehendit ridens.

«Vide,» subicit «quam bona et liberalis tibi sim domina; servitutem servio tuae voluptati».

Papillis ille Luciae, post bonae parti dexteram admovet. Corripiens Lucia commulgebat hircum. Nugabatur hic in cadurdis ridicula digitorum micatione, rectus ad lecti interiorem spondam.

«O manus tua alba et teres,» dicebat «ut mirabili mihi est pro cunno favens! Ut te bearem et implerem felicitate! Urge, urge».

Renidens Lucia irrequieto navae ancillabatur mentulae obsequio. Ad haec momento in obiectum evomit linteum genialis umoris magnam copiam. Nec iners fuit cum pueri dextera Luciae congressus. In venereo gurgite anhelanti puellae medii digiti fervebat opus; subabat Amoris oestro percita; eodem se sensit remitti temporis puncto.

«Agedum, agedum!» dicebat aestuans.

Os dicenti praeclusit puer spissis suaviis. Excreta mobilibus e lumbis albi et praecocti veneni vis suavi demulsit titillatione castam adulteram.

Gaudiis luctus confinium. Sic voluit fati inclementia. Exsultare Iuditha et superbire.

> «Habeo» inquit «vincula tibi et catastam, Lucia. Regnabo; servies. Sequere, Mancia» (id servae nomen). «Recta eamus ad paelicem; ni consenserit, morietur».

Moverunt Manciam ad pietatem hae minae, movente amore.

> «Non nego, domina,» inquit «mereri utrumque aliquantum supplicii. Insanae, quidquid id est, adulescentiae ludus fuit, non affectae vitio et sceleris contagio grave flagitium».
>
> «Videbimus» reponit. «At tu sequere. Cum vero ingressa fuerim in id paelicis lupanar, obsera diligenter fores; si feceris, magnum a te abegeris infortunium».

Secuta sunt tum tristia et amara cum laeta et dulcia, scitu digna multa. Interim redi tu ad Theodorum.

Octavia. Ut pervenimus ad speculam videmus Chrysogonum lectum versus, qui in angulo erat, divam suam, nam sic loquebatur, manu ducentem.

«Quid, diva mea,» dicebat «nunc putas esse rei Theodoro cum Octavia?»

«Scio,» inquit illa «nam audivi vocem ac si vim pateretur ingemiscentis. Puellam docet difficili via ire ad gloriam, et gaudeo».

«Haudquaquam» reponit Chrysogonus. «Conto cubitali miseram discindit. Hinc clamor. Coniecissem etiam fidum sodalem in amplexus tuos; amor non admisit cogitationem, qui in te est meus. Marito irascor tuo et invideo quod gaudiorum habeam participem. Suasi puellam insidiis petat, sciebam repulsam non laturum».

Dicens proiecit toro corpus resupinum.

«O caeleste delicium meum!» dicebat. «Osculis instilla amanti Amoris furores. Irrita nequitias in me tuas, ingeniosa et petulans».

«Male sit isti vesti detritae,» respondebat mater «quae desideriis negat amatum pectus, quae vili

segmentata centone, philosophica caligine tot involvit venustates. Discutiam ego has nebulas, quae te, lucem meam, mihi obscurant. Quam altius potero stolam istam revolvam muliebrem. Male sit sartori. Quo vestes hae fluxae et longae pacto philosophum decent, quae hominem non decent? Qui vere homo sit, longa mentula decet, non longa vestis».

Assurgentem viri nervum levibus appetit talitris, miscens suavia.

«En,» dicebat «insultantem pudicitiae salacitatem! En, superbam illam imperatricem mentularum! En, ignava et vecors languet. Ecce vero, o veternosa mentula, cunnum qui te provocat ad duellum; laeva hac mea fetiali bellum indicit».

«Denuda, denuda pectus, regina mea,» refert Chrysogonus. «Et potes, quandoquidem fluido illo praecinxisti artus supparo. Expedi papillarum lacteos orbes et cycladem, si vis ab omni parte esse beatum, deice. Pulchrior te pulchra eris, si nuda eris. Ornatior es propriis dotibus quam ut mundo ornatuve egeas».

Obsequitur; deponit supparum et cycladem. Interius supererat indusium. Iussit deponi Chrysogonus; defluxit ad pedes et purpureo pudore suffusae sunt genae honestae matronae.

«Quo maiori cumules ignominia?» inquit. «Quid praeterea imperabis, o ere, cui vendidisse videor animam?»

Corpus mecastor illi pulchrum et nitens.

Tullia. Scio.

Octavia. Impatiens morae Chrysogonus,

«Exuisti vestes» inquit. «Nunc figuram illam, Sempronia mea, qua nosti tantopere delectari me, indue».

Exsilit in supinum et sedens obversa spiculum candens divaricatis femoribus vibrat ipsa in se sua manu.

Tunc Theodorus,

«Haec me rei imago» inquit «implet amore et furore. Abeamus, Octavia mea, res acturi nostras, non saxei».

Abimus. Conicit in lectum et opportuniori quam fueram in prima coitione collocat situ.

«Vide, Octavia, quidquid id est» (pilum librabat laeva). «Cum videris, non invidebis matri Chrysogonum suum».

«At subit» refero «curiosa libido. Cedo, emetiar».

Credes, Tullia? Tredecim ad summum mucronem pollices longum, minabatur crucem miserae crispanti actitatione.

«Metuo vehementer» aio «haec ut ne trabes, ut longa, ut crassa est, mitti possit in contignationem meam. Experiar; sed, per Venerem, subi, non perfringe; illabere, non irrumpe; lude, non lania».

Ostio admoverat catapultam; iam in oppugnatione erat arcis meae. Tollo femina. Impellit balistam, nec tamen movi. Incumbit totis viribus, nec tamen movi. Disiecta, discissa et perfracta intro sunt omnia. Intimus uteri sinus dire pulsabatur et enixa vi adacti caudicis concreta solvebatur arcis compages. Revello pilum a vulnere; vix ligabam ferocientem digitorum vinculo. *Tantae molis erat*! Comprimo actutum magnoque depluit opobalsami imbre. Affectum crudo vulnere laesae vulvae sinum suavissime demulsit.

Mota ad libidinem, incredibili cum titillatione remissa sum. Numquam, mecastor, addidit mihi maiori cum voluptate sitiens vulva veneream ambrosiam. Ut iuvit esse, ut est, bibulam!

Ego vero, dato osculo, iam inutile excutio pondus. Me laeta subduco. Barbam viri ridens fervida capio manu.

«Hac displices libidini meae» inquam. «Cedo, agedum, hanc demetam longam, hircinam, aheneam barbam».

Et admoveo forcipem.

«Cave sis» exclamat «ne feceris. Si demeteres, et laudem demeres. Ne feceris, fatua. Nam haec sapientia nostra maxime in barba consistit, non ita in moribus. Barbato hac aequamur Iovi et Consentibus diis. Nam Medioxumi et plebs deorum imberbis est. Et decet barba viros graves et excellentes. Decet imperatores haec barbae longae et hispidae dignitas».

«Vidi olim, Archimandritae Sandionysiani ostendente vicario, Dionysii Areopagitae (nam iactitant)

graece scriptas commentationes ab Emanuele byzantino Imperatore ad Carolum Calvum missas dono. Depictus est Emanuel in fronte libri cum coniuge et natis. Sed Emanueli longa barba et ad medium pertingens pectus. Compactus praestanti arte liber gemmis olim et auro opertus erat. Probi monachi aurum et gemmas detraxere. Barbam Emanueli non detraxere; aurea non erat. Non defuisset, apud dionysianos, barbae aureae suus Dionysius, ut Apollini Syracusis non defuit».

Haec Theodorus.

«Nec ego» inquam «hunc tibi violabo barbae honorem. Habeto per me salvum, qui, pauper et inops, tot me bonis locupletasti, tot Veneris bonae crispantibus opibus».

Tullia. Nec capere, inepta, poteras totam felicitatem tuam. Sed arrigit tibi ad undecim pollices Caviceus.

Octavia. Nugae! Novem non superat. Quid id ad Theodorum?

Tullia. Pertunda mea! Cur tam bellae non contigere dotes vel Calliae vel Lampridio? Fruerer, fruerer.

Octavia. Enimvero conferre dicebas ad mulieris pulchritudinem illi ut modice hiet ad rorem concha. Crassioris igitur nulla mentulae laus, per quam suo cunno laus servari non potest. Utcumque angustum sit id iter, quo ad voluptatem descenditur, res Veneris gratiores numquam quam cum sunt in angustiis. Hinc facete dictum a Ioanne principe, qui et mastupratorum princeps, in sua sibi manu qualem vellet invenire cunnum, nec laxum nec salgama exhalantem.

Tullia. Et praeterea commendant Veneres qui non omnino inter femina delitescat conditus; novem decemve distet tantum pollices ab umbilico. Demissa plerisque puellis ita fugit pubes ut aversa videatur ad Venerem via. Difficiles cum illis concubitus.

Non potuit Theodora Aspilcueta nisi posito pectore et sublatis in genua lumbis devirginari. Frustra supinae vir insudarat superfusus; operam luserat, oleum perdiderat.

Demum sub elato aliquantum colle subsidat, velut sub promontorio, cumba. Haec si conveniant, quae pulchra videtur spectanti et pulchra sentietur ab ineunte.

Sed et interdum laborat vitio quae arta est. Nam audivi iureconsultos dicere mulierem ita artam ut mulier

fieri non possit (sic loquuntur) sanam non videri. Quibus virginale consertum concretumve fuerit, infausti id esse ominis plerumque solet.

De Cornelia ferunt adeo arta genitalium compage natam esse, ut difficillime mulier facta sit. Necatis Gracchis infelicior mater visa est quam felicior visa erat editis. Quae de obsignata dixere virgine, ea falsa sunt omnia et perniciosae ad imposturam artes.

Octavia. Etiam aiunt os superius testem esse inferiori. Cui enim os parvum loquenti et esse iactitant os parvum futuenti.

Tullia. Nugae! Et nugae quae hi garriunt amoris geometrae. Medium cuiusque pedem puellae mensuram aiunt esse ostii, quo scilicet itur ad divae virginitatis sacrarium. Nugae. Novi cui parvum os, parvus pes; grande et araneosum iacet spelaeum atra inter inguina. Certa nulla constat ratio. Haec constat: cuique uni probe machaerae convenit haec vagina. Ita natura est comparatum. Si tenuis machaera, comprimit ultro se vagina laxior; si rudis et immanis (Durandaliam aut Flambergiam adhibe), dilatatis haec vagina fibris excipit gratulantem gratulans hospitem hospes.

Octavia. Se res sic habet et experior. Statui certe nihil potest, per Priapi coleos. Si roborascenti terribiles ramo omnibus non sunt apti mulieribus, sunt uni et alteri.

Habuit prominentissimi penis domesticum Heliogabalus; *Onon* vocabat. Apud pygmaeos ad pedum pertingit malleolos. Si nostris ad genua hominibus propenderet, nullum putas fore huius balistae usum? Erras.

Sed enim multo maior est hominum numerus quibus ultra octo septemve pollices non excurrit; hic communior modus. Quid faceres? Nec etiam sunt nihili et nulla in gratia apud Venerem. Aliqua florent quibus id non est peculii et hos commendat Hymenaeo sua laus. Dux Ferrandus et Vastius marchio magni sunt nominis viri, nec magnae tamen mentulae, qua parte viri sunt. Illis coniuges et liberi. Vastio uxor formosa et ardens bello, liberi venusti et summae spei.

Ea crassa est satis mentula et longa, quae amantis et amati peculium. Ab eo omnia placent, qui vere placet. Maluerim mea in cumba ab amico infigi aciculam quam ab alio trabalem clavum.

Experior etiam ego, Tullia. Nam pulchrum in sinu foveo columbulum dionaeum. Puer, cui fingendo Venus et Gratiae posuere operam, silente nocte ludit in sinu meo et penis illi nec longus nec crassus; a nullo tamen maiores cepi voluptates. Illi sum voluptatis cumulus et ille est mihi.

Tullia. Quis ille est? Quid narras?

Octavia. A matre accepi dono, pulchros delectum inter pueros. Parens illi Maniliae soror, nutricis meae. Quartum supra decimum annum, a die mensis septembris vigesima, complevit; ephebus quem forma praeferas Phoebo.

Tullia. Vidi formosissimum puerum. Educandum Sempronia dedit academicis, doctis viris, quae magna laus est, et probis, quae plurima.

Octavia. Nihil, Tullia mea, te celabo. Nam cum exsudantia e suis corporibus infundunt in nostra amatores libidinum momenta, dicunt se frui nobis. Ita et ego, cum secretissimas animae cogitationes in tuam instillo, fruor anima tua et te. O dulcem fruitionem! O delinificam spiritui meo Venerem, in hac animorum coniunctione!

Tullia. Te credidi, voluptas mea, non alteram esse me, sed unam me. Effudi tuos ante oculos meas omnes libidines, nec puduit. Induxi te in intimas pectoris fibras, nec paenitet. Loquere.

Octavia. Audies suo loco.

Postquam de pulchritudine amoena dixisset multa Alphonsus, surrexit in pedes Aloisia.

> «Vultis» inquit «dicam ego quae censeo? Os ingenuum, nescium fraudis pectus, cunnum nec dantem nec negantem, mobiles lumbos ingeniumque versatile, id veram esse pulchritudinem censeo. Censebit et mecum pruriens Socrates».

Cum diceret et rideremus, pultant ad fores. Dii boni!

Tullia. Qui pultant?

Octavia. Cum Chrysogono Theodorus. Ut vidi, ut perii! Salutavere Eleonoram. Ad me limis Theodorus respexit oculis et salutavit conivens. Advolat in amplexum Chrysogoni Alphonsus. Me Theodorus, sermonem de sermone serens, perducit in hortos. Laudat formam et iuvenile decus. Maiorem in me spargit florum copiam quam in hortis erat.

«Cum te video,» dicebat «amor meus novos concipit ignes. Te misereat mei. Nam beati et laeti Chrysogonus equidem et Eleonora res suas agunt; agamus et nos nostras».

«Ut valet Sempronia mater?» repono. «Nihil habes ab ea dicere?»

«Iussit» ait «commendem tuam tibi valetudinem. Puerum pectebat et comebat. Nae felices, quae cum illo tam lepido, tam formoso cubabunt!»

Tullia mea, hoc me incendit verbum torrente flamma. Sensi intimas uri medullas et iniecto salaciae oestro furere mihi Veneris venam; nam ante hos duos menses actos cum Roberto consuevi.

«Exspectat vero mater» subicit Theodorus «e cognatis tuis nescio quam de genere Ponciorum. Robertus rogavit dicerem diligentem esse sibi curam passeris tui quem commendasti; pipilare uni tibi et tuum irrequieto quaerere sinum volatu. Sed te mei pietas capiat, Octavia. Amore emorior. Quis immunis esse possit, qui te viderit, ab hoc vectigali quod omnipotenti omnes libidini pendimus?»

Dum ambulamus accurrit e familia Eleonorae servus. Affert litteras. Dicit esse curru ex urbe advectos qui me conventam vellent. Sequor praeeuntem et lego in via litteras. Haec scribebat mater:

> *Mitto, nata, Amorem tuum pulcherrimum ad te, amores suos. Extorsit id a me precibus et lacrimis. Nostrum vero transfugit in sexum, sumpta stola, sexui nostro nova lux. Puellam credent qui viderint et laudabunt; velim nec tu sentias puerum esse. Parce tamen pueri artubus. Quidquid id erit, gaudebo te beate agere. Cetera disces a nutrice. Fruere et me ama.*

«Quae me gaudia» dicebam apud animum meum «tollunt in caelestes! O me felicem et hoc matris beneficio parem deabus!»

Ut vero ingredior interius in conclave, reperio puellam forma divina, comptam, ornatam, in sella sedentem. Sola erat et, vultu mirabiliter ad modestiam composito, salutat prope factam genibus inflexis, ut nos solemus. Resaluto. Curiosius vultum caelestem oculis lego. Hae-

reo; puto nec puto esse Robertum. Quo propior accedo, eo dubito magis. Nam altior longe videbatur et nescio quid spirabat in vultu virgineum.

«Multi praeteriere dies,» ego ad eam «o dea, num de caelo descendisti?»

Illa subridet et in risu Robertum video. Inicit collo bracchia, osculatur, osculor et ego. Sed quibus, Venus bona, osculis illum ego, ille me! Advolat nutrix.

«Cavete» inquit «servorum qui circumvolitant malignam perspicacitatem. Mandat mater dicas esse e cognatis tuis unam de gente Poncia et peregre profectam religionis causa. Reliqua audies quae habeo in mandatis. Interim cavete ne quid excidat vobis, quod utrique pesti sit».

«Partes meas» ait Robertus «belle exsequar in hac fabula».

Colloquentibus ecce superveniunt Aloisia et Isabella cum Alphonso et Theodoro. Diana Poncia (id attulerat nomen Robertus ex urbe) mirabili gratia salutavit omnes virgineo more. Puellam mirantur; aiunt esse summae pulchritudinis, non mortale numen.

«Prima luce» inquit «ad urbem appuli et continuandum mihi cras iter etiam summo mane. At dulce fuit cognatae conspectu et sermone aliquot frui per horas. Haec mihi voluptas pro viatico erit et facitis, per humanitatem vestram, duplo maior videri ut possit haec felicitas».

Fraudem nemo suspicatus est. Et ne quis suspicioni locus esset, ad Eleonoram dico currere me, tantae ne diutius visu pulchritudinis careat. Sequitur Theodorus. Ad Eleonoram imus. Obductae vero cubiculi erant fores. Nondum se ab Chrysogoni expedierat rabiosis compressionibus. Qua serae inseritur clavis adhibeo oculos.

Tullia. Quid vides? Nam et rides.

Octavia. Sedebat in sella Eleonora, divaricatis feminibus, revoluta veste. Superequitabat Chrysogonus et trepidanti subagitabat clune. Inspexit et Theodorus.

«Nunc, o spes mea, misereat meae te tentiginis, quae me excruciat. Talis me enecat voluptatis imago».

Ego vero nolebam. Certum erat castam servare me Amori meo et lucidae nocti.

«Non possum» refero. «Fluor infestat menstruus libidinis sedem. Sufficiet Eleonora tibi et sodali et iam nunc peregit».

Venit ecce ad nos alacri vultu. Illa ad me:

«Ut tibi, Octavia, risit Venus?»

«Nec me vidit» repono «nec ab octo diebus blandita est aegrae spes amoris. Sed est quod abs te petam et enixe petam».

«Quid id est?» refert. «Iam impetrasti. Quid tibi negem, dulcis Octavia?»

«Bene est» repono. «Volo commodes mihi veredum tuum et agiles lumbos».

«Nugaris, inepta» inquit. «Quis veredi tibi mei usus, quae calcar non habes?»

«Si Theodoro commodaris,» respondeo «mihi esse commodatum habe persuasum».

Preces miscuit Chrysogonus; rogando vicimus.

«Ergo abite» ait ridens «in malam crucem, qui me huic iterum datis permolendam libidini».

Abimus. Theodorus vero his Eleonoram aggreditur verbis complexans:

«Sane cara es philosophiae numini sancto, cui hac contigit una die laus philosophicis duabus mentulis esse opitulatam. Referant tibi et faventes stellae gratias quas habemus sapienti tuo et liberali cunno. Continuos, ac qui finem non capiant, voluptatum illi rivos et deliciarum rores Amor depluat et Venus. Nec finis gaudiorum tibi sit nec modus».

Dein deturbat in lectum et in bene unctam Veneris patellam tucetum crassum et suculentum e sua devehit penu incumbens.

«Nacta es in me, domina,» dicebat «Priapos lampsacenos tres, Hercules quattuor. Utere; nam tibi non stupent lumbi et sapit cherson».

«Utar» respondet Eleonora.

Et dicenti, fascinum immane ut agit in abdita penetralia:

«Me enecas, carnifex» exclamat Eleonora.

Acerrimis ille subagitationibus litabat; mox explosit catapultam.

«Non est id Venerem exercere, sed lacerare perditissime» dicebat Eleonora. «Letum misisti in corpus meum, non moly plantam».

Advolo ego, amplector, osculor. Exire sodales. Urbem repetunt, stipe, quam ex philosophico instituto rogaverant, collata, laeti ultra quam dici possit. Deponit lecto Eleonora fessos artus et reliquum in lusibus et iocis consumimus diem.

Diana, et cum interrogat et cum respondet, mirabiliter satisfecit. Pulchritudinem laudabat eius Alphonsus, laudabat et Eleonora.

«Quid me» respondet «qualemcumque ob hanc laudatis pulchritudinem, donum fluxum et caducum? Non laudatis quod tam excellens nata sit mihi cognata, quae virtuti pro virtute ipsi est. Hoc, quo me bearunt superi, praestantius multo donum est».

Reposui pauca, sed apta. Placuit vero vehementer haec dicens et novis crevit incendium ignibus. Sed volo, Tullia, hanc ab origine fabulam exsequi, si velis.

Tullia. Ni tuus esset Robertus, meum vellem.

Octavia. Nostris eram in hortis cum matre ante sex menses. Multa de suo in me amore et studio dixit, repetitis a prima pueritia exemplis.

«Nunc vero munus concinno tibi,» subicit subridens «quod omnium longe rerum superet pretium».

Gratias egi. Paucos post dies accersit in aedes Robertum. Iubet nobiscum prandere. Convertebat nostros in se oculos tot venustatum avidos. Mirabar; nec scienti nec percipienti mihi gliscebat amor.

«Paulo sis audacior volo» dicebat puero mater. «Libere colloquere; scio te praestare ingenio».

«Quandoquidem, domina, iubes, parum a reverentia, quam tibi debeo, et ab officio secedam meo, ne inoboediens videar, qui sum obsequentissimus et esse debeo».

«Ingeniose respondet» repono.

«At enim» ait «ingenii quae credis esse aliquid in me inspira ex tuo et erit. Nam in te dextro convenit Iove pulchritudo corporis et praestantia ingenii».

«Ergo, Roberte, quae se suis non probat, pulchra tuis videtur oculis Octavia?» refert mater.

«Videtur, per omnes deos, per omnes deas, pulcherrima et est. Diis amorem et deabus invidiam creare possit».

«Quid si consentiret amori tuo Octavia» subicit mater. «Amares?»

«Amabo» ait «quamquam et non consentiat. Nam nihili sum puer; qui tandem fiet ut consentire possit amori meo? Sed locuples est illa et naturae et fortunae et virtutum donis; qui fieri potest ut non amem?»

«Gratum sane erit» respondeo «me abs te amari tam amabili puero. Vis mihi alter esse maritus?»

«Dedecores mariti nomen,» reponit «mihi si indideris; servi et vernulae relinque; studiis erga te meis, ut potero, honestabo».

Finitis epulis rediit ad academicos et sensi, cum abiit, aliquam meae mihi animae partem deesse. Tunc mater ad me:

«Quid de puero iudicas, nata?»

Esse respondeo ex Amoribus unum, eumque pulcherrimum, qui ex Veneris gremio evolavit ad nos.

«Num dices» adicit mater «fore beatas quarum in amplexus veniet?»

«Sane ut futurae sint infelices» respondeo «non video. Hunc sibi reginae generum velint».

Dein caecum alebam venis vulnus, Tullia mea.

Tandem post mensem nascenti amori favit mater optima. Iubet venire Robertum. Liberam dat confabulandi mecum potestatem. Ingeniosus est Amor quem fata instillant. Puer, per aetatem nec par amori nec satis aptus, amore arsit, cuius usum nesciebat.

Interea contigit matrem diro conflictari meam morbo. Ut bonam recepit valetudinem:

«Ingrata sim,» inquit «Octavia mea, si, quae ope et opera tua erepta sum leto, tuis in me benefactis non respondeam meis in te. Tanti pretii sum tibi pollicita munus quod omne pretium superet: meministi?»

«Memini, mater» inquam. «Et quidquid a te mihi venerit summo erit in pretio».

At illa osculum ferens:

«Robertum» reponit «volo tibi dono dare, quem et Iuno optet sibi dari. Erubescis? Novi abs te amari».

«Non nego, mater» refero.

«Hunc tibi educo» ait «et servo. Volo, dignus ut sit benevolentia tua, excoli diligenter omni virtutum et disciplinarum genere. Hunc tuos in amplexus conciam. Sed tener est; de eius tantum pulchritudine et vita detraxeris quantum acrius indulseris voluptati. Id fac ne obliviscaris».

«Non sum oblitura» dixi.

Tertio post die quaesivit inter prandendum an domi reliqua die futura essem. Respondi in animo esse domi manere. Post laudavit domesticam vestem qua induta eram, libera et fluxa, e subtilissimo lino.

«Nec ista» inquit «invidet oculis tuas vestis dotes nec obicit. Mirifice in ea places; ne mutes».

Dixi non mutaturam.

Tullia. Quae cogitabas cum animo tuo, cum amore tuo?

Octavia. Non cogitabam affuturam tam cito mihi tantam felicitatem. Nescio quid non absolutum dat in manus attalici operis mater.

«Acu pinge quae desunt, quae egregia es artifex» ait.

Recessi in cubiculum. Is erat dies vigesimus maii. Sedeo humili in lecto sericeo strato vellere. In variis cogitationum nebulis mihi mens ludebat; dubius inter vigiliam et somnum allabitur sopor. Ecce hoc momento intrat Manilia puerum ad me perducens. Affixae umeris alae et pendens pharetra; arcum laeva, sagittam dextra gestabat. Cupidinem dixisses et vere erat.

«Parens me mittit Venus ad te,» ait voce blanda puer «quod scit a te vinci se pulchritudine; vult serviam tibi Amorum reginae».

«Non servies,» repono «pulcherrime Amorum. Esse si velis ex animo meus, regnabis».

«At enim» subicit Manilia «dies fabulis vobis perdenda non est. Secede paulum, formose Amor».

Ut secessit:

«Ego et mater tua mancipio tibi nexuique, nata,» inquit «hunc puerum damus. Sed tener est et debili lumbo. Utere, sed parca voluptate; sin aliter feceris, defluet, ut solent flores quos carpsit gelida hiems».

«Depereo» aio «puerum misera et abunde erit voluptatis cupidae et amanti, si sciero vere esse meum».

«Parce puero» dicebat nutrix. «Hac hora satisfactum crede voluptati tuae, si puero eripueris virginitatem. Quod eius sine dolore non fiet, nam illi mentula obducta praeputio est nec aperiet impune tibi caput reginae suae. Promisit se fortiter facturum; quos volueris habere inspira animos venustatum tuarum et voluptatum ostentatione».

Post alas Amori puero demebat.

«Nam volo te» dicebat «constantem esse. Nolo ab eius unquam evoles latere».

Tollit pharetram et sagittas.

«Nunc» inquit «opus sunt alia tibi tela, aliis pugnandum armis».

«Intellego» ait ille «et esse telum mihi sentiet dea mea, quo secum pugnem».

Abiit nutrix et fores occlusit.

Tullia.

Dicite io Paean *et* io *bis dicite* Paean:
decidit in casses praeda petita meos.

Octavia. Delibutus gaudio puer exsilit ad me.

«Domina, domina,» inquit «meae me nunc pudet aetatis. Quam turpe sit esse puerum vere sentio. Impar ero felicitati meae».

«Impar non eris,» repeto «si respondes amori meo, qui tua erit felicitas, tuo amore, qui mea erit. Nihil ultra a te mihi opto».

«Sed est» inquit «aliquando praeterea amatorium. Non bene incipiam tiro nec graviter perficiam puer».

Consedimus in lecto, tum ego osculor. Incendia mittebant, non scintillas, oculi mei. Demisit ille manum in sinum.

«Quid tibi vis?» dicebam. «Liberius sane agis quam deceat».

Tractat papillas, suaviatur, incalescit; non potui quin amplecterer, ita lepide et festive agebat et dicebat omnia. Tunc infert sub stolam dexteram.

«Euge,» inquam «quid hac quaeris?»

«Uxorem meam quaero» respondet. «Istic habitat».

Risi.

«Sed non patiar id inhonestum,» aio «si honesta sim».

«Tuum quidquam potest esse inhonestum?» refert. «Noli maritum tuum repugnans fatigare; Amori cede».

«Cedam» aio «tam bello, tam ingenioso Amori. Tua sum, mi Amor; nec amplius mea sum. Tibi vivo».

Errabat interea puerilis manus, non docta Veneris viam. Paulo supra genua haesit; post femora pererravit et nates leves, Tullia, et molliter tumentes. Nec ultra audebat. Pueriliter omnia.

«Scis usum,» ego ad illum «mi Cupido, corporis tui et mei?»

«Videor mihi scire,» infit «sed pro certo non habeo an certo sciam. Vidi in tabulis pictis Veneris histrioniam».

«Dignus eras» subicio «pulchriori quam ego sum. Cape quae voles, utere, fruere. Age maritum».

Educit e carceribus mentulam.

«Quid de hac re tam lepida fieri speras?» inquam.

«Quod iubebis id fiet» reponit.

Praeludebat, inflammescebat. Sensit sibi facem veneream ardere et turgere libidine. Genibus accidit; rogat ignoscam si quid inepte fecerit nec satis urbane. Laeva mox resupinae revolvit ad pectus tunicam et citus manum admovet pubi. Primoribus digitis tractat lanuginem, scalpit; rimam metitur igneam.

«Dic, sodes, mi Amor,» inquam «quid quaerit hic sibi passerculus tuus?»

Nam arrigebat.

«Puto» respondet «nidum quaerere, quem teneo manu».

«Sine,» repono «sine hic evolet».

«Et ecce» ait «evolat».

Et alacri se cursu feminibus inserit meis divaricatis. Ah, ah, ah, ostendebam milvo pullum.

Tullia. Per genium meum, prurit insolitum quid ingeniosa haec narratio. Mira es nugarum artifex. *In tenui labor, at tenuis non gloria.*

Octavia. Adhibet anhelans puer pugionem vaginae.

Tullia. Mutinum crassum, longum?

Octavia. Crassum ut habes pollicem; longum sex pollices. Fidem habe mihi; convenimus belle alter alteri.

«A regia aberras voluptatis via» dicebam.

Manum porrigo caeco passeri auspex et dux. Init libidinis viam tenebricosam.

«Nunc fortiter percute, mergere, caede, macta» subicio. «Sic haec res agitur».

Tunc adegit ensem suo nisu, excepi meo. Peni favebam susurro.

«Me laesum» inquit «intus sentio. Quid vero id est?»

Pressit suspirium et momento subagitare ille, comprimere, concutere. Cevebant trepidanti oculi et mens. Ego succutere, contra niti. Sed et subabant mihi intra pectus

cordis intimae fibrae. Adulabatur haec cogitatio voluptati, venisse Amorem in amplexus meos. Innectebam ulnis incubantis marmoreas nates et micantibus urgebam suavium alaparum velitationibus. Audivi Hymenaeum ex fervidis lumborum anfractibus cachinnantem et anhelantem Venerem. Resoluta sum in effluvium. Nondum puer.

Nec calida suavia et umida nec blaesa murmura nec spissas compressiones nec innumerabiles in una voluptate voluptates satis tibi, mea Tullia, fando explicem. Cogita Psyches cum Cupidine concubitum; is fuit meus cum Roberto. Illi ego pro Anima; is ipse meus est Amor.

Tandem conivere puero oculi, attolli, circumagi, deficere deliquio; patranti subsiliebat intro cauda; nova exagitabatur intemperie; intremiscebant comprimenti celeres lumbi; extra se ponebatur, inopina mentis vertigine.

> «O domina, o regina,» inquit «elabor e vita. Quid id est novi?» aiebat.

Impingit osculum et momento colliquescit.

Postquam perfecit, foveo languidum in sinu. Oscula osculis, suspiria miscemus suspiriis.

«Fuit tibi quidquam meum dulce, marite dulcissime?» dicebam.

«In hac voluptate» respondet «omnes sensi voluptates. Vivus es, Octavia, summi boni fons».

«Velim tibi esse» inquam «sic et mihi egomet ero. Recrea vero exhaustas vires brevi somno. Qui nos viderit me Cypridem credet, te Cupidinem in matris dormientem gremio».

«Non opus illi somno» reponit reversa Manilia. «Basiorum sine fine odoros purpureis tuis in labellis flores legat. Id illi opus est».

Post egregium par perducit ad matrem. Advolat mater in complexus pudore offusae.

«Quae haec est» ait «maeroris species? Te pueri piget, Octavia, tam venusti? Pudet, Roberte, libere lusisse in puella tam formosa? Infeliciter cessere hae nuptiae? Afuit Hymenaeus? Non favit Cupidini Venus?»

«Quin immo,» reponit Manilia, «feliciter acta sunt omnia, quae fieri oportuit nuptias facientibus.

Bellissime proeliatus est in virgine tua Robertus meus. Habes generum et hic uxorem».

«Bene est» inquit mater.

Et repetit adulans suavia.

«Laudo» subicit «athletas fortes et pugnaces. Cessit utrique victoria».

«Sane victum me fateor» refert Robertus. «Martem pugnando vinceret».

«Sile, tam nugax quam pulcher; sile,» aio «qui proelii refers vulnera, sed honesta».

«Sed ipse proprio mucrone» infit puer «vulneratus sum et tuo balsamo oblitum et curatum vulnus».

Ridebat mater. Affertur lauta gustatio. Propinavit mater amantibus et salaciae; Robertus Iunoni reginae suae, Semproniae, et Hebae Iunonis filiae, Octaviae suae. Id dices, Tullia, a schola ductum, sed et ductum ab amore. Rogavit mater an bene haberet.

«Roga Octaviam,» respondet «nam me, si ex animo amat, bene habeo».

«Bene habes,» repono «plurimum places».

«Per te, dea, verae subii voluptatis delubrum. Ingressus sum ad vitam, quae illic condita delitescebat».

«Et sane» ait mater «desiisti puer esse, vir factus es; vexit te momento Octavia ad virilem aetatem. Male, male illis sit qui *verticordiam* dictam esse Venerem, quod ad pessima quaeque hominum convertat mentes, mentiuntur. A nugis vertit ad seria. E puellarum et puerorum manibus bullas excutit et pupas, concutiendo et succutiendo».

Tunc dimisit puerum ad academicos.

«Ut in Venere ante annos venit sagacitas, sic veniunt et cani. Nolo puerum» mater ad me «ante mensem videas. Nolo corrumpi et insenescere in amplexibus tuis. Post id temporis cubabit tecum. Gaudiis tuis tota nocte potiere».

«Sed contumax illi spiritus nec regi facilis; pulcher est, sed etiam ferus. Succensui ante hos dies, quod terrae filius, nihili puer, auderet nobilibus apud academicos pueris aequalem putare se et gerere».

«Erras, domina» respondit. «Qui carus Octaviae sum, sum iam nobilis, iam comes, iam marchio, iam sum et dux et princeps».

«Iubeo venerari in larario superos».

«Nullo amplius egeo» dixit «superum beneficio; superest nihil quod ab iis petam, quem amat Octavia».

«Hortamur incumbat assiduus et sollers litteris. Respondet scire se abs te amari, praeterea velle scire nihil; qui sciat tibi se placere satis doctum esse».

Ad haec ego:

«Facio nocentem, mater, et per me veniam consequatur».

Ergo advocatus est domum praestituta die Robertus. Cenavit nobiscum. Finitis epulis:

«Cubabis» mater ad puerum «hac nocte cum Octavia. Sed hanc dico legem: caste et pudice agitetis noctem. Legem accipis, Octavia?»

«Accipio,» inquam «sed lex haec stat in ancipiti».

«Interpretem agam» reponit Robertus.

«Et volo agas ut commodum tibi erit» ait mater «dum tamen, ut fit, interpretando non corrumpas, non aboleas legem».

Cenavimus opipare et magna matri cura in cena optimis muniri dapibus Roberti armamentarium; nam a Cerere et Baccho Veneris arma. Procuratis corporibus, itum ad quietem.

Tullia. Itum ad pugnam.

Sed disputat de opportuno Veneri tempore Chaeroneus, ut ne vires infringat. Cum longo refectae sint somno vires, indulgeri posse Veneri ait, experrectis anima et sensibus.

Sed stulte facere opinor barbatos illos philosophos, qui prurientibus audent mentulis leges scribere et cunnis uno decumbentibus in lecto. Scribant et de sistenda caelorum vertigine; nam ut caeca mentula, sic et surda est. Nec illi dantur verba. Socrates aut Zeno quis non riserit, suos si inter discipulos arrectas viderit stare mentulas, arrectis auribus, si viderit Priapum et Conisalum dia philosophiae praecepta aperto auscultare capite? Prae-

clarum spectaculum! Ut cyathos numerant pueris nutrices et bibere ultra vetant, sic et inepti suas mentulis fututiones et ultra vetant. Cur et non leges in medium posuere miseris mortalibus et despuendi et scabendi? Num satis infelix hominum vita saevis visa mentibus, nisi rigidae induerent catastae sensus et animam? Fatuis, Octavia, irascor homuncionibus, nam si audaciam effrontem ademeris et gravitatis falsam speciem superbientibus, nihil praeterea invenies quod lixae non sit et mediastini in lutulenta plebecula. Illis nec genius nec ingenium, sed audax stoliditas et irrequieta ignavia.

Octavia. Aloisiae maritus, suadente Pelagio, id consilii abhinc quattuor cepit menses, quod sanus laudarit nemo.

Tullia. Quid consilii cepit?

Octavia. Decima tantum nocte salacem init et libidinosam, reliquas caelibes in lecto agit. Vidua prurit cui non vivit maritus. Et superstitiosus factus est Caviceus. Mecum est infrequentior; nec impune tulit. Sitienti si non dederit bibere cui id muneris erat, probro quis verterit sibi dedisse ipsum aut a quovis cepisse dante sitientem?

Tullia. Marina Genovesa Pimentelia, alieno aere merso opibus clara, Federico Mendozio nupsit. Induxit haec in animum, annis et specie florens, semel atque iterum corporis sui singulis facere mensibus copiam iuveni. Nec movit adulescens amore ardens puellae animum. Quos tulit virtus inepta fructus? Scelera peperit. Omnes intra mensem uxoris ancillas quinque numero corrupit Federicus; utero gerunt.

Quid Genovesae Lionella mater?

> «Tu ipsa» dixit «lenam egisti infelicibus puellis; tuo periere lenocinio. Virtus haec tua taetrum desinit in scelus; pietatem credebas amens, lenocinium erat».

Vim timens sibi Galliena a Luitprando marito, subligaculo corpus nocte induebat, ita consuto ut nulla pervium parte esset nec peti posset. Similiter domum implevit libidinibus adulteris.

Age nunc, o supina et inconsulta sapientia, illude incautae facilitati. Quos edis ludos pollens dolis!

Sed haec ad mores pertinent, quae hominum figmenta sunt. Sed natura ad Venerem alii proclives, alii segnes.

Quorundam vix sedarit taurus famem, ut de Milone crotoniata ferunt; satis aliis est mica panis. Aliis cyathus sitim exstinguit; aliis ne quidem triental. Eodem iure sive edant sive bibant omnes conseri homines, quid iniustius, quid stultius? Ita sunt quibus ad decem dies infringit libidinis nervos coitus unus; aliorum vero ardet nocteque dieque in medullis invicta libido: uno irritatur coitu, non mansuescit. Haec pendenda erant ea in trutina et libranda ab hoc examine. Aetatis et habitudinis habenda erat ab his pecudibus ratio. Sed ratione duci non solent.

Medici fatentur certas nullas posse induci leges. Naturae tamen convenire putant primum valetudinis curam non neglegi. Bona sine valetudine vita sepulcrum vitae est. Igitur damnant Epicuri sententiam, morosi hominis, ad vitam Venerem non pertinere nec felicitati conducere. Noxiam tamen aiunt pueris et puellis, qui ad perfectam aetatem non pervenere, et provectae aetatis senibus, qui iam a vita decedunt, si sit frequentior. Uno quoque mense et his et illis colenda semel Venus in illa ascendente et in hac labente aetate. At cum floret aetas, vigent nervi, firma sunt latera, ad quartum quintumve duellum descendi sine ulla valetudinis laesione potest.

Apud lacedaemonios lege cautum, quisque ut vir ostenderet quinquies se per mensem uxori virum esse, quinque militaret uxori congressibus. Nam ducebant etiam uxores qui non adoleverant, nec tamen ab hoc immunes vectigali.

At enim ignavus est et impius qui altero quoque die Veneri non facit, si nihil ultra lumbis et lateribus exspectet ab annis. Uxorem duxisti, o tu quisquis es; debitor factus es uxori; solve, malae vir fidei, solve quod debes. Solve aut cede bonis, et bonorum potior pars uxor.

Duriora excogitavit marcescentium philosophorum amens meditatio, sedula stultitia. Ride, Octavia: leges tulit quibus rite et honeste, ah, ah, ah, subent et ceveant. Vetant veternosi rapidos cieri motus; vetant novas indui figuras. Castam et honestam negant esse posse,

… Ingemente quae toro
Iuvante verset arte mobilem natem.

O graves et sapientes legislatores!

Audisti de mulierum Senatu Romae? Vocabant *Senatulum*. Clarae nobilitate et usu rerum matronae senatorio fungebantur munere. Conveniebant, disceptabant de

rebus nostris. Erant earum iudicia ac si sancita essent iure publico. De lumborum officio, de figurarum varietate, de vegeta inertive libidine, consultae venerabiles matronae a Messalina, Claudii Imperatoris et omnium uxore, sic censuerunt:

> *Quandoquidem constarent intima et extima in homine omnia septenario numero et homo fingeretur coitu, si ad septimum una nocte eatur coitum, id iure fieri nec ultra peti posse.*
>
> *Qui velit mulierem non moveri, Venerem mortuam velle: mutuos motus Veneri esse pro anima.*
>
> *Figuram quae cuique commoda esset probari.*
>
> *Id ius in omni Amoris regione, quod amor mutuus constituisset, servari debere; summum in amore imperium ad Voluptatis numen pertinere; illius esse leges condere et conditas interpretari.*

Id fuit senatus consultum, Octavia. Itaque plures una nocte peragebat Messalina viros indefessa. A nullo unquam exegit stipendium quod sponte quisque non inferret. Die facto quattuor supra viginti e myrto et rosis corollas Priapo,

Marsyae et aliis ridiculis diis dedicabat victrix. Erant singulae parta victoriarum praemia. Theodora, Sigismundi imperatoris uxor, Messalina altera, lumbos et artus heroum suae aetatis frangebat in hac palaestra: uno hippobinos et lastauros hauriebat, vorabat succussu. Sempronia, mater tua, duodecim cum Chrysogono confecit vehens curricula uno spiritu. Palaestritas tenera ego fortes confeci quattuor intra paucas horas.

Sed ita est, Octavia, hebescit et stupet post sex septemve pugnas, si acriter pugnatum sit, exhausta Venus. Ultra honesta non vivit libido.

Similes dicebat Victoria, consobrina mea, eas feminas, quas nulla caperet Veneris satietas, vinosis illis ganeonibus, quos musto non madidos, quos nulla siccos videt dies; ut his in Baccho nulla, sic illis nulla in Venere voluptas. Pessimae assuetudinis et hos et illas misere vertigo agit. Ideo putres non commoventur; acri attamen hilarescit motu Venus. Ceventis concussu, subantis succussu, eliciuntur calentes ex utriusque corpore igniculi. Si absint, friget Venus. Sic superest libido sibi; sic laeta reddita leto.

Octavia. Cui bellum videri possit cum marmorea rem habere Phidiae Venere? Cui imbellis placebit Venus, et id placebit.

Tullia. Nugantur nescio qui inepti in umbilico sitam esse et sedem habere libidinem. Utrique sane et viro et mulieri in motitatione, subagitatione, frictu, concussu et succussu vere consistit. Sed sua est ars et ratio his commotionibus, ut principio lente surgant, post ferveant, demum desidant, ut pacatis post tempestatem ventis commoti desidunt fluctus. Sunt haec tua, cuius in agilibus lumbis laus micat mirificae mobilitatis. Nec Thais, nec Thais, Octavia, hanc praeripuerit tibi laudem.

Sed quod ad figuras, censeo ego quidem liberam cuique esse figurae facultatem quae concinnior videbitur. Nemo narrando dixerit figuras omnes nec posuerit ob oculos pingendo. Mutari amat Proteus Amor. Rabiosi illi Solones de his sermonem haberi, tabulas pingi inhonestum latrant, damnant. Sed de omnibus duelli et pugnae figuris disputari non damnant. Quibus itur ad

perniciem humani generis non stomachantur; quibus ad procreationem irascuntur. O feras bestias! Malunt interire variis artibus humanum genus quam nasci. Lavernio-nes luctum amant et letum; lucem odere et vitam. Quae dementia! Quae impotentia!

Sapientiores lesbii erant, inter graecos ingeniosissimi. Nam Sappho lesbia fuit, decima Musa. Varias, etiam non suetas, in Venere figuras insculpebant nummis, quos publice cudebant. Publicum id erat auctoramentum. Vidi ego Romae in domo Ursinae nummos duos, alterum ex aere alterum ex argento, in insula Lesbo, ut dicebat, cusos. In altero Sappho nuda cum nuda puella tribadico confligebat duello. Vir nudus in altero, dextro nixus genu, puellam sustentabat nudam et pilo figebat, divaricatis femoribus faventem.

Octavia. Ille genu flexus Veneri supplex faciebat.

Tullia. Haec lumborum nisu petebat caelos sublata in aera. Per nummum oblongum venereum tuum, Octavia, his ex nummis ars petita talium figurarum, ut ex appensis tabulis in Aesculapi et Apollinis templis

ars medica. Hos prae oculis, mea me si non fallit opinio, habebant et in manibus Elephantis milesia, Philaenis et Hermogenes tarsensis, qui scripsere his de nugis eruditos libellos.

Octavia. Aiunt vero Elephantida apud milesios probam et pudicam fuisse matronam, sed quod ingeniosum inter litteratos cepisset inimicum, hunc impudicum perscripsisse libellum et matronae nihil tale cogitanti ascripsisse suppositicium partum.

Tullia. Sanus non est qui cum eruditis exercet inimicitias. Ulcisci suas possunt iniurias per omnem aetatum aeternitatem. Quas pingunt tabulas, annos illae ferent quos Zeuxidis et Apellis non tulere; ab annis vires capient et dignitatem. Sed et est italos inter homines divini vir ingenii qui his de ludicris amoena conscripsit colloquia.

Demum, ut ex omni terrarum parte itur in caelos, sic ex omnibus muliebris corporis partibus et inflexionibus summam itur ad voluptatem, Veneris caelum. Non una via itur. Labella rosea, papillae niveae, manus lubricae, nates leves et teretes via sunt ad meliorem partem. Et

postico qui Veneri faciunt, in anticam veniunt litatum aedem.

Octavia. Apage, apage his a spurcitiis! O caenosam libidinem!

Tullia. Nec Oceani aquae eluant nec Phlegethontis ignes. Non si terra miscebitur Tartaro, satis supplicii scelerati ferent pedicatores. Portentum! Rem ausus est clari vir ingenii, Ioannes Casa, pulchro libello tam foedam commendare. O tempora! O mores! Nam italis fecunda est facetiarum seges in hac libidine. *Sunt variae rerum species*. Alii puellam quaerunt in puero; alii puerum in puella; alterum in altero sexum. Male pereant perditi! *Vir nubit in feminam, Venus mutatur in alteram formam*. Scantinia iam lege id apud romanos turpitudinis erat damnatum. Sed paederastas mutari post fata aiunt pythagoraei in scarabaeos. *Honesti colei lanuvini; cliternini inhonesti*. Vetus id adagium. Male pereant qui Amoris arma malis his artibus in Amorem converterunt, qui Venerem perdidere per Venerem! Cotytto his dea, opici his magistri. Omnia inter animalia homo solus illudi corpori suo patitur; tantum non publice prostat.

Audi Plinium: *Uni animantum luctus est datus; uni luxuria, et quidem innumerabilibus modis, ac per singula membra*. Et alio in loco: *In hominum genere deverticula maribus excogitata; omnia scelera Naturae*.

Octavia. Et crescit novo scelere indignatio mea. Accipe insidias. Formae florentis difficilis tuitio.

Tullia. De Roberto intellegis.

Octavia. Finita, ut dicebam, cena, voluit mater Robertus et ego libere colloqueremur. Secessit. Consedimus. Tunc ille:

> «Ecce me, dea mea, alieni spiritus afflatu contaminatum. Parum abfuit quin reciperem me ad te uxor factus».

Vultus dicenti rubore suffunditur.

> «Amat me Ioannes Ludovicus Vives; Quintilianum vocant. Amant academici reliqui. Nihil praeterea dicunt in vita esse quod ament. Varium est et dolis aptum Amoris ingenium. Iacebam pronus in lecto nocte concubia. Invadit Ludovicus. Palpabat nates. Somno solvor».

«O quales optet» dicebat «moechus Ganymedi Iupiter! Tales nec in Hyla arsit Hercules nec in Antinoo Hadrianus. Tales erudita praeferat libido Hebes niveis mammis et pectori. O si commodentur Veneri meae, malim quam ipsam Venerem».

«Suspirium duxit, osculum impegit. Offerebat stuprum. Reppuli. Minatus sum conquesturum in me intentatam iniuriam».

«Sed, pupule,» adicit «Margaris meos non sprevit aestus, sodalis tui sub his tectis, Roderici marchionis soror, pulchra, nobilis, ingeniosa, litterarum amans, sedecim dea annorum. Haec non sprevit amores meos».

«Basium dedit, veniam petiit, abscessit».

Tullia. Homo est venustus Ludovicus Vives, urbanus, doctus nec aetatis provectae. Scies quid factum sit cum nobili virgine et ridebis.

Qui odio indicto aversi fugiunt a puellis, velint nolint fugiunt ad pueros. Genuit Amori Amor homines et fe-

minas; genuit sibi. Amore per Amorem sati, Amori nascimur. Infunditur Amor cum sanguine in venas. Tolle Amorem e rebus et res e natura tolles. Amamus vel inviti, ut amamur. Hinc fit ut, qui nolint amare quod licet, ament praecipites quod amare turpe est.

Nosti Iustinam Gomeziam, magni inter vestales nominis? Amat perdite Alphonsinam Albuquerquiam, Ioannam Meneziam et Antoninam Castrensem eodem in contubernio. Ut amat, amari se non negavit.

> «Haec adyta» dicebat nudiustertius «quae credunt consecrata pudicitiae, pulso Amore, pervadit alia sub forma Amor. Obnubimur velo; obnubitur nobiscum Amor. Fallit oculos nec videtur. Vivit in medullis, latet in venis. Perfluit venas sanguis, in nostra nec est potestate quin perfluat. Incendit Amor venas nec nostra est in potestate quin inflammante calescant Amore venae. Quandoquidem ultra non licet, amamus inter nos et amamur».

Animae cibus Amor. Sunt qui sitim ut sedarent lotium ipsi suum biberunt; sunt qui adurgente fame sua ipsi membra morsu laniarunt. Non dissimiliter, si femina vi-

ro, si vir negatur feminae, ardebit vir in virum, femina in feminam. Qui natura ferebatur amor in alterum sexum, interclusa via suum incestabit.

Exoneranda est tibi vesica; vetant? Meies tamen. Vestes foedabis, si desit matula; et mulier matula est. Micturit tibi Amor; scelus est micturire? Nihilo tibi minus meiet Amor.

Quot insaniunt in hac libidines pudicitia, quam avari aut erroribus ebrii probant, Natura non probat? Vetustis illis et aureis temporibus rari erant, iique affecta aetate, qui hoc profiterentur sapientiae genus. Morum habebatur ratio. Rem ridiculam! A sene effeto et marcido qui adulescentis operas et pensum exiget, non sapiet; qui iuventa velit florentem et viribus pigra mersum videri senectae hieme, sapiet?

Sed perge dicere, Octavia, meliori nata sub sidere.

Octavia.

> «Per oculos tuos, mea sidera,» dicebat Robertus «cavebo diligenter ne quid admittam in me flagitii. Novam mihi nova virtute creabo laudem. Tuus merebor videri».

Tullia. Clamant multi nitentibus ad virtutem adulescentibus obicem esse consuetudinem cum puellis. Nae caecutientes errant. Vidi quos honestarum, ut sumus, usus ad meliorem convertit frugem, cupidinarios, aleones. Invenerunt cum voluptate veram honestatem. Quod ipsa non fecisset per se virtus, hoc fecit auxilio. Placuit virtus qua se noverant placituros.

Erant corruptissimi in urbe vicina adulescentium mores. Damnavit multa indicta Senatus meretricias libidines, lenonum artes. Sed facilius sine aeris quam feminarum usu vixerint adulescentes. Convertunt ingenuas in puellas oculos et amores. Excipiebant, parentum iussu, laeto vultu qui ad honesta tenderent; contemptui habebant qui mutari nollent. Ingeniosae mulieris suadent illecebrae quod Plato non suaderet. Annus nondum praeterierat; mutatis repente moribus evasere in masculam virtutem *Epicuri de grege porci*.

Praelucente spe, quam ocius concipit qui amat, quo non sequetur virtutem, vel ad dumeta ducentem vel e scopulis vocantem? Alter per alterum mitigandus sexus, non alter semovendus ab altero. Praeeuntes sequentur viri feminas, vi naturae ducti. Si sint bonae, duces erunt

ad laudem; si malae, auspices erunt ad turpia. Nunc sequere orationis filum.

Octavia.

«Enimvero amore emorior» dicebat Robertus. «Cur tamdiu meam mihi invidet Sempronia felicitatem?»

Audiit mater.

«Non equidem invideo» reponit. «Sed delectatur mora Venus. Amoris voluptates mora crescunt. Volo vobiscum liberaliter agere. Ite cubitum, ite» et subrisit.

Tullia. Intellego. Ite ad coitum, dixit. Ite ad vitam. Classicum canit ad pugnam.

Octavia. Utrumque osculata est. Dein duxit Manilia ad pugilatum. Veste exuit, nudam collocat in lecto. Insilit Robertus.

«En mihi,» inquit amplexans «summum bonum, omne bonum».

«Et bene sit» ait Manilia «beatis amantibus. Nec hos exstinguo cereos, Roberte. Triumpho non deerit tuo lux quae debetur».

«Et sane» reponit Robertus «tenerum formosae puellae corpus currus est triumphalis Amoris. Hoc ego tuo vectus curru, Octavia, ibo tenebricosum istud per iter,» (pubem vellicabat) «ibo ad gloriam».

Uterum, femina, pectus pererrabat inspectans curiose. Demum intumuit puero nervus.

«Fave,» inquit «fave, Venus mea».

Suavium dedit.

«Favebo» inquam «et ut voles favebo. Servire tibi instar regni erit. Qualem me cupies, talem habebis».

«O nugacem!» clamat advolans Manilia. «Facto opus est, non dicto. Volo utrique praestare operam et ope mea voluptati vestrae accrescere delicias novas. Belle arrigis, Roberte; agedum, candidum hoc in Octaviae pectus libidines et te effunde».

«O mater,» respondeo «vis huic meae adesse ignominiae? Abi, amabo».

«Te ineptam!» refert. «Non fidis nutrici, alumna? Pugna, Roberte, sed heroica pugna fortitudine heroidi tuae incomparabili».

Dicente Manilia supervolat Robertus. Balista ferit uterum; at exerrantem et resilientem intercipit caudam Manilia, officiosam insinuans manum:

«Veni, fugitiva, tuum id in ergastulum dionaeum. Huc te vocant» dicebat «quas dominae debes operae».

Post impacta in pueri lumbos manu impellit. Momento voro puerum, absorbeo surgentem. Vetat commoveri me Manilia.

«Tolle id femur laevum, Octavia» inquit. «Contende alterum».

Fit.

«Tu, Roberte, leni et spissa concute amores tuos subagitatione. At tu, Octavia, osculare nec move».

Fit.

«Cum sentietis alter et alter» adicit «e libidinis vena exsilire vobis prurientes salaciae spumas, tu, Octavia, mitte suspirium; tu, Roberte, morsiunculis Octaviam pete».

Subagitat ille vegeta sed molli et lenta concussione. Amplector, osculor nec moveo. O bona Venus! O bona Tullia! Sentio me remitti. Suspirium mitto.

> «Nunc, nunc, Roberte,» ingeminat nutrix lena «fave, fave Octaviae. Rapidi tibi ferveant lumbi».

Ille urgere, permolere. Mox collum appetit dente, cutem carpsit; gemitum dedi.

> «Nunc, nunc,» repetit Manilia «crissanti fave Roberto succussu. Tolle lumbos, succute pernix. Bene est, alumna. Non ita, puto, lumborum placuit flexibilitate et mobilitate Lais».

Coepit colliquescere dulcis puer et ego intimos Amoris sentio mihi sinus liquido exundare incendio. Nec lateribus peperci nec animae. Celeriori numquam itum cursu ad Veneris metam.

Altera manu Manilia mulcebat mihi nates, altera Roberto. Apprehensa identidem summis digitis cadurda stringebat, comprimebat et incubantis testiculos molli emulgens compressione exprimebat. Defecit puer et refugit nutrix plaudens manibus acta fabula.

Basiationes proiecto propter latus meum puero ingerebam innumerabiles.

«Ut me amas?» dicebam. «Ut meae tibi Veneris dona placuerunt? Numquid piget? Numquid mei piget?»

«Interroga, domina,» respondet «an pigeat in caelis fuisse cum Iove et Iunone et magnis diis».

«Nam» repono «ruunt homines in amplexus puellarum praecipites, postea piget».

«Non tu puella es» inquit «ut puellae sunt hae nostrae. Dea es voluptatis. In te, si me ceperit satietas, et ceperit felicitatis in caelis et deorum epulis» …

(*Desunt folia aliquot in codice manuscripto*.)

Octavia.

«… insomnem egi noctem. Perstrepebat contignatio vi concussa; cubiculi timui casum. Fabulam agitis nec dubito. Haec tibi Diana sagittifer fuit Apollo. Configebat tibi, noli erubescere, Octavia mea, configebat tuum Pythonem. Hodie mane, cum

vale abiens dixit, iunxi pectori pectus. Nullo Dianae tuae exsurgere sinum mammarum tumore sensi, nullo vidi. Et femineo suavius dedit suavium. Non is vividus et micans oris color, qui heri erat. Impallescebat nocturno labore».

«Erras, Eleonora» repono. «Virum non habui in viduo toro. Sed lucta, et pudet fateri, lusimus cupidinea, Sappho et Andromede. O videres, Eleonora, nascentes mammarum orbes, arderes! O videres non vere cunnum, sed cunniculum, fureres! Placui maritus, placuit uxor tribadico furore et sudore».

Tullia. Erat Enemonda forma excellens, Fernando Portio soror. Et Enemondae erat amica Francisca Bellina, etiam forma praestans. Nesciebant inter se quae magis amaret, quae magis amaretur. Cubabant frequenter una in domo Fernandi. Secretis petebat, quales amat Venus, insidiis Franciscam Fernandus. Se peti sciebat puella et gratulabatur suae formae.

Surrexerat impatiens libidinis, surgente Aurora, e lecto adulescens. Frigido aeris halitu mitigabat ignes in

pergula. Tremula strepebat argutatione, proximo in cubiculo, sororis lectus. Patebat vero ostium. Hanc amanti commodarat puellarum neglegentiam Venus favens. Intrat nec vident libidine caecae, libidine ebriae. Superequitabat Francisca; Enemondam impellebat ad cursum, nuda nudam.

> «Ambiunt» dicebat Francisca «meam quotidie pudicitiam nobiliores et salaciores mentulae. Pulchriorem ex iis, amica, legam ego, sed sim tibi. Sic volo indulgere genio tuo et meo».

Dicens subagitabat acerrime. Conicit Fernandus se in lectum nudus. Territae puellae nec fugere ausae sunt. Amplexu Franciscam ligat cursu fessam. Osculatur.

> «Audes tu, improba, vitiare sororem meam,» ait «tam sanctam, tam castam? Poenas dabis. Domus ulciscar meae iniurias. Patiere furores meos ut illa tuos».
>
> «Frater mi, frater mi,» respondit Enemonda «ignosce amantibus; noli nos traduci ludibrio».
>
> «Nemo sciet» inquit. «Faveat haec mihi cunno, favebo ego utrique lingua; nemo sciet …»

(*Desunt multa in manuscripto*.)

Octavia. … nudos pingi vetant novi sapientes, novi Catones, qui, si e caelo ceciderunt, sane e caelo Lunae ceciderunt.

Tullia. Quo quisque est inter homines stolidior et vecordior eo et superbior est. In eis si iudicium quaeres, si eruditionem, operam luseris. Nam naturae rerum parens finxit nudos. Nec sartor nec cerdo deus.

Propulsandis aeris et tempestatum iniuriis inventus vestium usus, non quod quidquam corporibus desit nostris ad pulchritudinis laudem; non quod quidquam inhonestum et turpe e tanti molitoris manibus exierit, quod tegi deceat. Consistit corporum pulchritudo in recta membrorum compositione; nulla est, hercle, in vestium ornatu.

Aeternae mentis maximum est opus corpus humanum. Quis neget? Hoc se uno ars conditoris maxime iactat specimine. Qui tegit, damnat. Si videri noluisset, deerat facultas? Deerat ars? Exspectasset, putas, tam mirabili perficiendo operi artes nostras et curas? Insanit qui sic obloquitur.

Maxima pars orbis terrarum alit nudos, ut creat. Et sunt plagae in quibus usum vetat vestium caeli et aeris torrens aestus. Videant hi lynces. Regnantis vis naturae nudos ostentat hominum artus et lumbos. Nulla illi pudenda membra iis in regionibus. Partes turpes nullae. Nudum esse probro non est. Volet et eadem vis naturae in aliis abscondi terris, ut propudia, et tegi, quaedam ut sua scelera, nullius tenax consilii? Volet, si videantur, probro esse? Viderint hi lynces.

Graeci artibus et ingenio clari pingebant nudos heroas et heroidas nudas. Alexandri vidi Romae statuam, Praxitelis opus. Hercule satus altero sustinet bracchio leonis exuvias, cetera nudus. Qui videt picta in tabula Carolum imperatorem, Alexandro aemulum, vultum principis et manus videt; nihil praeterea videt quod sit principis. Hae sunt vestium picturae, non hominum. Inepte dixerit te vidisse, Octavia, qui numquam viderit nudam. Ita sua excidere a dignitate sculptura et pictura. Nunc sunt sculptores et pictores scientiarum et artium rudes, si unum aut alterum demas; nebulones, ebriosi, nullius artis in arte sua. Pictura descivit a pictura, ars ab arte.

Sed periculum est, aiunt, si nudos nudasve pingant, id ne sit praestigiosum quoddam ad flagitia incentivum. Nugae! Qui degunt ex nostris hominibus in India et America, ubi libere patent puellarum partes, nulla tamen moventur libidine. Visu assuescunt et hebescit assuetudine libido. Crede mihi, Octavia. Avaris nos tuemur ipsae curis, oculis negamus dotes nostras sollicitae et id maxime hominum corda inflammat. Maiora opinione concipiunt quam postea vident. Postquam copiam nostri fecimus non ita ardent. Obsolescunt momento venustates quas nudiustertius adorabant non visas.

Vetat lex? Illecebras vetitis addit. Castiores essent plerique omnes, si liberiores. Fluat, ut aqua in rivis, vinum; ebriosos vix investigaris unum alterumve. Ambulent nudae; se tot, ut fit, non inflammabit nequitiis Amor. Quibus sunt virgines nudae in tabulis pictis, hoc non tanguntur visu, non moventur, marmorei usu facti diuturno. Stulti illi sapientes rem ex sua praeiudicant conscientia. Pronae ad terram mentes ad quaeque se sentiunt flagitia proclives. Nec studio bonarum artium, quae in eis nullae sunt, naturae malignitas aut corrigitur aut temperatur. Bonis et doctis aliae …

(*Desunt multa in manuscripto*.)

Tullia.

«… accipis?»

«Legem quidem accipio,» respondet subridens «omen non capio; nam te amicam, soror, non inimicam capere volo. Ad quam flexit me scurrilitatem amentia pueri, flagitium vocas. Ludus est. Ut ut sit, accipio legem. Sed iram averte omnem a puero; in me converte».

«Videro» reponit Iuditha. «Consobrino natus e concubina, venusta puella, odio mihi esse non debet. Nec aheneum mihi pectus. Id unum iubeo, iubenti ut praestes obsequium mihi, quidquid tandem in mentem venerit».

«Praestabo» inquit Lucia.

«Curabo omnia» subicit Iuditha «nec tibi time a marito. Silvas amat, non nuptias. Impigro venatori Cephalo non multus, scio, Procris suae usus. Fibulam volo induas».

Uberes ad rem manarunt ex puellae oculis fletus et mitescere sibi sensit Iuditha ferum animum. Deicit

lymphata lintea. Ut vero apertas vidit opimas iuvenilis corporis venustates:

«O Venus aurea!» exclamat.

Nec plura. Post paulo vocem recepit.

«Sospitabit miseram Iuno» ait.

«Ignosce, soror,» dicebat Lucia «linque meo me sexui. Quae femina sum, nisi cum fibulae visum erit, femina non ero? Ignosce, bona soror».

Abscesserat Mancia et puer.

«Quam bella es cum tuo maerore, Lucia, soror mea et Hebes soror!» ait Iuditha. «Vis mea esse? Si eris, et mea non ero».

«Volo» reponit Lucia. «Sed infelicitatem meam novi et tuam duritiem».

Osculum flenti fixit Iuditha.

«Molliisti» inquit «saxeum pectus. Hac ex caute non igniculos procudisti, sed Amoris incendia».

Impegit osculum et novos hausit calores.

«Hoc solum rogo,» subicit «ut me ames et Ioannem habeas odio. Servi mihi servitutem; servitute hac tibi emeris regnum».

Promisit Lucia se facturam quaecumque vellet fieri.

«Et hac tecum nocte cubabo» ait Iuditha. «Vir tibi ero novae nuptae».

Octavia. Ah! ah! ah!

Tullia. Et tota nocte puellae lectum suis implevit furoribus; mille millies suavia dedit. Subagitavit indefessa et incestis vexavit tenera membra manuum deliriis. Sub lucem excessit.

Sequentibus diebus Ioanni non visa est irasci, sed misero vetitum ad dominam ire. Igitur dolore conficiebatur et peribat. Convenit Manciam.

«O Mancia,» inquit «insaniebam; unam te amo».

Veniunt in amplexus et hi via fuere Ioanni ad Luciae complexus.

«Me, Mancia, mea lux, ira enecat, emorior. Me igitur ingrata illa et perfida pessum dederit et peribo inultus? Non peribo si voles, vivam tibi».

«Favebo» reponit Mancia. «Sed quid agitas consilii? Quid paras?»

«Volo superbam habere in potestate, calcare male in luto».

«Non satis intellego» inquit Mancia «quid id sit quod excogitas. Vis forte calcare in lecto, non in luto?»

«Malim» reponit Ioannes «cum Tisiphone, cui lutea inter inguina stygius hiat bufo, concumbere, cum Charonte rem habere».

«Iura ergo» ait illa.

«Iuro» infit «per omnes deos, per omnes deas, per te etiam iuro, quae dea mihi eris maxima, si faveris».

«Favebo, nec dubites. Operam laudabis meam fidelem et industriam; scio. Si quid in te est animi, per Venerem, odisse eram audebis, quae te temnit tam male animata …»

(*Desunt quaedam.*)

Tullia.

«… artem elusi arte, era. Obliqua mihi eundum erat via ad felicitatem».

«Ingeniose, mel meum» reponit Lucia. «Me quidem amat Iuditha et excruciat, quam odi, scelesto

amore. Furit, sed operam perdit. Colubris potius velim bene».

Arrigebat incensa tentigine puer, arrigebat liberaliter. Vidit Lucia devoranti oculo.

«Fugit anima mea a me, mi anime» inquit. «Fugit ad te».

Osculis puerum petebat.

«Et ego emorior, domina; in tuto sumus» ait Ioannes.

Rubore offusus est puellae vultus. Coepit intremiscere et pavere.

«Exige a te» infit Ioannes «pudorem hunc ridiculum. Patere id monstri pilo configam».

Subrisit Lucia. Finge tibi cum Adonide Venerem …

(*Desunt multa in manuscripto*.)

Octavia. … nupsit Margaris ante hos dies comiti Emanueli, divinae indolis et formae puella. Digna erat quam amaret Robertus et ignovissem, puto, si amasset.

Tullia. Et si laesi scirent ignoscere Amores.

Octavia. Incredibili superat sagacitate et sollertia matronas omnes, vel aetate provectiores et aequales pulchritudine vel celeberrimas forma. Sed ea est humanitas, affabilitas, bonitas in magna fortuna, in eo splendore ut omnium ore laudetur.

Has, hercle, Ludovicus Vives dicendo et docendo virtutes, ut et primas patrando voluptates, instillavit tenerae. O natam feliciter vestris sub stellis, o Apollo, o Venus! Margaridi et Roderico multus litterarum amor; et favit genio et ingenio, magna cum cura, Catharis Herrera mater. Erudiendos credit hominum nostrorum longe doctissimo Ludovico.

Placuit praeceptori vehementer puella et efflictim amavit. Pudebat virum magnum, sed et iuvabat; et nolebat et volebat. Quid faceret? Amant etiam qui nolunt, immo quas nolunt; libera non est amoris optio.

Aberat mater; timebat nihil natae nec a Ludovico cavebat. Solam domi reliquerat soli et in ea regnabat domo venerabilis vir miraculo litterarum. De humani corporis structura forte edisserebat. Incidit ut de corde doceret.

«Haec est» dicebat «hominibus mirabilis omnium sedes affectuum. Hic amor nascitur, hic odium. Hinc originem ducunt mala et bona. Hinc strages et caedes, quibus humanum ante diem genus vi perit illata; hinc sexuum, per amorem, affinitas, qua crescit et propagando subolescit. Praestare putas amorem odio, Margari?»

«Nec sane odii» respondet «ad hanc diem nec amoris agi me sensi malesuadis consiliis, quae bona et pura sum».

«Sed ad eam» refert Ludovicus «pervenisti aetatem in qua profecto caeco incalescunt igne venae bene valentibus. Atqui optime vales. Et amas (noli erubescere) Emanuelem comitem, adulescentem suavissimum. Amas, Margari, amas et gaudeo».

«Amo» reponit «quem mihi mater optima legit maritum; si negem, mentiar, quod alienissimum a moribus, quos infudisti, meis».

«Enimvero» subicit Ludovicus «amabis praeterea nihil, odio me habebis?»

«Non habebo» ait illa «et amo te vehementer. Ingrata sim, ni amem».

«Ergo si et ego te tam pulchram, tam ingeniosam vehementer amem,» infit Ludovicus «probro non vertes?»

«Non vertam» respondet. «Gratias agam et olim (faveant superi) referam diligenter».

Dum diceret supervenit Rodericus. Mutat sermonem Ludovicus.

«Affectuum (*passiones* vulgo vocant)» inquit «in corde quaedam velut est officina et in medio cerebro mens sedem habet. Pars est compacta; *glandulam pinealem* dicunt. Omnia mirabiliter. Evolant perpetuo illuc e corde subtiliores sanguinis scintillae: *spiritus* vocant et sensuum ope et opera, ut e re est, consulta mente agitant et movent. Quos temperat mens affectus, probat virtus et honestas. Rebellantes et perduelles damnat virtus et honestas. Quis damnet bonus, odio haberi a quibus iniuriis afficimur et contumeliis? Quis non laudet, laudari et amari a quibus amamur et augemur beneficiis?»

«Intellego» reponit Margaris subridens «nec erit quod merito iure ingrati unquam animi vitio insimuler, si mea me spes non fallit».

Postera die cordis et cerebri atque pectoris extima et intima velut ob oculos eruditae puellae longa narratione posuit.

«Sed, quae tam prope abes a nuptiis,» inquit «divina Margari, tua, per Venerem, interest situm, figuram et munus partium nosse, quarum praecipuus et suavissimus in sacris Hymenaei usus mortales aequat immortalibus. Nam et viri et feminae voluptate, quasi mercede obiecta, impelluntur ad nuptias».

Libere exsecutus est prurienti sermone pruriginosam hostiam. In propatulo vidit nudum Margaris Hymenaeum et arsit. Urebatur puellae pectus nova libidine. Agnovit Ludovicus virginis amentiam et ipse insaniit.

«Qui tibi» dicebat «heros heroidi virginitatem eripiet, excutiet, nae, Margari, Iove mihi videbitur beatior. Quo pretio veniisti, dea, mortali? Quae merces in terris tanti boni? Me infelicem!»

«Melius dii et ego» refert illa «favebunt superi et favebo».

«Fave tu, Margari,» ait Ludovicus. «Si faveris, favebunt superi vel nolentes».

Erubuit virgo et obmutuit.

«Nempe, quae nequidem vis verbum dare, quid a te sperem miser?» subicit Ludovicus.

«Verba non dabo» reponit Margaris. «Sed quid vis me facere?»

«O forma! O iuventae flos!» Suspirium misit. «Me superis aequas» infit Ludovicus.

Silebat puella et oculos tenebat solo fixos. Eburneos tegebat umeros amiculum bombycinum aurea innexum fibula; praeter indusium interius nihil erat vestimenti. Liberum pectus, libera ad mammas via. Veneris oestro percitus, et hanc et illam prehendit impotens parvam, marmoream, micantem. Hymenaeo libat basio.

«Quid id vero est?» ingemit virgo et uberes rigarunt lacrimae ora.

«At enim odio tibi sum, dea mea» dicebat Ludovicus.

«Non es,» respondet «sed nolo dare».

«Non tamen pugnabas» subicit Ludovicus.

«Nolo etiam negare» ait illa.

«Quid tibi vis, cara virgo?» dicebat Ludovicus. «Nec dare vis nec negare. Negas sane, si nec vis dare».

Et aestuantibus verbis calidas miscebat basiationes.

«Nam, si dederim,» inquit Margaris «meretricium id erit obsequium. Si negaverim, improbe ingrata sim».

«Intellego, intellego» exclamat Ludovicus. «Vis, si vir sim, vim inferam; non vis, quae casta es, vitium offeram».

«Ad hanc diem» reponit Margaris «ne turpis quidem cogitationis umbra animum meum attigit. Non puriores solis radii quam mihi mens et anima».

«Scio» ait Ludovicus «purissima es puritas».

Dicens amiculum et castulam, solutis fibulis, amovet; male pudorem, quae supererat, tuebatur interula, linea nubecula. Flebat Margaris, nihil contra conabatur. Erubescebat, impallescebat; nihil praeterea conabatur.

Erat in angulo lectus humilis, unius capax, sericeo opertus vellere nigro. Abigit illuc, pedo minax venereo, oviculam intremiscentem Ludovicus. Dionae carior non ita fuit pastor ille ab Amphryso.

«Ergo sede in lecto, dea mea» ait.

Sedit. Post collocat resupinam in mediis castris (sic torum vocabat).

«Nam hoc modo bellum geritur, conseritur pugna» dicebat.

«Me miseram!» ait Margaris. «Parce pudicitiae. Si amas, parce pudori. Quid feci infelix? Quid tu vero non facies? Vere perii».

«Faciam sane» respondet Ludovicus «superum ut invenias vitam in amplexibus meis, ego in tuis».

Interim revolverat interulam ad summum pectus. Patuere sexcentae venustates; apparuere libidine furenti mille Veneres. Ad miraculum pectus, alvus, femina, pulchra quaeque. Intumescebat molliter libidinis agger. Rimam, qua iter ad caelos, non videres. Lineam diceres Apellis ductam penicillo, qua Protogenem vicit.

«Nunc cernendum bello» ait Ludovicus «cui dederint Amores imperium huius arcis. Et ecce produco e castris meas omnes copias».

Demittit subligaculum et arma intentat virilia praetrepidae virgini. Scilicet arrigebat magnifice ad pollices novem, sed crassitudine exsuperat.

«O mater!» exclamat Margaris. «Me putasses, cara mater, huic fati obnoxiam indignationi? Me consceleratam! Iam nulla sum».

«Nugae, merae nugae» inquit Ludovicus. «Macte animo, dea; laudabis, scio, et triumphabis, gaudio delibuta summo».

Miratur femina et potiorem et sacram libidinis partem. Attrectat pubem crispam, sericeam, quam videbatur ipsa sibi Venus suis nevisse manibus. Dispicit bibentibus Venerem oculis. Diducit cadurda, igneam temptat sollers rimam micanti digito.

«Suo sub purpureo flore» inquit «recubantem video pulchram virginitatem. Euge, virginitas! Quid enimvero sedes istic iners et otiosa? Apage, inter

ineptos laus inepta. Quid eram fatigas meam, hostis generis humani, violatrix perpetuitatis, fraudatrix amorum? Moriere. Caedam, mactabo».

Nec mora; effusus in gremium puellae, nervos contendit, spiculum vi mittit. Diffinditur tenera et delicata; infremit suspiriumque dat altum et clamorem sonorum. Nam irrumpit impetu, non leni irrepit illapsu in adyta Cupidinis fervidus Hymenaeus. Laeta gestit intro Cotytto et salaciam movet. Quid plura? Virgo caeditur pulchra, reviviscit pulchrior mulier; facta est uxor.

Subagitabat acerrime Ludovicus. Illa nec commovebatur nec quidquam conabatur. Diutius tamen temperare non potuit sibi a favore. Subinde mittit gemitus, sed quales amat cevens Amor, crebros, anhelos. Patrantes attollit oculos et marmoreas vibrat nates amens.

«Deficio» inquit. «Quid id est intemperiarum? Exeo ex me».

Dum dicit, longo resolvitur effluvio. Sensit resolvi Ludovicus et favit.

Venus bona! Cum cogito, mea Tullia, tot voluptates, accenduntur caeco mihi aestu intimae medullae. Numquid et tibi?

Tullia. Insanio, inepta; perge dicere. Places mirifice hac fabula.

Octavia. Concussiones redintegrat spissas et rapidas, indulgens laeto operi maritus. At post paulo colliquescit ipse et delinificis libidinis rivis puellam mulcet in abdita pruritus vena. Furit Margaris. Restagnanti mergitur pudor omnis voluptate. Osculatur, amplectitur. Hac illac bracchia, crura, tibias, lumbos iactat impotens. Sic solent quos adurit febris in lecto aegros. Nam, qui cevent et subant amantes in lecto sani, ardent et febri, o Amor, sed tua irrequieta et tamen placida.

Uno omnia verbo, Tullia. Voluptatem alteri creavit alter, quae summa est etiam Iovi et Iunoni, diis summis. Optime Ludovico cessit. Non melius Senecae navanti Agrippinae operam, non melius Nasoni Iuliam Augusti subigenti. Quid rides? Immo non melius unquam Lampridio tibi anhelanti et sudanti.

> «Hoc praeludio initiata es, Margari, nuptialibus sacris» dicebat Ludovicus. «Nam crastina die pactis nuptiis confliget Manuel tecum, nova nupta, vero duello. Nunc sane hominem tulisti, cara Margari; asellum vero feres. Adulescentem, cetera optimum

et suavissimum, vocare equidem solitus est *Onosandrum* Rodericus patruus. Arrigenti increscit mutinus ad pollices quattuor supra decem, monstrum! et intumescit ut mulis videmus».

«Monstrum scio» ait Margaris «et monuit periculi Iustina. Cruciabor; sed et dixit successuram cruci duplo maiorem voluptatem. Videbo».

«Et bene se res habebunt,» reponit Ludovicus «nam habilissimum tibi corpus. Sed animo fer forti et constanti ferendum quidquid erit».

«Et feram,» ait «nam sororem Iustina esse dixit sibi exilem et gracilem; nupsisse tamen viro membrosiori» (ut dicere solita es, Tullia) «aequo et equo. Sed tu mihi, Ludovice, mirifice placuisti. Non ita placebit Manuel, ne dubites».

«Et places unice mihi, regina mea» refert Ludovicus. «Nihil praeterea habeo in vita quod cupiam, si te habeo».

«Habebis, dum vixero» reponit Margaris. «Praeoccupasti amores meos; auferet nullus homo, nulla aetas».

«O me beatum!» ait ille. «Absint bona omnia, desit favens fortunae aura: adsis tu sola, mihi satis erit opum, satis bonorum».

Suaviis dicens lacessebat repetitis puellam; pugnabat et redditis puella basiis. Concurrebant et hinc et illinc resurgentes ad libidinem animi.

«At enim volo qualis esse debeas mihi, qualis marito,» ait Ludovicus «nescia ne sis, Venus mea, felicitas mea. Coronis id erit aurea monitum multifariae eruditionis».

«Principio suasum habeas tuo in te repositam esse marito suam felicitatem; tuam tibi in me. Si suasum habebis, feres mariti amorem; optabis, ardebis meum. Libera sint inter nos voluptatum commercia, ioci, lusus, libidines. Exige pudorem cum mecum eris, pelle metum. Sed colludenti cum marito summa sit pudoris, qualis matronas decet, cura; sciat pudere te patientiae, pudere obsequii. Pudeat atque adeo et mariti. Metu et pudore coerce motos sensus et frena libidines. Sentiat cui omnia in te fera licent connubii lege, vere nihil per te licere. Sed, si me

amas, non sines prima alterave nocte cupidum beari iuvenem pleno gaudio; id mihi erit instar pleni gaudii».

Addidit et alia multa et basiationes innumerabiles; incaluere.

«Viden,» dixit «mea Margari?»

Penem iactabat rigide tensum. Offusus est rubore puellae vultus et quid subrisit pruriginosum.

«Eloquere, hercle, quid iudicet amicae mens Margaridis de amica fieri mentula? Eloquere, sed libere, sed meretricie».

«Volo» reponit cachinnans «quae coram puella tua tam insolenter gerit se et pudori facit iniuriam virgineo lasciviens, tenebricosum trudi in carcerem».

Tollit cachinnum.

«Enimvero trudetur» reponit Ludovicus.

Acquiescit ultro pulchra mentula sententiae, amore poenae.

«Veni in carcerem, superba mentula, veni, serva poenae».

Volens subit illa suoque nisu in caecum caeci Amoris carcerem. Cetera quis nescit?

Lassi requievere ambo.

«Moriar» dicebat libidine Margaris amens «ni te ipso plus Amore amem. Nempe tam pulchra in rerum natura edocuisti quo laudatior fierem; et nunc usum edoces vitae, usum mei, quo sim beatior. Nollem participem fieri unquam Manuelem tuae voluptatis, si quam a me cepisti. Uni vellem addici tibi, nulli praeterea homini. Sed omnium quae mandasti faciam scias fuisse memorem».

Rem facete infacetam! Cum perducta est ad genialem thalamum dixit caput sibi dolere.

«Sane» refert mater ridens «et dolebit ante horam, mea ni me spes fallit, pars ludicra vero dolore. Nam quid fictum praetexis dolorem amentiae tuae, nata? Petiisti a marito hanc condonet timori tuo noctem? Te stultam! Sed enim quid times, vecors? Discindet, non occidet. Iunior eram quam es, cum passa sum graviora quam feres. Duodecimum non excesseram

annum. Bene habui. Obsequere marito; bene habebis».

His dictis reliquit nudam in lecto. Sed sericeum induerat sibi subligar et ab omni consuerat parte, ne qua ad se via esset Hymenaeo. Venit Manuel, osculum dedit indignanti. Manabant lacrimae.

«Quid fles, mea libido?» ait. «Invides mihi meam felicitatem?»

Iubet servos abscedere, cereos vetat exstingui. Post expansis puellam ulnis complectitur resupinam. Pugnat illa et refugit. Arrigebat exutis adulescens vestibus; vidit puella, vidit et letum. Horruit. «Nam intimos» dicebat apud se sibi «transadegisset vulvae sinus; perfregisset viscera. Sed in tuto sum».

Subinde attrectat Manuel mammas, quales optasset sibi Venus e concha nascens. Repugnabat. Post interfemineum et femina petit, loricata invenit. Miratur, indignatur, subirascitur. Quid faceret? Consilium capit ab ira.

«Quid vero sperabas opis ab hoc» ait «genere munimenti?»

Et momento perfringit. Nec vi multa opus. Fefellerat Iustina dominae ineptam malevolentiam. Conqueri Margaris et succensere. Conscendit Manuel.

«Quid me vexas?» aiebat illa. «Vitam adimes priusquam pudicitiam».

Pugnis petebat anhelantem. Nihilo tamen minus urgebat opus amantis furore. Et aperuerat, post concertationem, ad summum bonum viam; prope aberat a victoria. Mentis impos illa, cum sensit deficere vires, unguibus impactis impetum facit in ora incubantis et foedat vulnere. Tunc ad rixam et ad iras ventum. Exscendit e puellae veredo indignans adulescens; fugit e lecto puella. Alter alteri infensus.

Audiit mater et accurrit ira saevientibus. Vidit in angulo sub aulaeo latitantem natam et ad tori interius latus inspectantem in speculo laesam faciem generum et frigida lavantem.

«Bona Venus!» exclamat. «Quae haec est Hymenaei facies! Quae sunt intemperiae! Siccine, o fili, o nata, nuptias facitis et amatis alter alterum? Quid video?»

«Non uxorem dedisti, dulcis mater,» refert Manuel «tigridem dedisti. O Hymen! Qua fati libidine, quae ante horam puellarum flos erat delibatus, mutata repente est in saevam tigridem? Certe nullo meo facto. Vide, mater, quibus faciem notis inscripsit».

Excandescit matrona.

«Agedum, excetra,» ait «ubi natam deposuisti meam, dulcem, obsequentem, bonam? Certe non es. Sed impune non feres. Poenas dabis».

«Natae ignosce, mater» inquit Manuel. «Ignosco ego uxori vir. Malim emori quam ab ea si quidquam exegeris poenae, quae anima mea est, quam perdite amo, vel ingratam».

«Quid vero ais, improba et vesana?» refert mater. «Quid respondes?»

«Peccasse fateor, mater, et vehementer paenitet» infit Margaris. «Veniam peto supplex. Ignoscite huic furori, qui meus non fuit, sed fati».

«Et ignosco» subicit Manuel. «Sed quis ego sum qui ignosco reginae meae? Si vero quid ego deliqui in te, nollem dictum, nollem factum».

Fregit protervam liberalis sermo Margaridis contumaciam.

«Sine, mater,» inquit «reconcilier cum marito mea opera, non tua. Placabo, spero; redibo in gratiam. Abi, amabo, cara mater. Vis prostem nuda oculis tuis? Obsequar iussis tuis, obsequar mariti aut libidini aut amori».

«Ergo exeo, nata» reponit mater. «At tuo vide fungare officio ut coniugem iuvat, ut honestam decet».

Illico in complexum mariti, ut erat nuda, volat ingenuae puella indolis. Osculatur, veniam petit.

«Agedum,» inquit «quam voles ultionem cape a rea, dulcissime Manuel. Nullam deprecor».

Fovet ille suspirantem in sinu.

«Quam vero,» ait «si melior sim quam fuisti, capere velim praeter oscula et florem iuventae?»

Demum sistit ad marginem lecti amantem et amentem. Omnes legit oculis omnium venustates membrorum. Laudat, miratur, stupet. Invenisset in una Zeuxis quam in pluribus quaesiit, summam pulchritudinem et Venere dignam. Attrectat mammas, pectus, femora. Lu-

brica nates manu temptat et bonam partem. Consentiebat Margaris; nihil negabat et tantum non dabat. Incalescit aspectu adulescens, incenditur tactu. Omnia delectant et gaudiis implent, quae qualia sint non assequatur excogitando qui non amat aut non amavit.

Surgit interim mentula ad participanda gaudia. Morae impatiens exsiliebat, subsiliebat. Admoverat Manuel puellae laevam; impalluit et gemitum misit.

> «Haec te assurgens, ut vides, suavissima Margari, et inflammescens» ait Manuel «de meo in te amore, cui nihil potest adici quo maior fiat, mox mox, era mea, faciet certiorem in intimis praecordiis. Depluet omnes tibi voluptates. Post paulo amabis, nec dubites, et Venerem et me. Certe hac somnum nocte non videbis. Sed Iovem videbis. Multam ad lucem saltabimus hilari tripudio cum Venere et Hymenaeo, choream ducente Priapo. Res vero agetur intro festiva in spelaeo insontis vulvae». Medium induerat digitum. «At, cara Margaris, cor meum, lux mea, mitte te in lectum et compone duello. Fave Veneri, tibi ut faveat».

Erubuit virgo et suspirium dedit. Momento resupinam occupat, telum vibrans quale in Omphalem Hercules, contentis, ut maxime potuit, nervis in teneram adigit. Nec compages resistit, vi arietis disrupta est impacti. Alte infixum est telum et haesit. Clamorem edidit virgo. Erat ad thalami fores mater; ut audiit, ut sibi placuit!

> «Perge mi gener, perge» inclamat alta voce. «Ulciscere iniurias. Nulla te tangat miseratio; scias te maritum; sentiat se uxorem».

Repetit Manuel hoc animosior classico pugnam; repetit et vociferationem puella. Demum in misellae viscera, diro fulminans nisu, telum abdidit.

> «O mater,» clamat Margaris «o mater, fer opem. Ecce emorior, mater».

Nequiquam fletibus miscebat querelas. Amoris fervebat opus adulescenti. Fervebant et motitatione celeri et spissa crispantes et ceventes nates. Eiulabat puella. Manabant ex oculis lacrimarum rivi. Comprimitur, permolitur egregie. Subinde sensit e subagitantis mobilibus lumbis ferri impetu in sitientem vulvae lacum torrentes libidinis rivos. Summa vi irruens adigit ille altius

telum; incusso contremuit vulnere puella. Gemendo vocem sustulit nec hilum mota est ad libidinem. Defecit adulescens.

Intrat cum Iustina ancilla mater. Senserat resedisse furores; silebat Margaris, lectus non perstrepebat, silebat.

«Nunc agnosco, Margari,» ait «prolem meam. Reddidisti mihi natam, cum uxorem viro; gaudeo».

«O mater,» inquit Margaris «virum non dedisti; hominem putabas, mater, cui noveras partem esse aselli?»

Risit mater, risit et Manuel.

«Et haec aselli pars» respondet Catharis «apte, nata, convenit puellae parti. Spera. Care emenda tibi erat (sic Amores voluere) voluptas summa».

Tunc duas virgini dedit nuces saccharo conditas, quattuor Manueli.

«Nam tibi, mi gener,» inquit «reficiendae vires; et nervis opus habes».

Componebat interim lintea disiecta et turbata Iustina; ingemiscit.

«Quid ingemis?» ait Catharis.

«Quae haec est pernicies? Vide, domina,» inquit Iustina «crudelem virginis tuae caedem».

Multo videt sanguine conspersum linteum.

«In virgine rubra» inquit «video virginem meam castam et puram. Et melius in caesae virginitatis strage natam agnosco».

«O mater,» ait Margaris «pollicita eras nuptias et mihi et tibi; sperabas nuptias et laniena fuit».

Osculum dedit mater.

«Forti» ait «sis animo; et eris, quae memor officii eris. Et tu, mi gener, fortiter feri; et feries fortiter, qui amas et iuvenili polles robore».

Post exiit. Complexu puellam fovet Manuel.

«Da veniam, era» inquit. «Pugnandum sic fuit heroi tuo tecum, heroide sua, et in castris tuis pugnanti».

«Et do» respondet. «Dolorem intulisti per amorem. Non ita, si minus amares, graviter proeliatus esses. Sed et habeo quo me consoler:

Referemus ambo nocturni vulnera proelii».

«Coiverant ante in nobis» respondet Manuel «animi quam corpora. Sed, uxor mea dulcissima, si me amas …»

«Dubitas te amari,» interrumpit Margaris «marite suavissime? Si dubitas, enecas».

«Enimvero, si me amas, quidquid voluero» reponit «accommoda desideria tua meis libidinibus; accommoda et corpus istud dionaeum, pulchrum, vegetum».

«Faciam» respondet «et gratificabor voluptati tuae».

Sic ictum foedus.

Tullia. Per Venerem Adonidi subantem! Sedes est Amori regia genialis lectus in quo vir et mulier cubant. Regnat in ea sede summo Amor imperio. Nam cum arrectam intercepit manu mentulam et pro sceptro candentem iactat et minio rubentem, omnia parent; etiam dissidentium corda parent.

Octavia. Roseis in labellis legebat suavians odoros Manuel ambrosiae rores. Sic in Hymetti montis thymo et floribus circumvolitantes legunt apiculae mel et favos, caelestia dona. Exsugebat mammarum suaveolentia fraga. Marmoreas et micantes levibus mulcebat alapis nates. Cunnum

inducto indice sollicitabat subactum et pavido indicebat bellum. Novos ebibebat ignes. Ignescere coepit et Margaris. Intumescit generosa mentula et subsultat. Impulit in puellam, ac si eburnea esset, rigidam, ac si fulmen e caelo missum, candentem. Risit Margaris, animos capiens ab insultu.

«Ergo nullae tecum, mi vir, indutiae?

Bella mihi, video, bella parantur, ait».

«Amore ardeo» inquit Manuel. «Compara te pugnae, amazon mea Penthesilea, aperi venereum campum. Dubitet Venus cui laurea debeatur. Sit inter te et me in suspenso et in incerto victoria».

Insilierat in puellam. Primo alterove concussu immerserat mentulam in Hymenaei venam.

«Hic» ait «cibus est dearum. Bene est, vorasti; cenabit opipare ieiuna vulva et famem sedabit dearum cibo».

Subagitat, nec Margaridi male erat. Se etiam momento sensit moveri ad libidinem. Dat suspirium venienti prurigini et osculum ceventi Manueli. Ille concutit et vi urget.

Mox largo deficit puella effluvio, aegre animam reciprocans sub acri equisone dum currit ad metas. Deficit et post paulo Manuel venereo irrorans opobalsamo.

Repente mutata est in aliam Margaris. Lumbos sustulit, osculatur, amplexatur; iterum diffluit libidine. Mirata est se tam cito et tam longe a pudicitia descivisse. Fraudem factam sibi credidit; Veneris cunnum sibi inscienti cum suo esse commutatum credidit, non suo his esse usam in ludis credidit. Nesciebat se tam salacem. Nam intra novem horas decem peregit suo in agone cursus indefessa.

Ab ea nocte libidine furit. Quaerenti Ludovico ut marito tam mirabiliter mutoniato sufficeret, respondit sibi quidem maritum non sufficere. Itaque nullam noctem, nullam diem caelibem duxit. Noctu Manuelem, diu Ludovicum bellando confecit exsangues.

Ante duos tantum dies coepit Veneris pigere. Matrem rogavit liceret seorsum a viro aliquot per noctes cubare viduam. Tam forti athletae negavit esse se parem. Obtinuit mater. Nuptiis (nam mater retulit) male dicit; virginum innocentiae et quieti bene dicit. Ride, Tullia: per innumeras fututiones ad pudicitiam rediit.

Tullia. Commoda via! Ah! ah! …

(*Desunt multa*.)

Tullia.

«… et hic me error» dicebat «impulit in amorem. Credebam bonam, ursa est; castam, lupa est».

Mutata igitur mente, etiam mutavit amores. Suis Ioannam reliquit intemperiis procacem, libidinosam, impudentem. Ad Clementiam convertit animum et amorem, bonam, honestam, ingeniosam. Placuit excellenti matronae praestans iuvenis. Sed volebat amorem Clementia, voluptatem nolebat. Volebat diligi, nolebat subigi.

Contabescebat Padillius mentis aegritudine et ferebat moleste Clementia amantem perire. Solabatur, ut poterat, dictis et officiis.

«Si me amas,» inquiebat «scelere non contaminabis. Amasti quod bona essem, quod casta; non amabis, si bonus es, cum malam scies et impuram mutatis moribus. Antepono sane honestatem caducae huic vitae. Non vivo, si honesta non vivam; satius est mori. At tu (quod alii vulgo non solent homines stulti et spurcitiis inquinati) ama ingenium meum, ama mores».

Dictis miscebat oscula, sed sicca, sed frigida, qualia Philistaea Socrati fratri.

«Vis me mori» reponebat Padillius «saevae probitatis tuae victimam? Cadam lubens. Nam quid honestatem praetexis crudae saevitiae? Scilicet putas amantem honeste posse occidi».

Cum nihil proficeret precibus et querelis, incidit in morbum. Iudicavere harioli medici letalem. Abdita causa, dubii quibus opi essent remediis, imprecabantur Iabalum arti suae nugatoriae. Flebat Remundus cognatum tam praeclari meriti in ipso exstingui iuventutis flore. Flebat Clementia, quae se sciebat iuveni intulisse letum.

Vult Remundus aegrum invisat. Nam de Clementia, dum vi morbi conflictatur, obmurmuraverat nescio quid, ac si haberet quod cum illa communicatum vellet. Ut videt coram astantem et lacrimis rigantem ora, subrisit moriens. E cubiculo iubet excedere qui convenerant.

«Non tanti sum,» inquit «divina Clementia. Quid mittis fletus? Obsequor volenti. Iussisti mori et ecce morior».

«Non iussi» respondet illa. «Immo, si quid est mihi in te imperii, iubeo vivas. Si non vixeris, vitae miseram taedebit. Curram ad mortem. Fugiens e vita sequar fugientem me. Vive, mi Padilli, si mortem me non vis oppetere, quae tua, ut dicebas, vita sum, mi amor; habebis faciliorem; erit quod me laudes et vitam».

Osculum impegit et eripuit fatis. Repente recreatae aegri vires et vis morbi contusa. Recepit pristinam valetudinem et paucos post dies stetit in pedes. Laetabatur Clementia et gratulabatur.

«At enim» dicebat Padillius «promissa vita revocasti ab Styge, nec hactenus vitam vidi. Scis quo me pretio redemeris a desperatione. Non amore lucis lucem video. Obiecisti spem meliorem».

Rogabat miseresceret aut morti redderet. Eludebat illa et vana spe lactabat cupientem.

Aberat Remundus ab octo diebus et contigit a Carolo imperatore evocari Padillium. Legioni praefecerat Imperator optimus maximus iuvenem generosi et ortus et animi, quam in Italiam mittebat. Antequam proficiscitur convenit Clementiam. Solam in cubiculo

invenit et volentem nolentem opprimit. Conflictus acer et quater repetitus; nox diremit duellum.

Vide, Octavia, quid honesta in muliere virtus possit et laudis amor.

Postquam exiit Padillius paenituit facti. Delictum vidit quo corpus et animam inquinarat et exhorruit.

> «Quid feci scelesta? Quid passa sum infelix?» dicebat cum animo suo. «Vae mihi! Quae a sublimi honoris gradu, in quo lucebam, deieci me praecipitem cum alienae subieci libidini. Vae impuratae! Audebo caelum suspicere? Audebo lucem videre sceleris mei consciam et velle videri? Quo fugiam? Sed me misera non fugiam. Ero ipsa mihi et contumelia et supplicium quocumque iero. O numen, honestas, meum! Qui me ferre potero, non ferendum catharma? Mortem facilius feram. Moriendum est».

Morti se damnat. Reliquo die abstinuit cibo et noctem egit insomnem, collacrimans, gemens, eiulans.

Postera die venit Padillius. Sedebat in angulo Clementia, flebat, pugno tundebat pectus.

«Mittite, o superi! dirum hoc in caput» dicebat «trisulca fulmina. Levate aspectu luridi monstri caelum atque terras».

Ut prope factus est Padillius, siluit et turbatum continuit pectus.

«Quid vero» inquit ille «video infelix? Reddidisti vitam ut tolleres, o vita mea Clementia? Quae haec est mutatae mentis malesana libido?»

Voluit et verbis oscula addere. Torve respexit Clementia et indignans reppulit.

«Me incestasti nequitiis tuis, venefice,» inquit «et vivere vis? Emori satius est».

«Si morieris,» reponit Padillius «habebis comitem; ne dubites. Ergo sic illudebas credulo? Revocabas a morte, scilicet ut crudeliori morte perderes? At vide, spes mea, ad saniorem ni redieris sententiam, ni cesses perniciem in te quamcumque

moliri, tuis ecce ego in oculis hoc me pugione confodio».

Nudaverat pugionem. Metu perculsa Clementia:

«Cave, cave,» inquit «mi Padilli, tale in te quidquam cogites. Vivam et bona promitto fide, sed nec tu negabis mihi quod etiam flagito; ne neges ».

«Non negabo» ait Padillius.

«Promitte vero» replicat Clementia «et iura te non negaturum».

«Promitto» refert «et iuro per deos et deas omnes. Si fidem fefellero, iratam te habeam, dea mea; nam malim habere iratos deos et deas omnes».

«Volo deinceps» reponit Clementia «amemus alter alterum affectu fraterno, honesto amore».

Haesit Padillius et aegre tulit.

«At enim» adicit Clementia «nisi et tu volueris, me leto das crudelis. Nam haudquaquam me amas, si negas, sed voluptatem tuam improbus. Nequiquam contra contenderis».

«Te sospitem volo,» refert Padillius «o digna omni laude matrona! Quandoquidem sic iubes, regina mea, obsequor; legem accipio».

Ut pulsis nubibus gratior solis redit facies caelo sereno, sic luctu deterso risit in Clementiae vultu venustas amoenior. Pransit libere et hilare cum fratre qui fuerat amans.

Invasere tamen innumerae aegritudines puellam postquam abiit in Italiam Padillius. Subinde gemitus edebat et fletus mittebat. Pudebat delicti, pudebat et vitae. At fidei quam iuveni dederat memor, in se nihil ultra temptabat.

Quattuor post menses nuntius allatus est in proelio ad Papiam esse interfectum, in quo Franciscus rex captus est. Tunc cessit desperationi omnis puellae constantia. Contabuit intra paucos menses immiti dolore et demum inedia consumpta misere exstincta est.

Expostulanti Remundo cur ultro relinqueret vitam, relinqueret maritum a quo non nesciret se tantopere amari, momento antequam spiritum exhalaret:

«Indigna sum» respondit «tam bono marito; tu dignus es honestiori uxore. Deliqui infelix in te et in me. Ulta sum vindex iniurias tuas et meas. In hoc equidem laudanda quod, cum amorem novi me tuum non mereri, morti sceleratam adiudicavi. Miserere et ignosce».

Sub haec defecit in mariti complexibus.

In culpa, Octavia, feminam vides; in paenitentia heroinam.

Octavia. Iocaris, Tullia; serio non loqueris. Quis heroida ausit vocare furentem puellam, quam caecus extra se desperationis turbo arripuerat? *Quisque suos patitur manes*. Non duxere volentem fata, nolentem traxere.

Tullia. Et etiam desperationi sua laus. Cum de se et de republica desperare coepit Cato, manus sibi intulit. Et Catonem stoici pro fortitudinis heroicae sacro numine coluerunt. Cum desperavit Clementia se honoris posse diutius culmen in quo sedebat tenere, contabuit. Digna est meo quidem iudicio quam honestae, ut nos su-

mus, colant paelices, quam venerentur pro meretriciae virtutis numine.

Octavia. Et timebat a marito sibi, si rescisset, et metus animos dedit. Currerem ego ad mortem. Ferro aperirem animae viam infamiam fugienti.

Tullia. Malim ego meis quam mariti perire manibus. O hominum inhumanitatem! Arrogant sibi omnia, nobis negant. Probro sibi putant verti (quae insania!) nostrae si libidini ignoverint, uxori si pepercerint, cui parcerent leones.

Cum captus est a Borbonio et Lanoyo Franciscus rex, fusis in pugna Papiensi copiis, lacrimis sinum, questibus caelum implevit puellarum longe pulcherrima Francisca Foxia. Rem narrabo, Octavia mea, scitu dignam et miseratione.

Principi Mars militabat, princeps Veneri; fortis imperator Marti, fortissimus miles Veneri. Amabat cingi sibi caput lauro et myrto.

Erat inter aulicos vir summo in Armorica loco natus, Ioannes Castrobriandus, cui uxor forma divina. Noverat regis mores et mulierum ingenium.

Expostulabant amici quod illis, quod aulae toti uxoris negaret aspectum ac si solem negaret. Puella, viginti nata annos, unico mater partu, aetatem non laeserat. Si vidisses, virginem dixisses. Causabatur animum uxori non esse ex Armorica excedere unum ne quidem passum. Scribebat veniret et rex in hoc totus erat. Nequiquam omnia. Et subirasci uxori simulabat doli artifex.

Dum forte it cubitum, excidit neglegenti pars anuli aurei media. Vidit qui a cubiculo erat, collectam ero restituit.

> «Mallem» inquit erus «iacturam centum talentorum fecisse».

Suspicione assecutus est acris rex ingenii quid id rei esset. Corrupto cubicularioo spe et pretio, ea arte et cura fingitur similis ut discrimen intercederet nullum et capi etiam a marito altera posset pro altera. Mittitur uxori ac paucos post dies appellit Lutetiam laeta et mariti petit amplexus. Stupet et tantum non excandescit, quod dictae oblita legis advenisset non advocata. Stupet et illa et dimidium anulum promit.

«Aliud quaeris auctoramentum a me?» inquit. «Iussisti cum mitteres proficiscerer ad te. Absque commeatu non veni. Accepi et convenit haec pars optime quam mihi servavi anuli parti».

Sensit ille sibi fraudem factam et pressit dolorem, ne fabula fieret.

Postera die Ludovica, regis mater, accersit ad se puellam. Favebat ultro nati cupidinibus.

«Nam» dixit «excellis forma et ingenio. Quid latebas in regni angulo, mirabilis femina? Deerat aulae id sidus».

Paucis omnia: regi mirifice placuit puella et puellae rex. Amantibus prospere cessit. Etiam non regnanti et in throno non sedenti omnia cedunt Amori; cedet et regnanti tetrica Minervae virginitas. Aegre videbatur ferre maritus, obmurmurabat, minitabatur. Igitur percussa metu uxor non vivebat. Abditum animadvertit dolorem rex amans; abductam locat in tuto. Sic ducebant festos dies alter in alterius sinu.

Sed Mars, sanguinis avidus, placidae hanc invidit Veneri laudem. Paucos post menses mediolanensibus rex

infert bellum, animosior quam prudentior. Cecidit praeceps e summa felicitate, capto ad Papiam et in Hispaniam perducto, miserabilis puella. Quid consilii caperet ad foedam reducta inopiam? Cepit a desperatione.

Perituram egerunt Eumenides ad maritum. Nam intervenerant affines placando. Non gallus, sed scytha recepit in domum pallidam et maerentem, non in gratiam: ac si non uxorem reciperet, sed veneficam et strigem. Cum nata et ancilla includit cubiculo. Nihil infelici praeterea cum mortalibus ullis usus aut commercii.

Decessit vero e vita nata infans et secum abstulit moriens quidquid reliquum supererat humanitatis in gladiatoris pectore. Nondum decem transierant dies cum intrat ira furens.

> «Scis, adultera,» intonat «quas mihi inflixeris infamiae notas immerenti. Damnasti ipsa te morti cum deliquisti. Taedeat, hercle, te vitae, quae honore amisso iamdudum vivere desiisti. Nam vita vera est bonis honos. Moriendum est. Parata ecce supplicio sunt omnia; ipsa eris. Aude generosa cohonestare morte vitam, quam flagitiis conscelerasti. Nec

me flectere precando posse putes: Acheronta prius moveris».

Satellites duo et chirurgus carnifex aderant impio. Vociferans educitur e lecto puella. Et nequiquam superum hominumque obtestans opem et fidem, solutis bracchiorum et crurum venis, crudeliter morti datur. Meliori digna aut fato aut marito sic periit.

Et hi sibi vertunt laudi nequissimi lanii, quod in ursis et pardis, si fieret, probro verterent hominum beluarumque communi parenti Naturae. Satis equidem, mea sententia, generosae esset supplicii puellae poenam meruisse et sumi potuisse.

Sed dum colloquimur et confabulamur, cara Octavia, dies consumpta est. Crastina, si vacabis, plura. Vale, corculum, et me ama, si beatam velis.

Octavia. Nulla unquam Amor nocte tot attulit mihi voluptates indulgens ut hac tu die, cognata, his tuis fabulis. Tecum, per sicca Minervae cadurda, malim esse sic loquente tota die quam ipso cum Amore tota nocte cevente. Vale, cognata.

Tullia. Lepidum caput! Vale, cognata. Si non valeas, nulla sim. Vale.

Octavia. Vale et tu, Cotytto mea. Quae si ingeniosa non fuisses, silex essem. Vitam a parentibus accepi, a te ingenium. Lutum est sine ingenio puella.

Tullia. Sua si non surgat ab humilitate fervido animi conatu, dic, Octavia, quid femina abiectius, miserius, inquinatius? Matula est vitae particeps immeienti concubino. Quid praeterea? O sordes! O dedecus! Nunc vale et osculum da.

INDEX

Monitum lectori 5
Satira sotadica 11

I - Velitatio 13
II - Tribadicon 26
III - Fabrica 40
IV - Duellum 57
V - Libidines 98
Miror, cum res ... 140
VI - Veneres 239
VII - Fescennini 335

Marco Antonio Rainoldo
et Francisco Gratiano
codex hic confectus est ad
solstitialem diem iunii anno MMXX
electronica scribendi arte,
imprimis ConTeXt
mkIV typo
graphico
instrumento a
Microsoft Windows
systemate gestum.
Litterarum ex aratura
eiusdem prae cipue
Times sed eti am *Gentium*
gene ris. Pris tina
docu men ta ser mones
conti nentia
utf-8 more
notata
sunt.
Va
l
e
•